

Darius Kundrotas

*Mūsų
dvasiniai
palaiminimai*

2013
Vilnius

Knygoje naudojamos citatos
iš lietuviško KJV Biblijos vertimo

© Darius Kundrotas, 2013

Turinys

IŽANGA	5
MES JAU PALAIMINTI!	6
Visi palaiminimai!	7
Palaiminimai – dvasiniai	7
PASLĖPTA DIEVO IŠMINTIS	9
PASLAPTIS, ATSKLEISTA PAULIUI	11
Pauliaus evangelija skelbiama pagonims	13
Atkritimas nuo Pauliau evangelijos	16
ATSKLEISTA DIEVO VALIA.....	17
IŠVAIKINTI KRISTUJE.....	20
ATLEIDIMAS	21
Mūsų nuodėmių atleidimas	26
„Gimęs iš Dievo nedaro nuodėmės“	28
ATPIRKIMAS	31
Mums reikalingas atpirkėjas	32
Mūsų artimiausias giminaitis	33
Antrosios mirties kančia	35
IŠGIRDOME, ĮTIKĖJOME, TAPOME IŠGELBĖTI	37
Žmonių evangelija	38
DVASIOS ANTSPAUDAS	40
AMŽINASIS PAVELDAS	42
ŠLOVĖS TURTAI	43
Amžinosios šlovės paveldėjimo metas	44
DEJONĖ IKI MIRTIES	46
Jokūbai, išgydyk!	47

ŠLOVINGAS PRISIKĖLIMAS	49
Kristaus prisikėlimo kūnas	51
KAS TAI YRA ŠVENTASIS?	54
Pašvėstas naujam gyvenimui	55
DVASINIS KRIKŠTAS	56
Pakrikštyti į Kristų	57
Kodėl tikintysis nusideda?	59
DIEVO GALIA	61
IŠORIŠKAS DIEVOTUMAS	64
„RAIDĖ UŽMUŠA“	64
MES VAIKŠTOME PAGAL DVASIAŲ	66
Dvasios pripildymas	68
Mums skelbiamas Kristus	69
Naujas pamatas	70
Kristus, formuojamas mumyse	71
Kristaus protas mumyse	73
Priėjimas prie Tėvo maldoje	74
Maldos skatinimas atnaujinti protą	75
Priėjimas viena Dvasia	77
Ar jaučiame Dvasią?	78
Malda Dvasioje	80
Elijo malda	81
Teisiojo malda	82
PERDEGĘS KRIKŠČIONIS	84
MŪSŲ PALAIMINIMAI – DIEVO MALONĖS DOVANA ...	87
Dievo malonę mums atnešė Kristus!	87
MUMS TEREIKIA MALONĖS	89

Ižanga

Daugelis turime savo mėgstamų Rašto eilučių. Su jomis mes keliamės, su jomis einame miegoti, su jomis einame savo gyvenimo taku ir nugalime sunkumus. Jos – tarsi stipriai į sieną įkaltos vinys, ant kurių mes kabiname viską, kas mums nepanešama, kas mus slegia, kas mus neramina. Gyvename neramiu laiku, niekas nežino, ko tikėtis rytojaus dieną, niekas neturi tvirto pagrindo, nėra užtikrinto saugumo jokioje srityje – juk mes gyvename „dabartiniame piktajame pasaulyje“. Pasaulis apimtas depresijos, o ir tikintieji yra stipriai veikiami aplinkybių ir vidinio nepasitenkinimo.

Dauguma tikinčiųjų, uoliai tarnaudami Viešpačiui, į tarnystę sudėdami visas savo pastangas, visas jėgas, visus resursus, netikėtai susiduria su nesėkmėmis, nuostoliais, nelaimėmis, neaktimis, sielvartais, skausmais. Jie perdega, nusivilia Dievu, nebekyla rankos kažką bedaryti. – Aš taip stengiausi, aš atidaviau viską, ką turėjau, aš Jam tarnavau, aš meldžiausi, kad Dievas palaimintų mano tarnystę, o Jis manęs nepalaimino, bet atvirksčiai, mane lydėjo vien nesėkmės, – tenka išgirsti ne vieno krikščionio liudijimą. Galbūt ir jūs esate vienas iš nusivylusių krikščionių, galbūt esate atidavęs visas savo jėgas Dievui, bet iš Jo negavote to, ko tikėjotės. Galbūt vadovaujatės savo mėgstama Biblijos eilute, tikėdamas, kad Dievas jus palaimins Rašte užrašytais pažadais, tačiau negaunate to, kuo tikite, ko prašote maldose. Galbūt girdėjote ne vieną pamokslautoją, dėstantį apie sėkmingą gyvenimą ir kokių žingsnių dėka jis pasiekiamas, bet išbandęs jų pateiktas „formules“ pamatėte, kad jos Jums neveikia. Mes visi klystame, mes visi griūname, kakta atsimušę į sieną.

Galbūt jūs neveltui paėmėte į rankas šią knygą, galbūt jums reikia Dievo žodžio pastiprinimo ar pamokymo, o gal ir pabarimo. Šioje knygoje nerasis stebuklingų sėkmingo gyvenimo formulų, nes tokių nėra – viskas yra daug paprasčiau. Todėl noriu pasidalinti nuostabiomis Rašto tiesomis, kurios padės jums at-rasti save Kristuje – Jame jūs esate palaimintas visais dvasiniais palaiminimais!

MES JAU PALAIMINTI!

„Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose Kristuje“.
(Ef 1:3)

Kiek daug šioje vienoje eilutėje pasakytą! Pirmas į akis krentantis žodis – PALAIMINO. Mes esame palaiminti Kristuje. Jei tikite, kad Kristus mirė už jūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad tik Jo aukos dėka atleidžiamos visos jūsų nuodėmės, ir jei tikite, kad Jis trečią dieną prisikėlė, tuomet jus Dievas perkėlė iš Adomo į Kristų. Jūs jau esate Kristuje, ir Jame esate palaimintas dvasiniais palaiminimais. Tik pamąstykite, jūs jau esate palaimintas. Tai jau įvykęs faktas, jūs tai jau turite gavę. Jums nereikėjo jų užsitarnauti ar prašyti Dievo, kad Jis jus palaimintų. Kaip esame išgelbėti ne dėl savo darbų, o Jo malonės dėka, taip ir mums duoti palaiminimai yra ne mūsų darbų nuopelnas. Be to, juk esame palaiminti tą patį momentą, kai pasitikėjome Kristumi. Mums nebuvo nei laiko, nei galimybių užsitarnauti bent vieną palaiminimą. Kita vertus, ar mes savo darbais būtume pajėgę užsitarnauti nors vieną palaiminimą?

Prisiminkime Izraelio tautos istoriją. Vos tik Dievas išvedė Izraelio tautą iš Egipto vergijos ir įsakė neturėti kitų dievų šalia Viešpaties Dievo, hebrajai, nesulaukę Mozės, pasidirbo auksinį veršį ir jį garbino (Iš 20:1-5; 32:1-10). Jau nekalbant apie tai, kad perėję Raudonąją jūrą ir pamatę galinčius Dievo darbus bei rūpestį, izraelitai nuolat murmėjo prieš Dievą ir netikėjo, kad Jis gali jais pasirūpinti. Vėliau Dievas Izraelio tautai davė Savo įstatymą ir nurodė, kaip galima užsitarnauti Jo palaiminimų. Kunigų knygos 26 skyriuje bei Pakartoto įstatymo knygos 28 skyriuje aiškiai išdėstyta, kad Dievo palaiminimai užsitarnaujami laikantis Jo duoto Įstatymo. Jo nesilaikant vietoje palaiminimų susilaukiama prakeikimų. Istorija rodo, kad Izraelio tauta nesilaikė Dievo įstatymo, dėl ko buvo ištremta į Babiloną ir buvo priešų naikinama. Dievas juos atmetė nuo Savęs ir atidavė į priešų rankas naikinimui ir pražūčiai, kaip Jis buvo juos perspėjęs Mozės įstatyme.

Izraelio tautos patirtis tebūna ir mums pamoka, kad žmogus savo kūno pajėgumu negali užsitarnauti Dievo palaiminimų. Mes, kaip ir Izraelio tauta, esame Adomo palikuonys ir turime nuodėmingą prigimtį, to

dėl mūsų darbai veda į mirtį (Rom 5:12), o ne į palaiminimą ar į gyvenimą.

Argi neverta dėkoti Dievui už tai, kad mes, Adomo palikuonys, visa laiką laužę Dievo įstatymą, esame išgelbėti ir gavę dovanų visus dvasinius palaiminimus? Tik pagalvokite: žinodamas, kad mes patys neužsitarnausime palaiminimų, Dievas juos mums padovanojo. Tai – Dievo malonė!

VISI palaiminimai!

Laiško efeziečiams 1-ojo skyriaus 3-je eilutėje parašyta, kad Dievas mus palaimino visais palaiminimais. Ne vienu, ne dviem, ne trim, bet visais. Kitą panašią į šią eilutę randame Laiške kolosiečiams:

„O jūs esate pripildyti jame, kuris yra kiekvienos kunigaikštystės ir valdžios galva“. (Kol 2:10)

Kristuje mes esame pripildyti. Ar jums teko ruoštis į kelionę ir krauti į lagaminą savo daiktus? Į lagaminą reikia susidėti pačius būtiniausius daiktus. „O ką, jei lis...? O ką, jei bus šalta...? O ką jei šitų marškinių neprireiks...? O ką jei šitie batai netiks ir man jų visai neprireiks – juk vietoje jų galėčiau pasiimti kitus...? O, kad tik nepamirščiau pasiimti dantų šepetuko ir dantų pastos...“ Tai – tikras galvosūkis! Kristuje mus Dievas pripildė visais dvasiniais palaiminimais, nieko nepamiršo, viską sudėjo – mums netrūksta nei vieno palaiminimo, mūsų lagaminas pilnut pilnutėlis, visi tarpeliai užpildyti, beliko tik užtrauktuką užsegti. Taip mes esame pripildyti Kristuje visais dvasiniais palaiminimais!

Palaiminimai – DVASINIAI

Reikia pastebėti dar vieną labai svarbų dalyką. Mūsų palaiminimai – dvasiniai. Liūdna girdėti, kad dauguma krikščionių suvokia Dievą toki, koks Jis buvo Senojo Testamento laikais, kai Jis žadėjo laiminti Izraelio tautą fiziniais palaiminimais (Kun 26 sk., Įst 28 sk. ir kitur). Jis žadėjo Izraeliui šalį, gerą derlių, palikuonių gausybę, gerą sveikatą, poilsį nuo priešų, visokeriopą pasisekimą, įvairių ženklų ir stebuklų ir kt. Dauguma krikščionių siekia šių Izraeliui skirtų fizinių palaiminimų ir iš Dievo laukia įvairių ženklų bei stebuklų, patvirtinančių, kad Jis tikrai juos laimina ir veda geru keliu. Apmaudu, kad tikintieji nemato, kad šie palaiminimai skirti ne mums, o Izraelio tautai. O dar liūdniau, kad tikintieji nežino jiems

skirtų dvasinių palaiminimų. Pasvarstykite – juk dvasiniai palaiminimai skiriasi nuo fizinių. Vieni yra matomi, apčiuopiami, o kiti nematomi, tik suvokiami tikėjimu. Mūsų dvasiniai palaiminimai nematomi, mes apie juos sužinome ir suvokiame tik paskaitę Rašte.

Laiške efeziečiams išvardinami kai kurie mūsų dvasiniai palaiminimai. Rašoma, kaip Dievas mus palaimino per Savo malonę ir mus išsirinko Kristuje: „...kad mes būtume šventi ir be kaltės jo akivaizdoje meilėje [...] iš anksto mus paskyręs sau įvaikinti per Jėzų Kristų [...] Jis padarė mus priimtinius Mylimajame [...] mes turime atpirkimą per Jo kraują, nuodėmių atleidimą [...] Jis buvo mums gausus visa išmintimi ir protingumu; davęs mums žinoti Savo valios paslaptį [...] Kuriame (Kristuje) mes gavome ir paveldą [...] užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia [...] atgaivino mus kartu su Kristumi (jūs esate išgelbėti malone) ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje; kad ateinančiais amžiais Savo gerumu mums per Jėzų Kristų Jis parodytų beribius Savo malonės turtus [...] Nes per Jį mes abeji turime priėjimą prie Tėvo viena Dvasia [...] Kuriame (Kristuje) per Jo tikėjimą mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu [...] kad Jis pagal savo šlovės turtus duotų jums būti sustiprintais galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje...“

Jei atidžiai paskaitėte šiuos išvardintus palaiminimus, tikrai tarp jų nepamatėte nei vieno fizinio palaiminimo – nieko panašaus į tai, ką Dievas Senajame Testamente žadėjo Izraelio tautai. Čia matome savo naują tapatybę Kristuje. Tik pažiūrėkite, kokie nuostabūs mūsų palaiminimai Kristuje: Jame mes esame įvaikinti; būdami Mylimajame (Jame) mes esame priimtini Dievui; Jo krauju mes esame atpirkti, Jo dėka yra atleistos mūsų nuodėmės; Dievas mums atskleidė Savo valios paslaptį, gausią išmintimi ir protingumu; Kristuje mes gavome amžiną paveldą; mes esame užantspauduoti Šventąja Dvasia; mes esame atgaivinti ir prikelti su Kristumi, ir sėdime danguje, Kristuje; Dievas per Jėzų Kristų parodys beribius Savo malonės turtus; per Kristų mes drąsiai, pasitikėdami prieiname prie Tėvo; Dievas Savo galybe mus stiprina viduje (sieloje ir dvasioje). Tai bent palaiminimai! Tai bent pozicija Kristuje! Plačiau apie šiuos palaiminimus sužinosite skaitydami toliau.

PASLĖPTA DIEVO IŠMINTIS

„Jis buvo mums gausus visa išmintimi ir protingumu; davęs mums žinoti Savo valios paslaptį pagal savo gerą norą, kurį jis sumanė savyje“.
(Ef 1:8-9)

Pradėdami pažinti su mūsų dvasiniais palaiminimais, manau, pirmiausia turėtume susipažinti su pačiu šaltiniu, iš kurio sužinome apie palaiminimus. Apie mūsų palaiminimus buvo ilgai nutylėta Dieve, nuo pasaulio sukūrimo pradžios. Jie buvo Dievo paslaptis. Apie juos niekas anksčiau nežinojo, kol Dievas to neatskleidė apaštalui Pauliui. Jis buvo Dievo pasirinktas įrankis, kuriuo Viešpats atskleidė Savo paslaptį ir Kristaus kūno dvasinius palaiminimus. Pažintis su Dievo paslapties atskleidimu ir apaštalo Pauliaus tarnyste tiek pat svarbi, kaip ir pažintis su mūsų dvasiniais palaiminimais. Kodėl taip, pamatysite skaitydami toliau.

„...bet mes kalbame Dievo išmintį paslapyje, tai yra, paslėptą išmintį, kurią Dievas pirma pasaulio paskyrė mūsų šlovei; kurios niekas iš šio pasaulio kunigaikščių nežinojo, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiuavę šlovės Viešpaties. Bet kaip yra parašyta: „Akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo tai, ką Dievas paruošė tiems, kurie jį myli“. Bet Dievas mums tai apreiškė savo Dvasia, nes Dvasia ištiria visa, taip, Dievo gelmes“. (1Kor 2:7-10)

Prieš sukurdamas dangų ir žemę, Dievas Savyje laikė tam tikrą paslaptį, Jis tam tikrą žinią nutylėjo ir jos niekam neskelbė (Ef 3:9). Daugelis tikinčiųjų negali patikėti, kad tam tikrą žinią Dievas laikė paslapyje, ir niekas apie tai nežinojo. Jei ta paslaptis bent kam būtų buvusi žinoma, tai „šio pasaulio kunigaikščiai“ nebūtų leidę nukryžiuoti Jėzaus Kristaus.

Kas tie „šio pasaulio kunigaikščiai“? Pauliaus laiškuose jie dar vadinami danguje esančiais „šio pasaulio tamsybės valdovais“, „dvasine piktybe“, „oro valdžios kunigaikščiu“, „velniu“ ir „šio pasaulio dievu“ (Ef 2:2, 6:11-12; 2Kor 4:4). Tai – danguje sėdintis Šėtonas ir jo angelai. Mes žinome, kad ateityje, kai žemėje bus taip vadinamas Suspaudimas, apie kurį kalbėjo savo mokiniams Jėzus, pranašas Danielius ir apaštalas Jonas Apreiškimo knygoje, tuo metu Šėtonas ir jo angelai bus išmesti iš

dangaus (Apr 12:7-10). Tačiau šiandien Šėtonas sėdi danguje, o su juo – ir jo angelai. Šio pasaulio kunigaikščiai – tai Šėtonas ir jo angelai.

Jei šio pasaulio kunigaikščiai būtų žinoję Dievo paslaptį, jie nebūtų nukryžiuavę Jėzaus Kristaus. Šėtonas yra senesnis už dangų ir žemę, jis buvo anksčiau. Dievas jį sukūrė pačiu gražiausiu ir išmintingiausiu sutvėrimu, jis buvo pateptasis cherubas, jame Dievas buvo sudėjęs muzikinius instrumentus (Ez 28:12-18). Jis buvo Liuciferis – šviesos nešėjas, bet susižavėjęs pačiu savimi, pasididžiavo ir panoro sėdėti Visagalio Dievo soste (Iz 14:9-15). Per savo išdidumą jis nupuolė ir tapo Šėtonu, kas lietuvių kalboje reikštų – Priešininku. Taigi Šėtonui yra daugiau nei šeši tūkstančiai metų (žemė buvo sukurta prieš šešis tūkstantmečius, o pateptasis cherubas, vėliau tapęs Šėtonu, sukurtas dar anksčiau).

Ar įsivaizduojate, kaip šis sutvėrimas per tiek tūkstantmečių yra išnagrinėjęs Dievo žodį? Nors jis Dievo žodžiu ir netiki, bet puikiai jį žino ir išmano. Kai tik Dievas išleisdavo Savo žodį žmonėms, tuoj pat Šėtonas dėdavo visas pastangas, idant sugriautų Dievo planus. Kai Dievas pažadėjo Abraomui, o vėliau Izraeliui šalį, Šėtonas tuoj pat sukurstė tautas, kad jos užimtų Dievo pažadėtą šalį ir joje pasistatytų aukštas, nenugriau-namas sienas, idant hebrajai pabūgę nebenorėtų įeiti į šią šalį. Dievas Izraelio tautai davė Įstatymą, įsakė jo laikytis ir neturėti kitų dievų, kad šie nenukreiptų žydų nuo sekimo paskui Viešpatį. O Šėtonas savo ruožtu užaugino stabus garbinančius pagonis, kurie suvedžiojo žydus, ir šie vedė pagonių dukteris ir svetimavo su pagonių dievais. Šėtonas puikiai žinojo, ką Dievas sako, jis išmanė Raštą ir nedelsdamas veikė, kad pasipriešintų Dievo sumanymui. Be jokios abejonės, Šėtonas studijuoja Dievo žodį tūkstantmečius ir nuo jo Rašte nieko nėra paslėpto.

Tačiau Šėtonas ne viską žinojo, nes Dievas kai ką laikė paslapyje ir to neskelbė. Jei Dievas tą paslaptį būtų atskleidęs, Šėtonas nebūtų leidęs nukryžiuoti Jėzaus Kristaus. Mat toji paslaptis sužlugdo visus Šėtono kėslus ir paverčia jį pajuokos objektu. Per tą paslaptį Dievas skelbia kryžiu ir išgelbėja mus, patikėjusius kryžiaus skelbimu, bei prikelia mus amžinajam gyvenimui danguje – ten, kur šiuo metu sėdi Šėtonas ir jo angelai. Jei Šėtonas būtų žinojęs šią paslaptį apie kryžiu, kurio dėka mes užimsime dangų, jis jokia būdu nebūtų leidęs nukryžiuoti Jėzaus Kristaus, jis jokia būdu nebūtų norėjęs mums užleisti savo vietos danguje. Ar galite įsivaizduoti, kaip Šėtonas nekenčia kryžiaus skelbimo?! Juk tai – žinia, kuri padarė jam galą! O svarbiausia tai, kad Šėtono skatinami žmonės nu-

kryžiuo Jėzų. Šėtonas pats save pagavo spąstuose ir pats savo veiksmais save prazudė. Dievui nieko nereikėjo daryti, vien tik nutylėti tą paslaptį, tą žinią apie kryžiu. Šėtonas, pats to nežinodamas, įvykdė Dievo sumanymą. Dievas pagavo išmintingąjį jo paties gudrybėje (1Kor 3:19). Tai bent Dievo išmintis!

PASLAPTIS, ATSKLEISTA PAULIUI

Šią Savo nutylėtą paslaptį Dievas atskleidė Pauliui. Žinome, jog Paulius buvo aršus Dievo bažnyčios persekiojamas ir tų pačių siekių vedamas jis keliavo Damasko link. Jis net nežinojo, kad Dievo šviesa jam atvers jo aklas akis ir čia užsibaigs persekiojotojo karjera ir prasidės nauja – pagonių apaštalo – tarnystė (Rom 11:13). Jėzus Kristus pasirodė Savo spindinčia šviesa ir išgelbėjo Savo persekiotoją ir piktžodžiautoją. Paulius buvo pats pirmasis nusidėjęs, po kurio ir kiti yra išgelbėjami Dievo malone (1Tim 1:14-16). Taigi čia, kelyje į Damaską, Jėzus Kristus išgelbėjo Paulių ir apreiškė jam tą ilgai laikytą Dievo paslaptį, kurios Jis anksčiau niekam neatskleidė. Tą paslaptį Dievas nutylėjo nuo pat pasaulio sukūrimo! Ar galite įsivaizduoti, kaip galima tiek ilgai išlaikyti paslaptį? Paulius buvo pats pirmasis žmogus, sužinojęs šią Dievo paslaptį. Po to, žinoma, Dievo įsakymu Paulius ją skelbė visiems ir ją užrašė savo laiškuose (Rom 16:25-26; Ef 3:1-5,9; Kol 1:26; Tit 1:2-3).

Tos paslapties anksčiau Pauliaus nei „akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo“. Pauliui atskleista paslaptis kalba apie naują sutvėrimą – Kristaus Kūną, kurio anksčiau nebuvo, nes apie jį niekada nebuvo skelbiama. Apie Kristaus Kūną Dievas tylėjo nuo pasaulio sukūrimo pradžios. Todėl Kristaus Kūnas atsirado tik nuo tada, kai Dievas išgelbėjo Paulių kelyje į Damaską ir atskleidė jam tą žinią apie šį naują sutvėrimą. Pauliui teko garbė tapti pačiu pirmuoju Kristaus Kūno nariu!

Labai trumpai apžvelkime nuo ko viskas prasidėjo.

Iki Pauliaus išgelbėjimo Dievas buvo vien Izraelio tautos Dievas, vien tik pas juos buvo atėjęs Jėzus Kristus, kad įvykdytų jiems duotus pažadus dėl jiems žadėtos karalystės žemėje (Mt 15:24; Jn 1:31; Lk 1:31-33; Apd 1:6; Rom 15:8). Taip pat ir Jėzaus Dvylika apaštalų bei kiti tikintys žydai per Sekmines gavę Šventąją Dvasią, kaip buvo jiems pranašo Joelio kal-

bėta, toliau skelbė Izraeliui Karalystės evangeliją ir kreipėsi tik į šią tautą (Apd 2:14,36,38; 3:12-15,19-21,25-26; 5:30-31; 11:19). Dievas tuo metu siekė įkurti žemėje karalystę per Izraelio tautą. Dievas dar tebebuvo Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dievas. Na, o pagonys tuo metu buvo „be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys vilties ir be Dievo pasaulyje“ (Ef 2:12). Tačiau Izraelio tauta atmetė Karalystės evangeliją, ir Apaštalų darbų 7 skyriuje skaitome apie jos nuopoli. Prieš savo mirtį Steponas šaukė netikintiems hebrajams, kad jis mato Jėzų Kristų stovintį Dievo dešinėje (Apd 7:55-56). Jėzaus Kristaus atsistojimas davė Izraelio tautai labai svarbų ženklą. Po Sekminių įvykio Petras skelbė Izraelio tautai, kad Jėzus Kristus užžengė į dangų ir atsistojo Dievo dešinėje (Apd 2:34-35). Visą tą laiką, kol Šventosios Dvasios pripildyti Izraelio apaštalai ir kiti tikintieji skelbė savo tautiečiams Karalystės evangeliją, Jėzus Kristus sėdėjo Dievo dešinėje. Dievas Izraelio tautai vis dar davė galimybę įtikėti Karalystės evangelija. Deja, Izraelio tauta prarado šią progą, jie piktžodžiavo Šventajai Dvasiai, kalbėjusiai apaštalų lūpomis (Apd 7:51). Jai nebebuvo atleidimo, apie tai ji buvo Jėzaus Kristaus perspėta (Mt 12:31). Tada atsistojė Jėzus Kristus, nes Jo priešai jau buvo pakloti po Jo kojomis, atėjo metas teisti, – apie tai buvo išpranašauta Senajame Testamente (Ps 110:1; Apd 2:34-35; Iz 2:19-21; 3:13).

Tačiau visų nuostabai teismo neįvyko! Užuoat ėmęs teisti Savo priešus, Jėzus Kristus iš dangaus pasirodė Pauliui ir jam atskleidė paslaptį apie naują sutvėrimą – Kristaus Kūną. Tokio įvykio nebuvo pranašauta, apie tai Dievas tylėjo nuo pasaulio sutvėrimo! Paulius rašo Laiške romiečiams, kad įvykus Izraelio tautos griuvimui, išgelbėjimas atėjo pagonims (Rom 11:11). Apie tai taip pat niekada nebuvo pranašauta Senajame Testamente. Įstatyme ir pranašuose skelbiama, kad pirmiausia Izraelio tauta bus išgelbėta ir taps naujos Dievo sandoros ir amžinos karalystės paveldėtoja, o tik po to visos pasaulio tautos ateis laiminti Izraelio tautos ir per ją bus palaimintos karalystėje (Jer 31:31-34, Jn 3:1-7, Ez 36:22-28, 37:19-28, Iz 60:1-10,18-22, Zch 8:20-23, Iz 2:1-4, 61:5-6).

Apaštalui Pauliui buvo atskleista niekada anksčiau neskelbta žinia, paslaptis, nauja – Malonės evangelija (Apd 20:24). Paulius šią Evangeliją vadina „Mano evangelija“ (Rom 2:16, 16:2; 2Tim 2:8). Kaip Mozėi buvo duotas Įstatymas, kad perduotų jį Izraeliui, ir buvo vadinamas „Mozės įstatymu“, taip Pauliui buvo duota Malonės evangelija, kad ji būtų paskelbta pagonims, ir būtų vadinama „Pauliaus evangelija“. Tai jam vieninteliam duota Evangelija. Nei vienas iš Dvylikos apaštalų Karalystės evan-

gelijos nevadino „Mano evangelija“, nes apie Izraeliui žadėtą karalystę buvo pradėta pranašauti dar Senajame Testamente. Dievas davė karalystės pažadus pradžioje Abraomui, paskui jie perėjo Izraeliui, Dovydui, ir galiausiai Jėzus, atėjęs į žemę, skelbė, kad toji karalystė jau čia pat. Todėl niekas šios Karalystės evangelijos nevadino „Mano evangelija“. Vienintelis Paulius jam patikėtą Evangeliją vadina „Mano evangelija“, kadangi tai buvo išskirtinė, niekam kitam anksčiau nepatikėta, nuo pasaulio pradžios Dievo nutylėta, Evangelija. Jos neskelbė nei Abraomas, nei Mozė, nei Jonas krikštytojas, nei į žemę atėjęs Jėzus, nei Dvylika Izraelio apaštalų, nes ji tuo metu dar buvo paslėpta Dieve. Todėl ji skiriasi nuo kitų evangelijų. Apreiškęs Pauliui šią Evangeliją, Dievas sustabdė Izraelio tautai žadėtos karalystės igyvendinimą ir pradėjo Savo naują darbą tarp pagonių, juos gelbėdamas ir stiprindamas per naują, anksčiau neskelbtą, Evangeliją.

Pauliaus evangelija skelbiama pagonims

Šią Pauliui patikėtą Evangeliją Dievas siuntė mums, pagonims. Paulius mums rašo, kad jis yra pagonių apaštalas (Rom 11:13), kad jis yra paskirtas būti pagonių mokytoju (1Tim 2:7, 2Tim 1:11), kad jam yra duotas Dievo malonės išdavimas, ta paslaptis, dėl mūsų, pagonių (Ef 3:1-4), kad jis yra pagonių bažnyčių, Kristaus Kūno, tarnautojas (Kol 1:25-27), kad Dievas yra galingas jame dėl pagonių (Gal 2:8), kad jis skelbė pagonims neapipjaustymo (pagonių) evangeliją (Gal 2:7-9), kad dėl tarnavimo pagonims jis buvo tapęs Kristaus kaliniu (Ef 3:1).

Vien Paulius pristato naują sutvėrimą – Kristaus Kūną, apie kurį kitose evangelijose neskelbiama. Jame nėra nei žydo, nei pagonies, nes Dievas jau nebe Izraelio tautos, o viso pasaulio Dievas. Tuo tarpu Jėzus buvo atėjęs į žemę vien pas Izraelio tautą ir siuntė savo mokinius skelbti Karalystės evangeliją tik šiai tautai, nes Dievas tuo metu buvo vien Izraelio Dievas (Mt 15:24; 10:5-7). Tuo metu niekas negalėjo pasakyti, kad nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies. Pagonys tuo metu buvo be Kristaus ir be Dievo pasaulyje, vien Izraelio tauta turėjo priėjimą prie Dievo (Ef 2:11-12).

Vien tik Paulius skelbė Neapipjaustymo evangeliją, kad žmogus išgelbėjamas be jokių darbų, vien tikėjimu. Jokūbas gi rašo, kad žmogus neišgelbėjamas vien tikėjimu, jis turi daryti ir darbus, nes tokia yra Apipjaustymo evangelija, kurią skelbė Petras, Jokūbas, Jonas ir kiti Izraelio apaštalai (Gal 2:7-9).

Vienintelis Paulius skelbė kryžių – kad žmogus yra išgelbėjamas ir iš-

teisinamas per tą nuostabų darbą, kurį Kristus už mus atliko ant kryžiaus. Kryžiaus skelbimas Pauliaus laiškuose yra viena iš džiaugsmingiausių ir šlovingiausių tiesų. Kryžiaus skelbimas jo laiškuose yra nepaprastai gera naujiena. Tuo tarpu Dvylika apaštalų, skelbdami Karalystės evangeliją, net nežinojo, kad Jėzus mirs ant kryžiaus ir prisikels (Lk 18:31-34). Jie skelbė artėjančią karalystę, žadėta Izraeliui, bet jie neskelbė kryžiaus. Netgi po Kristaus prisikėlimo, po Sekminių, Petro lūpomis kalbėjo Šventoji Dvasia ir skelbė Izraelio tautai kryžių kaip blogą naujieną, kaip kaltinimą Izraelio žmonėms, kad jie nukryžiuo jiems siųstą Jėzų Kristų (Apd 2:22-23,36-37; 3:12,15; 4:10; 5:30,33; 7:52). Taigi Pauliaus evangelija skirta mums, Kristaus Kūnui, ir ji labai skiriasi nuo Jėzaus ir Dvylikos apaštalų skelbiamos Evangelijos Izraelio tautai.

Labai liūdna matyti, kad dauguma krikščionių nemato skirtumo tarp Pauliaus ir Dvylikos apaštalų skelbiamų evangelijų. Jie lengva ranka atmeta Pauliaus apaštalybę ir žinią mums – pagonims. Dauguma krikščionių net nėra skaitę apaštalo Pauliaus laišku, o yra girdėję tik tokias bendras frazes, kaip „Išgelbėti malone, o ne savo darbais“ arba „Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir trečią dieną prisikėlė“. Dauguma, jei skaito Bibliją, savo laiką praleidžia Mato-Jono knygoje ir jų mintys sukasi Karalystės evangelijos mokymuose. Tačiau iš skaitančiųjų Mato-Jono knygas tik maža dalis tiki tuo, ką Jėzus kalba šiose knygoje. Daugelis skaito šias Karalystės evangelijos knygas ir iš jų išsirenka sau patinkamas citatas, bendrus moralės principus, Jėzaus nurodymus ir panašiai.

Ką aš turiu omenyje sakydamas, kad krikščionys netiki Jėzaus pasakytais žodžiais? Štai pacituosiu jums vieną eilutę, kurioje užrašyti patys svarbiausi Jėzaus pasakytieji žodžiai, o jūs patys nuspręskite: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“ (Mt 15:24). Tai reiškia, kad Jėzus buvo atėjęs tik pas Izraelio tautą. Jis mokė ir davė visus nurodymus, tame tarpe eiti į pasaulį bei krikščionys, tik šiai tautai. Nei vieno įsakymo Jėzus nedavė nei pagonims, nei Kristaus Kūnui (kurio tuo metu dar net nebuvo). Tačiau užėję į bet kokią krikščionišką bažnyčią išgirstame, kad tai, ką Jėzus kalbėjo ir įsakė daryti, yra skirta mums – Kristaus Kūnui, ar ne taip? Niekas net nekreipia dėmesio į tuos Jėzaus pasakytus žodžius, tarsi jie neegzistuotų. Pastoriai į tokias eilutes žiūri pro pirštus. Dauguma ryžtingai sako: „Mes sekame Jėzumi“. Kaip gi galima sekėti Jėzumi ir tuo pačiu metu neklausyti Jo pasakytų žodžių?

Mato-Jono knygoje užrašyta Geroji naujiena skirta ne pagonims ir ne Kristaus kūnui, o vien Izraelio tautai. Tik šią tautą Jėzus mokė ir iš jos

pašaukė Dvylika apaštalų ir kitus juo įtikėjusius žydus. Tik šios tautos Dvylika apaštalų ir kiti mokiniai buvo siųsti skelbti Karalystės evangelijos ir krikščionys vandeniui, pradėdami nuo Jeruzalės. Tik šiai tautai buvo skelbiamas Kalno pamokslas. Tik ši tauta turėjo viską parduoti ir sekėti Jėzumi. Tik šią tautą Jėzus mokė laikytis Įstatymo ir kitus mokytis, idant jie būtų didžiausi dangaus karalystėje. Tik šiai tautai buvo pažadėta Kanaano šalis, kaip amžinas paveldas, ir amžinas karaliaus Dovydo sostas Jeruzalėje. Tik Izraelio tautos tikintieji per Sekmines gavo Šventąją Dvasią ir toliau skelbė Karalystę dar neįtikėjusiems žydams. Tik dėl šios tautos pirmiausia prisikėlė Jėzus Kristus, kad ją palaimintų (Apd 3:25-26, 5:31).

Kai apaštalas Paulius skelbė jam patikėtą Malonės evangeliją, žmonės įtikėdavo, su džiaugsmu priimdavo jo Evangeliją ir ją studijuodavo. Tada tikintieji pradėjo burtis ir kurti bažnyčias. Paulius juos lankydavo, rašydavo jiems laiškus, stiprindavo juos tikėjime. Tačiau tose pagonių bažnyčiose apsilankydavo apipjaustymo tarnautojai, Įstatymo skelbėjai (Įstatymas buvo skelbiamas ne tik Senajame Testamente, bet jį skelbė ir Jėzus Mato-Jono knygoje), Karalystės evangelijos skelbėjai ir atitraukdavo tikinčiuosius nuo Pauliaus evangelijos. Pauliaus apaštalybė ir jo skelbiama Evangelija pradėjo abejoti korintiečiai, galatai, o Azijos (Efezo ir Koloso) bažnyčios jį visai paliko (Gal 1:6-9,11-12, 2:7, 3:1-3, 4:9-21, 5:2-12, 6:12-13; 2Kor 11:3-4,13-15,22; 1Tim 1:3-7; 2Tim 1:15). Kristaus Kūno bažnyčios tikintieji prilipo prie kitos, Izraelio tautai skirtos Evangelijos – jie susižavėjo Karalystės evangelija, kurią Jėzus ir Dvylika apaštalų skelbė Izraelio tautai. Jie paliko Malonės evangeliją, tą, kurią pats Jėzus Kristus iš dangaus šlovės apreiškė Pauliui. Jie paliko ne Paulių, o Kristų, nes tai – Kristaus apreikšta Evangelija. Paulius gi skelbė Kristų (Kol 1:26-27, Ef 4:20). Taip, Jėzų Kristų, bet ne tokį Jėzų, kuris vaikščiojo Izraelio žemėje ir mokė hebrajus: Paulius rašo, kad mes jau nebepažįstame tokio Jėzaus, kuris pagal kūną buvo apipjaustytas izraelitas (2Kor 5:16). Mūsų yra kitoks Kristaus pažinimas, mes esame naujas sutvėrimas, Kristaus Kūnas, apie kurį skelbiama tik Pauliaus laiškuose (2Kor 5:17). Paulius skelbė kitokio pažinimo Kristų.

„Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios“. (Rom 16:25)

Apaštalas Paulius skelbė Kristų pagal jam apreikštą paslaptį, kuri anksčiau nebuvo skelbiama, nes apie tai Dievas tylėjo nuo pasaulio pradžios. Tokio Kristaus niekas anksčiau neskelbė. Dievas, atėjęs tinkamam

laikui, apreiškė tą paslaptį, tą naują Kristaus skelbimą apaštalui Pauliui, kad jis mums tai paskelbtu.

Atkritimas nuo Pauliaus evangelijos

Ar suprantate, ką tai reiškia? Kaip apaštalo Pauliaus laikais, taip ir šiomis dienomis dauguma bažnyčių skelbdamos žemiškąjį, pas Izraelį atėjusį Jėzų, skelbia ne tą Kristų. Tai – kraupi tiesa. Niekas nuo anų laikų nepasikeitė – kaip anuomet tikintieji paliko Pauliaus evangeliją ir pradėjo skelbti kitą, taip ir šiandien bažnyčiose skelbiama ne ta Evangelija.

„Bet bijau, kad kaip gyvatė savo klastingumu apgavo Ievą, taip ir jūsų mintys nebūtų sugadintos atitraukiant nuo paprastumo, kuris yra Kristuje. Nes jei kas atėjęs skelbia kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nesate priėmę, arba kitą evangeliją, kurios nesate pripažinę, jūs gerai jį pakenčiate. Nes tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, pasivertę Kristaus apaštalais. Ir nenuostabu; nes pats Šėtonas yra pasivertęs šviesos angelu. Todėl nieko ypatingo, jeigu ir jo tarnautojai yra pasivertę būti kaip teisumo tarnautojai; kurių galas bus pagal jų darbus. Ar jie hebrajai? Taip pat ir aš. Ar jie izraelitai? Taip pat ir aš. Ar jie Abraomo sėkla? Taip pat ir aš. Ar jie Kristaus tarnautojai? Kalbu kaip kvailys: aš labiau“. (2Kor 11:3-4,13-15,22-23a)

Šėtonas visais laikais puikiai darbuojasi tikinčiųjų tarpe ir jo bažnyčios yra gausios klausytojų. Apaštalo Pauliaus laikais hebrajai, įtikėję Karalystės evangelija, ateidavo pas pagonis, įtikėjusius Pauliaus evangelija, ir juos suklaidindavo bei atitraukdavo nuo Pauliaus (Apd 15:24; Gal 4:17). Taip Kristaus Kūno bažnyčios, palikusios Pauliaus evangeliją, pradėdavo gyventi pagal Dvylikos apaštalų skelbiamą Karalystės evangeliją. Jie „persimetė į kitą evangeliją“ (Gal 1:6-9). Pauliaus evangeliją paliko Azijos bažnyčios, – efeziečiai ir kolosiečiai, kuriems buvo parašyti laišškai (2Tim 1:15). Įvyko Kristaus Kūno bažnyčių atkritimas nuo jiems duoto tikėjimo. Biblijoje daug tikėjimų, bet Kristaus Kūnui yra duotas Pauliaus laiškuose užrašytas tikėjimas (Ef 4:5).

Kaip apaštalų laikais, taip ir šiandien krikščionybė yra atkritimo būsenoje – jie atmetė Pauliaus evangeliją, skirtą šių dienų tikėjimui, ir persimetė prie kitos – Izraeliui skirtos Evangelijos. Kai bažnyčiose tokia situacija, nesunku suvokti, kodėl tikintieji turi tik dievotumo pavidalą, tik išoriškai at-

rodo dievoti, bet vidiniame žmoguje neturi Dievo galios (2 Tim 3:5). Atmetę Pauliaus evangeliją, tikintieji nebeturi kuo statydinti savo vidinio žmogaus, kadangi Dievas šiandien statydina tikintįjį ir Savo galybe sustiprina vidinį žmogų tik per Pauliaus, o ne per Karalystės evangeliją (Rom 16:25-26, Ef 3:16). Atgimimas bažnyčiose imanomas tik sugrįžus prie Pauliaus skelbiamos Evangelijos, ir tai yra patyrusi ne viena bažnyčia. Ar jūs lankotės toje bažnyčioje, kurioje skelbiama Pauliaus evangelija? Jei ne, tuomet jūs negaunate jums skirtą dvasinio maisto. Jums reikia eiti į bažnyčią, kurioje skelbiama Pauliui apreikšta paslaptis, kurią jis užrašė mums savo laiškuose. Jums reikia sužinoti apie Dievo jums skirtus dvasinius palaiminimus.

ATSKLEISTA DIEVO VALIA

Dauguma tikinčiųjų trokšta tarnauti Dievui ir siekia pažinti Jo valią savo gyvenimui. Tikintieji meldžiasi, kad Dievas parodytų jiems Savo valią: ką jie turi daryti, kur jie turi išsidarbinti, kur jie turi gyventi, kokią mašiną turi pirkti, kas yra jų išrinktasis ar išrinktoji, į kokią bažnyčią turi eiti, kokia tarnyste užsiimti ir panašiai.

Tačiau Dievas savo valią jau atskleidė! Dievas nesulaiko Savo valios ir nelaukia, idant mes melstumės ir Jis mums ją atskleistų. Savo valią Dievas atskleidė Rašte, kuris mums lengvai prieinamas.

Jūs turbūt pamenate, kaip Dievas išvedė Izraelio tautą iš Egipto ir per Mozę jai davė Savo įstatymą, dažnai vadinamą Mozės įstatymu. Izraelio tautai taip pat buvo atskleista Dievo valia, jie taip pat galėjo pažinti Jo valią. Jiems nereikėjo melstis, pasninkauti, gyventi atsiskyrėlio gyvenimą ar atsižadėti savęs tam, kad Dievas, atsižvelgdamas į jų uolias pastangas, atskleistų jiems Savo valią. Apaštalas Paulius rašo Laiške romiečiams:

„Štai tu vadiniesi žydu ir remiesi įstatymu, ir giriesi Dievu, ir žinai jo valią, ir iš įstatymo pamokytas išmėgini tai, kas yra geriausia“. (Rom 2:17-18)

Bet koks žydas skaitydamas Mozės įstatymą iš jo galėjo pasimokyti ir sužinoti Dievo valią, sužinoti, kas yra geriausia. Jei kas paklaustų Senojo Testamento laikų žydo: „Kokia yra Dievo valia tau?“ Jis aiškiai atsakytu: „Apie tai parašyta Mozės Penkiaknygėje“.

Dievo valia mums taip pat yra užrašyta Rašte. Apaštalas Paulius rašo, kad Dievas mums atskleidė Savo valios paslaptį (Ef 1:8-9). Tai paslėpta valia – Jos Dievas anksčiau neskelbė. Toji paslaptis, toji paslėpta Dievo valia, buvo atskleista apaštalui Pauliui, kuris ją užrašė savo laiškuose, pradėjęs Laišku romiečiams ir užbaigęs Laišku Filemonui. Skaitydami apaštalo Pauliaus laiškus mes sužinome apie jam atskleistą paslaptį (Ef 3:1-5). Tai – Dievo apreikšta žinia apie tai, ką Dievas siekia įgyvendinti Kristaus kūne, kaip žmogus gali tapti Kristaus kūno nariu, pasitikėdamas kryžiaus skelbimu, koks Kristaus kūnui skirtas mokymas, kokia Kristaus kūno paskirtis danguje ir kokie kiti su Kristaus kūnu susiję dvasiniai palaiminimai. Dievo valia – tai ne mūsų norų ar siekių pildymas. Tai – Dievo tikslas, kurį Jis siekia įgyvendinti Kristaus kūne ir per Kristaus kūną.

Norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į, sakyčiau, pačius svarbiausius Dievo pasakytus žodžius, kuriuos mums užrašė apaštalas Paulius:

„Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“. (1Tim 2:3-4)

Štai pati pagrindinė Dievo valia jūsų gyvenimui. Ji nesusijusi su tuo, kokį turite dirbti darbą, kur turite mokytis, kokią mašiną turite vairuoti, kur rytoj turėtumėte eiti, su kuo susitikti, kas turėtų būti jūsų išrinktasis ar išrinktoji, į kokią bažnyčią jums eiti, kokius tarnavimus atlikti ir panašiai. Jūsų krikščioniško gyvenimo centras – ne jūs ir ne jūsų norai, o Dievas ir Jo norai. Dievas valia yra tai, „kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“. Jei pasitikėjote Kristaus auka už jūsų nuodėmes ir esate išgelbėtas, tuomet Dievas nori, kad ateitumėte į tiesos pažinimą. Tai – pats pirmas ir pagrindinis dalykas, ką jūs turite daryti. Tai – Dievo noras, Jo valia jums. Jūs galbūt to nenorite, jūs galbūt siekiate kitokių dalykų, galbūt tikėjotės kitokios Dievo valios savo gyvenimui, tačiau to nori Dievas, Jis žino, kad tai jums yra pats reikalingiausias dalykas.

Apaštalas Paulius skelbė jam patikėtą Malonės evangeliją (Apd 20:24,32), ir neužilgo įtikėję žmonės pradėjo kurti bažnyčias, kuriomis Paulius rūpinosi, jas lankė, stiprino Dievo žodžiu ir rašė jiems laiškus. Jis bet kokia kaina ir visokiais būdais siekė įdiegti tikinčiųjų širdyse Dievo tiesos pažinimą. Jis uoliai meldėsi už tikinčiuosius, ir atkreipkite dėmesį, ko jis dėl jų troško:

„Ir meldžiu to, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau gausėtų pažinimu bei

visokiu nuovokumu; kad jūs išmėgintumėte tai, kas geriausia; kad būtumėte nuoširdūs ir be pažeidimo iki Kristaus dienos“. (Fil 1:9-10)

Savo maldose Paulius neprašė, kad Dievas duotų tikintiesiems pasisekimą ar sveikatą, ar kad gerai sudėliotų visas aplinkybes, ir jie gyventų ramų, patogų gyvenimą. Paulius meldėsi, kad tikintieji „gausėtų pažinimu bei visokiu nuovokumu“ ir per tai „išmėgintų tai, kas geriausia“. Paulius žinojo Dievo valią, jis norėjo to paties, ko ir Dievas nori – kad žmonės ateitų į tiesos pažinimą. Paulius ne tik žinojo Dievo valią, bet ir ją vykdė. Jis skelbė žmonėms Dievo žodį, kad šie būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą.

„Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia“. (Rom 12:2)

Mes turime atnaujinti savo protą Dievo žodžiu, tiesos pažinimu, kad išmėgintume, „kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia“, kad „išmėgintume tai, kas geriausia“. Tik Dievo tiesos pažinimas leidžia mums sužinoti Dievo valią.

Dievas mus išgelbėjo ne vien tam, kad nepatektume į ugnies ežerą dėl savo nuodėmių. Mes esame išgelbėti, kad atliktume tam tikrą tarnystę, kad darytume Dievo darbus, kuriems esame sukurti Kristuje (Ef 2:10). Dievas mūsų nepašaukė tam, kad gyventume sau ir savo malonumui, patogiai ir šiltai. Apaštalas Paulius perspėjo, kad tikintieji taps „savimylės, [...] mylintys malonumus labiau negu Dievą; turintys dievotumo pavidalą, bet išsižadėję jo jėgos“ (2Tim 3:2,4). Tikintieji gyvens tik sau, savo malonumui, savo patogumui, o ne vykdydami Dievo valią. Tokie tikintieji iš išorės atrodys dievoti, gyvens tvarkingai, vaikščios į bažnyčią, giedos giesmes su bažnyčios „šlovintojais“, netgi bus bažnyčioje pastoriais ir skelbs Dievo žodį, cituos Bibliją. Tačiau viduje neturės Dievo jėgos, tai bus tik išoriškas dievotumas. Mes jau dabar gyvename tokiame laikotarpyje.

Bet taip neturėtų būti, tikintieji gali išvengti tokio dvasinio nuopolio. Tereikia vieno dalyko – sugrįžti prie Pauliaus evangelijos ir atrasti joje mums skirtus dvasinius palaiminimus.

ĮVAIKINTI KRISTUJE

„Iš anksto mus paskyręs sau įvaikinti per Jėzų Kristų pagal gerą savo valios norą“. (Ef 1:5)

Daugelis esame girdėję apie įvaikinimą ir žinome, kas tai yra. Tai, kai šeima įsivaikina svetimą vaiką. Tačiau Biblijoje įvaikinimas kitoks. Įvaikinamas yra ne svetimas, bet jau šeimoje esantis vaikas. Šis įvaikinimas siejamas su branda. Ateina tam tikras laikas, kai šeimoje esantis vaikas tampa subrendęs ir žino tėvo valią. Kai vaikas dar mažas, jam reikia parodyti ir pasakyti, kas yra gerai, o kas blogai, kas priimtina, o kas ne, ką galima daryti, o ko negalima, kur galima eiti, o kur ne, ir panašiai. Nei vienas vaikas nedaro to, ką liepia tėvai, savo noru, bet daro tai iš pareigos, kadangi yra priverstas tai daryti. Jis dar nėra savarankiškas ir nieko nedaro savo paties iniciatyva. Jam reikia pastovios globėjo priežiūros, kad jį mokytų ir nukreiptų viena ar kita linkme. Tik subrendęs sūnus savarankiškai daro sprendimus ir savo laisva valia atlieka tai, kas tinkama, kas priimtina tėvui (žr. Gal 4:1-7).

Štai Laiške romiečiams rašoma: „Nes jūs negavote vergystės dvasios, kad vėl bijotumėte; bet gavote įvaikystės Dvasią, kuria šaukiame: „Aba, Tėve!“ (Rom 8:15). Išsireiškimas „Aba, Tėve“ yra labai unikalus. Taip Jėzus Kristus bendravo su Tėvu (Mk 14:35-36). Jis žinojo Tėvo valią, Jis darė ne tai, ko Jis norėjo, bet tai, ko Tėvas nori. Jėzus Kristus savo noru, pasitikėdamas Tėvu, ėjo numirti ant kryžiaus. Jis buvo atėjęs į žemę vykdyti to, kas parašyta Rašte, vykdyti Tėvo valios (Hbr 10:5-7). Dar prieš pasaulio sukūrimą Dievas buvo nutaręs išgelbėti mus ir dovanoti mums amžiną gyvenimą (2Tim 1:9; Tit 1:2). Tokio tikslo įgyvendinimui reikėjo, kad kas atpirktų mus iš mūsų nuodėmių ir sumokėtų už jas pilną mokesį, idant būtų patenkintas Dievo teisingumas, ir Jis galėtų atleisti mūsų nuodėmes. Niekas kitas žemėje negalėjo to padaryti, nes visi yra nuodėmės valdžioje. Vienintelis Dievas galėjo tai padaryti. Dievo Sūnus savanoriškai ėmėsi šio darbo. Jis nusižemino iki mūsų prigimties, gimė žmogumi ir pasitikėdamas Tėvu, vykdydamas Jo žodį, mirė ant kryžiaus. Tai nebuvo mielas darbas, tai nebuvo priimtina, tai neteikė džiaugsmo. Nenuodėmingasis Jėzus Kristus ant kryžiaus tapo mūsų nuodėme (2Kor 5:21). Ar dar gali būti didesnė neteisybė, kai kenti ne už savo, bet už kitų nuodėmes, kai kenti ne savo, o kitų antrąją mirtį, kai kenti ne savo, o kitų prakeikimą. Jis dėl

mūsų ant kryžiaus kentėjo Dievo rūstybę, kai žemę tris valandas gaubė tamsa (Mt 27:45-46). Juk Jėzus galėjo viso to atsisakyti ir nepatirti tokios kraupios kančios ir Dievo rūstybės. Jis gi galėjo prašyti Tėvo ir Šis būtų Jį išvadavęs (Mt 26:53). Tačiau Jėzus į tai atsakė: „Bet kaip tad išsipildytu Raštai, kad šitaip turi būti“. (Mt 26:54). Dievo žodis Jam buvo svarbesnis už Jo norus. Amžino Dievo plano įgyvendinimas Jėzui buvo daug svarbesnis, todėl Jis nusiteikė pakelti laikinas kančias.

Toks būtent yra subrendusio sūnaus nusiteikimas – kai jis daro ne tai, ko pats nori, bet tai, ko nori Tėvas. Ir tai daro ne verčiamas, bet savo laisva valia, savo paties noru: „Aba, Tėve, ne tai, ko aš noriu, bet tai, ko tu nori“. Tokią pačią įvaikystės, išūnystės dvasią gavome ir mes. Mes irgi šaukiame: „Aba, Tėve“, nes mes taip pat žinome, ką nori įgyvendinti mūsų Tėvas, mes taip pat žinome Jo valią. Juk Dievas mums per Dvasią Rašte atskleidė Savo valios paslaptį, Savo paslėptą išmintį (Ef 1:9; 2Kor 2:7,10).

ATLEIDIMAS

„Kuriame mes turime atpirkimą per jo kraują, nuodėmių atleidimą, pagal turtus jo malonės“. (Ef 1:7)

Mūsų nuodėmių atleidimas, tai vienas iš pirmųjų mūsų dvasinių palaiminimų. Ir nesuklysiu sakydamas, kad daugelis krikščionių su juo labai mažai susipažinę. Nuodėmių atleidimo tema vis dar tebėra neišaiškinta. Manychiau, kad dėl to sustoja krikščionio dvasinis augimas ir pašlyja bandravimas su Dievu.

Teko pažinoti vieną senuką, jo buvo labai prasta atmintis, jis sėdėdavo savo namuose, fotelyje, ir sakydavo: „Noriu namo“. Ir jis labai supykėdavo, kai jam atsakydavo: „Tu esi savo namuose“, nes, jo manymu, tai nebuvo jo namai. Kiekvieną dieną jis vis sakydavo: „Noriu namo“, ir jam vis atsakydavo: „Tu esi savo namuose“. Sveiku protu suvokiant, atrodytu, kad vieną kartą išgirdus atsakymą, antrą kartą neberekėtų klausti, o juo labiau kiekvieną dieną.

To žmogaus gyvenimo istorija man primena kai kurių tikinčiųjų kasdienybę. Bažnyčiose pamokslaujama: „Išpažinkite Dievui savo nuodėmes

ir prašykite atleidimo. Kai tik atsiranda jūsų gyvenime nuodėmė, išpažinkite ją Dievui“. Ar taip iš tikrųjų reikia daryti?

Pažvelgę į Raštą pamatysime, kad nei vienam, itikėjusiam Kristumi, nebereikia išpažinėti savo nuodėmių, nes jos jau atleistos. Rašto eilutė, kuria remiasi pamokslautojai, sakydami, kad reikia tikinčiajam išpažinėti nuodėmes, yra štai ši:

„Jei išpažįstame savo nuodėmes, jis yra ištikimas ir teisingas, kad mums atleistų nuodėmes ir apvalytų mus nuo viso neteisumo“. (1Jn 1:9)

Prieš pradėdant nagrinėti šią eilutę, pirmiausia išsiaiškinkime viena labai svarbų faktą. Kam savo laiškus rašė Jonas? Į šį klausimą mums atsakys šios Laiško galatams eilutės:

„Bet priešingai, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petruui apipjaustymo evangelija (nes tas, kuris veiksmingai veikė Petre apipjaustymo apaštalytei, tas pats buvo galingas manyje pagonims); ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, suprato tą man duotą malonę, jie padavė man ir Barnabui dešines draugystės rankas; kad mes eitume pas pagonis, o jie pas apipjaustymą“. (Gal 2:7-9)

Parašyta, kad Paulius skelbė Neapipjaustymo evangeliją, o Petras – Apipjaustymo. Apipjaustymas, kitaip – Izraelio tauta. Petras buvo paskirtas pagrindiniu apaštalu tarp Dvylikos. Tačiau tai nereiškia, kad jis vienintelis tarp Dvylikos skelbė Apipjaustymo evangeliją. Jis tiesiog buvo apaštalų lyderis. Be to, rašoma, kad ir Petras, ir Jokūbas, ir Jonas, visi ėjo pas Apipjaustymą, pas Izraelio tautą. Antai ir Jokūbas rašo savo laiške:

„Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, dvylikai pasklidusių genčių – pasveikinimas“. (Jok 1:1)

Aiškiai matome, kad Jokūbas savo laišką adresuoja Izraelio tautai. Jis, kaip ir Petras, skelbė Apipjaustymo evangeliją. Be jokių abejonių, visi Dvylika apaštalų skelbė Izraeliui tą pačią Apipjaustymo evangeliją. Laiške galatams ir rašoma, kad Jokūbas, Kefas (Petras) ir Jonas pamatė, kad Pauliui buvo duota Malonės evangelija, Neapipjaustymo (pagonių) evangelija. Todėl jie tam pritarė ir sutiko, kad Paulius skelbtų jam patikėtą Neapipjaustymo evangeliją pagonims, o Petras, Jokūbas ir Jonas skelbtų Apipjaustymo evangeliją Izraelio tautai.

Raštas aiškiai moko, kad Jonas kartu su Petru ir Jokūbu skelbė Apipjaustymo evangeliją Izraelio tautai. Tai padės mums suprasti, kodėl Jo-

nas rašo Izraelio tautai, kad jie išpažintų savo nuodėmes (1Jn 1:9). Jei pamenate, praeityje Dievas iš Egipto išvedė Izraelio tautą ir jai davė visus Abraomui, Izaokui ir Jokūbui duotus pažadus. Jis žadėjo jiems derlingą Kanaano šalį, kad jie paveldės ją per amžius. Jis žadėjo juos padaryti karališka kunigija žemėje (Iš 19:3-6). Jis žadėjo jiems amžinos karalystės sostą (2Sam 7:12-17). Prie šių pažadų Dievas davė Izraelio tautai ir Įstatymą, kad jie jo laikytųsi. Įstatyme rašoma, kad Dievas laimins Izraelio tautą, jei ši laikysis Jo įsakymų ir įstatų. Bet jei tauta laužys Dievo įsakymus ir neklausys Jo įstatymo, tuomet Jis baus Izraelio tautą įvairiomis bausmėmis ir ją atiduos į priešų rankas (Kun 26 sk. ir Įst 28 sk.). Tačiau, jei Izraelio tauta išpažins savo nuodėmę, kad laužė savo Dievo įsakymus ir nesilaikė Jo įstatymų, tada Dievas vėl ją susigražins ir darys jai gera (Kun 26:40-46).

Taip ir buvo. Izraelio tauta nesilaikė Dievo įstatymo, laužė sandoras ir darė pikta savo Dievo akyse. Todėl Dievas juos ištrėmė į kitas šalis, atidavė į jų priešų rankas. Tremtyje Izraelio žmonės prisiminė Dievo įstatymą ir tai, ko jame mokoma. Jie suprato, kad Dievas juos atidavė į priešų rankas, nes jie Jam nusidėjo, neklausydami Jo įstatymo. Todėl žydai pasielgė taip, kaip moko Įstatymas, – jie išpažino savo nuodėmę prieš Dievą. Štai viena iš tokių išpažinčių, kurią atliko Nehemijas.

„Ir jie man sakė: ‘Likutis, kuris išliko iš nelaisvės, ten provincijoje yra dideliame varge ir gėdoje; taip pat Jeruzalės siena sugriauta, ir jos vartai sudeginti ugnimi’. Ir įvyko, kad išgirdęs šituos žodžius aš atsisdėjęs verkiau ir liūdėjau ištisas dienas, ir pasninkavau, ir meldžiausi dangaus Dievo akivaizdoje, ir tariau: ‘Meldžiu tave, o VIEŠPATIE, dangaus Dieve, didysis ir baisusis Dieve, kuris laikaisi sandoros ir gailestingumo tiems, kurie jį myli ir laikosi jo įsakymų; tebūna dabar tavo ausis dėmesinga ir tavo akys atviros, kad išgirstum savo tarno maldą, kuria aš dabar meldžiuosi tavo akivaizdoje dieną ir naktį už Izraelio vaikus, tavo tarnus, ir išpažįstu Izraelio vaikų nuodėmes, kuriomis mes prieš tave nusidėjome; tiek aš, tiek mano tėvo namai nusidėjome. Mes labai sugedusiai prieš tave elgėmės ir nesilaikėme įsakymų, įstatų ir teismų, kuriuos įsakei savo tarnui Mozei. Atsimink, meldžiu tave, tą žodį, kurį įsakei savo tarnui Mozei, sakydamas: ‘Jei jūs nusizengsite, aš jus išsklaidysiu tarp tautų; bet jei gręsitės į mane, laikysitės mano įsakymų ir juos vykdysite; tai, nors iš jūsų ir būtų išvartytų į tolimiausius dangaus pakraščius, tačiau aš iš ten juos surinksiu ir parvesiu į vietą, kurią išsirinkau, kad ten pastatytčiau savo vardą’. Na, o šitie yra tavo tarnai ir tavo tauta,

kurią atpirkai savo didele jėga ir savo stipria ranka“. (Neh 1:3-10)

Nehemijas suprato, kad Dievas nubaudė Izraelio tautą ir ją atidavė nelaisvėn dėl to, kad ji nesilaikė Jo įsakymų, įstatų ir teismų. Todėl Nehemijas, laikydamasis Mozės užrašyto Įstatymo, išpažino savo ir savo tautos nuodėmes, kad Dievas jiems atleistų ir juos vėl pas Save susigražintų. Tą patį darė ir kitas, tremtyje gyvenęs, Įstatymu pasitikintis izraelitas – Danielius.

„Pirmaisiais jo karaliavimo metais aš, Danielius, supratau pagal knygas metų skaičių, apie kurį VIEŠPATIES žodis atėjo pranašui Jeremijui, kad jis išpildys septyniasdešimt metų Jeruzalės apleidime. Ir aš nukreipiau savo veidą į Viešpatį Dievą, kad siekčiau malda ir prašymais su pasninku, ašutine ir pelenais; ir aš meldžiausi VIEŠPACIUI, savo Dievui, ir išpažinau, sakydamas: ‘O Viešpatie, didis ir bauginantis Dieve, kuris laikaisi sandoros ir gailestingumo su tais, kurie tave myli ir kurie laikosi tavo įsakymų; mes nusidėjome, darėme neteisybę, nedorai elgėmės ir maištavome, pasitraukdami nuo tavo prisakymų bei tavo teismų; ir neklausėme tavo tarnų pranašų, kurie kalbėjo tavo vardu mūsų karaliams, mūsų kunigaikščiams, mūsų tėvams ir visai šalies tautai. O Viešpatie, teisumas priklauso tau, bet mums – susigėdę veidai, kaip šią dieną; Judos žmonėms, Jeruzalės gyventojams ir visam Izraeliui, esantiems arti ir esantiems toli, visose šalyse, į kurias juos išvarei dėl jų nusižengimo, kuriuo jie nusižengė prieš tave. O Viešpatie, mums priklauso susigėdęs veidas, mūsų karaliams, mūsų kunigaikščiams ir mūsų tėvams, nes mes nusidėjome prieš tave. Viešpačiui, mūsų Dievui, priklauso gailestingumai ir atleidimai, nors mes maištavome prieš jį; ir nepaklusome VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balsui, kad vaikščiotume pagal jo įstatymus, kuriuos jis padėjo prieš mus per savo tarnus pranašus. Taip, visas Izraelis nusižengė tavo įstatymui, pasitraukdami, kad nepaklustų tavo balsui; todėl ant mūsų išlietas prakeikimas ir priesaika, užrašyta Dievo tarno Mozės įstatyme, nes mes prieš jį nusidėjome. Ir jis patvirtino savo žodžius, kuriuos kalbėjo prieš mus ir prieš mūsų teisėjus, kurie mus teisė, užleisdamas ant mūsų didelę nelaimę; nes po visu dangumi nėra atsitikę taip, kaip atsitiko Jeruzalei. Kaip yra parašyta Mozės įstatyme, visa šita nelaimė užėjo ant mūsų; tačiau mes nemaldavome VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje, kad nusigręžtume nuo savo neteisybių ir suprastume tavo tiesą. Todėl VIEŠPATS budėjo prie nelaimės ir užleido ją ant mūsų; nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra teisus visuose savo darbuose, kuriuos jis daro; nes mes nepaklusome jo balsui. O dabar, o Viešpatie, mūsų Dieve, kuris galinga ranka išvedei savo tautą iš Egipto šalies ir išgarsinai savo vardą, kaip šią dieną; mes nusidėjome, mes nedorai elgėmės. O Viešpatie, pagal visą tavo teisumą, meldžiu tave, tegul tavo pyktis ir tavo įtūžis nusigręžia nuo tavo miesto Jeruzalės, tavo šventojo

kalno; nes dėl mūsų nuodėmių ir dėl mūsų tėvų neteisybių Jeruzalė ir tavo tauta tapo priekaištu visiems mūsų aplinkiniams. Taigi dabar, o mūsų Dieve, išgirsk savo tarno malda bei prašymus ir nušvirk savo veidu į savo apleistą šventovę Viešpaties labui. O mano Dieve, palenk savo ausį ir išgirsk; atverk savo akis ir pažvelk į mūsų dykvietes ir miestą, pavadintą tavo vardu; nes mes pateikiame prieš tave savo prašymus ne dėl savo teisumų, bet dėl didelių tavo gailestingumų. O Viešpatie, išgirsk; o Viešpatie, atleisk; o Viešpatie, išklausk ir veik; neatidėliok dėl savęs paties, o mano Dieve; nes tavo miestas ir tavo tauta vadinami tavo vardu“. (Dan 9:2-19)

Izraelio tauta turėjo išpažinti savo nuodėmę (kaip tai rašoma Mozės įstatyme), kad ji nususuko nuo savo Dievo ir kad dėl to buvo nubaušta. Praėjus keliems šimtmečiams, Izraelio tautai buvo siųstas Jonas.

„Ir tas pats Jonas turėjo kupranugario šerių drabužį ir aplink strėnas – odinį diržą; ir jo maistas buvo skėriai bei laukinis medus. Tuomet išėjo pas jį Jeruzalė ir visa Judėja, ir visa sritis aplink Jordaną, ir buvo jo krikštijami Jordane, išpažindami savo nuodėmes“. (Mt 3:4-6)

Pas jį rinkosi Izraelio žmonės ir buvo krikštijami, išpažindami nuodėmes. Kokias jie nuodėmes išpažino? Tas pačias, kurias išpažino Nehemijas ir Danielius. Jie, kaip Nehemijas ir Danielius, gyveno pagal Mozės užrašytą Dievo įstatymą ir žinojo, kad jiems reikia išpažinti savo nuodėmes, jog jie nesilaikė Įstatymo, idant Dievas atleistų jų nuodėmes ir juos vėl susigražintų bei atkurtų jiems žadėtą Dovydo karalystę.

Tą patį ragino daryti ir Jonas, rašydamas Izraelio tautai savo pirmąjį laišką. Jei jie išpažins savo nuodėmes, kad nesilaikė Dievo įstatymo, Jo įsakų ir teismų, tada Jis įvykdys Savo pažadą, užrašytą Mozės įstatyme – Jis „atleis jiems nuodėmes ir juos apvalys nuo viso neteisumo“. Kita vertus, Jonas nerašė, kad reikia pakartotinai išpažinti nuodėmes. Antrame skyriuje jis rašo:

„Rašau jums, vaikeliai, nes jūsų nuodėmės jums yra atleistos dėl Jo vardo“. (Jn 2:12).

Matome, kad Izraelio tautoje buvo ir tokių, kuriems jau buvo atleistas visos nuodėmės, jiems nebereikėjo jų išpažinti. Nuodėmės reikėjo išpažinti tik tiems, kuriems dar jos nebuvo atleistos, tiems, kurie dar nebuvo įtikėję Kristumi.

Tikiuosi supratote, kad Jonas savo laiškus ir šią 1Jn 1:9 eilutę parašė ne mums, ne Kristaus Kūno bažnyčiai, o Izraelio tautai, kaip jiems Dievas

atleidžia nuodėmes. Be to, ši eilutė parašyta jokiū būdu ne tam, kad tikintysis nuolat išpažinėtų savo padarytas nuodėmes. Kai žmogus išpažįsta savo nuodėmes, jam Dievas atleidžia jas visas, nebelieka nuodėmių, kurias dar reikėtų pakartotinai atleisti.

Mūsų nuodėmių atleidimas

Mūsų atleidimą Paulius aprašo Laiške romiečiams. Čia jis pateikia dviejų vyrų – Abraomo ir Dovydo išteisinimo bei atleidimo pavyzdžius.

„Nes jei Abraomas buvo išteisintas pagal darbus, jis turi kuo pasigirti, bet ne prieš Dievą. Nes ką gi sako Raštas? „Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu“. Na, o tam, kuris dirba, atlygis nepriskaitomas iš malonės, bet iš skolos. Tačiau tam, kuris nedirba, bet tiki į tą, kuris išteisina bedievi, jo tikėjimas yra įskaitomas teisumu“. (Rom 4:2-5)

Abraomas buvo išteisintas ne savo darbais, o tikėjimu. Dievas Abramui pažadėjo gausybę palikuonių, ir Abraomas patikėjo, kad Jis įvykdys tai, ką yra žadėjęs (Pr 15:5-6). Šią pažadą Dievas įvykdė tada, kai Abramomas jau buvo senas ir nevaisingas. Taip pat ir Abraomo žmonos Saros iščios buvo mirusios, ji nebegalėjo gimdyti vaiku. Būtent tada, kai Abraomas ir Sara nebegalėjo patys pasigimdyti vaiko, Dievas pažadėjo, kad jie turės sūnų Izaoką. Nors Abaraomas ir matė, kad jie abu nevaisingi, tačiau jis pasitikėjo Dievu, kad Jis jiems duos pagimdyti vaiką. Šį Abraomo tikėjimą Dievas užskaitė teisumu.

„Ir nebūdamas silpnas tikėjimu, jis neatsižvelgė į savo jau mirusį kūną, kai buvo apie šimto metų, nei į Saros iščių negyvumą; jis neabejojo Dievo pažadu per netikėjimą; bet buvo stiprus tikėjimu, duodamas Dievui šlovę; ir būdamas pilnai įsitikinęs, kad tai, ką jis pažadėjo, jis yra pajėgus ir įvykdyti. Ir todėl tai jam buvo priskaityta teisumu“. (Rom 4:19-22)

Pradžios knygoje rašoma, kad Dievas įvykdė Savo pažadą, Jis davė Sarai pastoti, ir ši pagimdė berniuką. Izaokas niekaip nebūtų gimęs, jei Dievas nebūtų atgaivinęs Saros iščių ir davęs Abraomui vaisingumą. Taigi Izaokas iš tikro buvo ne Abraomo ir Saros kūno pajėgumo vaisius, bet Dievo.

Pasitikėjęs Dievu, Abraomas tapo tikėjimo simboliu ir visų tikinčių tėvu (Gal 3:7). Visi, kurie pasitiki Dievo žodžiu, tampa Abraomo vaikais. Mes, pasitikėję Dievo žodžiu, kad Kristus ant kryžiaus sumokėjo už visas mūsų nuodėmes ir prisikėlė trečią dieną, taip pat tapome Abraomo

vaikais. Mes tapome palaimintais Abraomo sėkloje, kuri yra Jėzus Kristus (Gal 3:14,16). Mes nesame ir niekada nebūsime Abraomo vaikai kūnu, kaip Izraelio tauta. Mes jo vaikai per tikėjimą – tai dvasinis palaiminimas. Be to, Dievas Abraomą išteisino tada, kai šis dar buvo pagonis – tuo metu visi žmonės buvo pagonys (Rom 4:10). Būtent todėl ir mes, pagonys, esame išteisinti tikėjimu, kaip buvo ir Abraomas.

„Ir Raštas, iš anksto numatydamas, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją sakydamas: ‘Tavyje bus palaimintos visos tautos’. Taip tad tie, kurie yra iš tikėjimo, yra palaiminti su ištikimuoju Abraomu“. (Gal 3:8-9)

Kaip Abraomas buvo išteisintas ne savo darbais, bet dėl pasitikėjimo Dievu, taip ir mes išteisinti – ne savo darbais, bet tikėdami tuo, kas mums rašoma Pauliaus Laiške romiečiams apie mūsų išteisinimą ir nuodėmių atleidimą.

Dabar pažiūrėkime, kaip nuodėmės buvo atleistos Dovydui.

„Kaip ir Dovydas apibūdina palaiminimą žmogaus, kuriam Dievas priskaito teisumą be darbų, sakydamas: ‘Palaiminti tie, kurių neteisybės atleistos ir kurių nuodėmės uždengtos. Palaimintas žmogus, kuriam Viešpats nepriskaitys nuodėmės’“. (Rom 4:6-8)

Paulius šiose eilutėse cituoja Dovydo žodžius iš 32 psalmės, kurioje aprašomas Dovydo džiaugsmas, nes Dievas atleido jo nuodėmes. Dovydas nusidėjo, nes svetimavo su hetito Ūrijo žmona Bat-Šeba ir vėliau pasiuntė jos vyrą į mūšį, kad šis žūtų ir nesužinotų, kad Bat-Šeba pastojo nuo Dovydo. (2Sam 11 sk.). Dovydas buvo svetimautojas, ir pagal Mozės įstatymą turėjo būti užmuštas (Kun 20:10). Taip pat jis buvo žmogžudys, jis priešų kalaviju nužudė Ūriją. Jis tai padarė sąmoningai, iš anksto tai suplanavęs. Izraelio tauta buvo mokoma už savo nuodėmes aukoti aukas, bet ne už visas, o tik už nesąmoningai padarytas nuodėmes, kurios padaromos iš nežinojimo (Kun 4:1-3). Dovydo nuodėmės buvo sąmoningos, suplanuotos, todėl pagal Mozės įstatymą jam nebuvo jokių galimybių gauti už jas atleidimą. Įstatymas jį pasmerkė mirčiai. Tačiau Dievas jam atleido (2Sam 12:13). Pagal Mozės įstatymą jam nebuvo atleidimo – Dievas jam atleido per Savo malonę. Ar galite įsivaizduoti, koks džiaugsmas apėmė Dovydo širdį!? Jam Dievas atleido, kai jau nebebuvo atleidimo!

Mes, kaip ir Dovydas, sulaužėme Dievo įsakymus ir mums nebuvo atleidimo. Dievas atleido mūsų nuodėmes – ne dėl mūsų padarytų darbų, bet per Savo malonę. Mes pasitikėjome Kristumi, kuris mirė už mūsų

nuodėmės ir prisikėlė, todėl Dievas mums atleido. Mūsų nuodėmės jau atleistos, tai buvo įmanoma dėl Kristaus aukos už mūsų nuodėmės.

Štai ką Paulius rašo apie mūsų nuodėmių atleidimą:

„Kuriame turime atpirkimą per jo kraują, tai yra, nuodėmių atleidimą“. (Kol 1:14). „Ir jus, mirusius savo nuodėmėse ir jūsų kūno neapipjaustyme, jis atgaivino kartu su juo, atleidęs jums visus nusikaltimus“ (Kol 2:13). „Ir būkite geri vienas kitam, minkštaširdžiai, atleisdami vienas kitam, kaip ir Dievas dėl Kristaus jums atleido“ (Ef 4:32). „...kaip Kristus jums atleido, taip ir jūs atleiskite“ (Kol 3:13).

Mūsų nuodėmės atleistos! Nebėra nei vienos nuodėmės už kurią Kristus nebūtų sumokėjęs ant kryžiaus Savo krauju. Pauliaus laiškuose niekur nerasite parašyta, kad tikintieji turi išpažinti savo nuodėmės, idant Dievas jiems atleistų. Jei įtikėjote Kristumi, tuomet Dievas „atleido jums VISUS nusikaltimus“. Ar dar yra nors vienas neatleistas nusikaltimas? Ne, visi atleisti. Jei parašyta „visi“, vadinasi visi. Juk Kristus mirė už jus, kai jūs dar nebuvote gimęs, ar ne taip? Tai reikštų, kad visos jūsų nuodėmės, kurias padarėte vakar ir padarysite rytoj, jos visos Kristui buvo atieties nuodėmės. Ant kryžiaus Jis sumokėjo už visas jūsų nuodėmės, už tas, kurias jūs ateityje gimęs žemėje padarysite. Argi tai nenuostabu? Kristaus prisikėlimas patvirtina mūsų nuodėmių atleidimą ir išteisinimą (1Kor 15:17; Rom 4:25; 2Kor 5:21).

„Gimęs iš Dievo nedaro nuodėmės“

Kai kurie krikščionys mano, kad tikintysis nebedaro nuodėmių, nes „gimęs iš Dievo nedaro nuodėmės“, kaip rašo Jonas (1Jn 3:9). Tačiau Jonas tame pačiame laiške rašo, kad tikintieji visgi nusideda (1Jn 2:1, 5:16). Rašydamas, kad „gimusysis iš Dievo nenusideda“, Jonas turi omenyje ne bet kokią, o konkrečią nuodėmę – nuodėmę iki mirčiai (1Jn 5:16-18). Kokia tai nuodėmė? Ji susijusi su Piktuoju. Gimęs iš Dievo nenusideda, bet saugo save, kad tas Piktasis jo nepaliesių (1Jn 6:18). „Tas Piktasis“ ne kas kitas, o Šėtonas, Antikristas, Žvėris. Jonas rašo tikintiems hebrajams, kad jie saugotųsi netikrų pranašų, skelbiančių, kad Jėzus nebuvo atėjęs kūne, nes tai Antikristo dvasia (1Jn 4:1-3; 2Jn 7). Jono laišškai skirti hebrajams, kurie gyvens tuo metu, kai žemėje bus Antikristas. Jonas gi parašė ir Apreiškimo knyga, kurioje skirtas mokymas Suspaudimo laikais gyvensiantiems

žydams. Tai bus ypatingi laikai, nes tuo metu Jeruzalės šventykloje sėdės Antikristas ir skelbsis esąs Dievas. Ir tuo metu netikri pranašai skelbs, kad Antikristas yra tikrasis Kristus. Tuo laiku žydams tai bus didžiulis iššūkis: kuris iš jų tikrasis Kristus? Ar tas, kuris buvo atėjęs kūne, apie kurį rašoma Mato-Jono knygoje, ar tas, kuris dabar sėdi Jeruzalėje ir sako, kad jis yra tikrasis Kristus? Vieni žydai tikės, kad Jėzus buvo atėjęs kūne, kiti – kad Antikristas yra tas tikrasis Kristus. Tik tie, kurie tikės Raštu, atpažins, kad tikrasis Jėzus Kristus anksčiau buvo atėjęs kūne. Tuo metu hebrajai turės saugotis Antikristo, kuris skelbsis esąs Dievas, pats Kristus, atėjęs kūne (2Tes 2:3-4,8-11). Antikristas darys stebuklus, netgi bus nužudytas ir prisikels, kaip tai darė Jėzus Kristus (Apr 13:3,14). Jis visais būdais stengsis pakartoti tai, ką darė Jėzus, atėjęs kūne. Todėl ir jo vardas – Antikristas. Kas netikės, kad Jėzus buvo atėjęs kūne, tas nebus gimęs iš Dievo, bet garbins Antikristą, tą žvėrį, ir už tai bus įmestas į ugnies ežerą (Apr 14:9-12). Tai ta nuodėmė iki mirčiai, už kurią nebus atleidimo. Tik gimusieji iš Dievo, įtikėję tikruoju Jėzumi Kristumi, negarbins žvėries ir tas Piktasis jų nepalies. Jie nenusidės nuodėme iki mirčiai. Tai, ką Jonas rašo Izraelio tautai, neturi nieko bendro su mumis, Kristaus Kūnu, nes mūsų tuo metu nebebus žemėje, mes jau būsime danguje.

Įtikėjęs Kristumi, žmogus gauna naują prigimtį, atgimdytą dvasią. Tačiau senoji prigimtis tebėra, ji niekur nedingsta, ji yra mūsų kūne. Būtent todėl tikintysis daro nuodėmes. Tai nereiškia, kad mums tinka daryti nuodėmes. Rašte mes mokomi nevaikščioti pagal kūną, o vaikščioti pagal Dvasią. Nepaisant to, tikintieji daro nuodėmes. Visi mes puikiai žinome korintiečių bažnyčia, kuriai Paulius rašė laiškus. Skaitydami matome, kad korintiečiai buvo kūniški, jie tarpusavyje nesutarė, pavydėjo vienas kitam, vaidijosi, bylinėjosi vieni su kitais teismuose, skriaudė vienas kita, paleistuvavo (1Kor 3:3, 5:1, 6:1,5-8, 11:21-22). Tos bažnyčios tikintieji gyveno nuodėmėse. Tačiau atkreipkite dėmesį, ką jiems rašo Paulius:

„Bet jūs nuplauti, bet jūs pašvęsti, bet jūs išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“ (1Kor 6:11).

Nors jie ir gyveno nuodėmėse, jie vis tiek pašvęsti ir išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir Dievo Dvasia. Jie, kaip ir mes, išteisinti ir turi Dievo teisumą (2Kor 5:21). O kas atsitinka, jei tikintysis pradeda paleistuvauti, girtuokliauti, vartoti narkotikus, vogti ar gyventi kitokioje nuodėmėje, palikęs Dievą, kaip tai atsitinka su krikščionimis? Ar Dievas jį palieka, nuo jo nusisuka ir jį atmeta? Nieko panašaus! Ar Jėzus Kristus mirė ne už

visas, o tik už tam tikras nuodėmes? Jis mirė už visas iki vienos! Kai Jis ant kryžiaus sumokėjo mokesį už jūsų nuodėmes, jūs dar nebuvote gimę, todėl Jis mirė už visas jūsų nuodėmes, kurias jūs gimę XXI-ame amžiuje padarysite. Jis mirė už viso pasaulio žmonių nuodėmes, kad bet kuris Juo pasitikėjęs gautų nuodėmių atleidimą. Savo auka ant kryžiaus Jis pašalina visas jūsų nuodėmes ir atleido visus jūsų nusikaltimus. Todėl jei tikintysis pradeda gyventi nuodėmėse, tai jam reikia paskaityti tą patį, ką Paulius rašė nuodėmėse gyvenantiems korintiečiams:

„Bet jūs nuplauti, bet jūs pašvesti, bet jūs išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“. Jei mes išgelbėti iš bausmės už nuodėmes ne dėl savo darbų, bet dėl Kristaus aukos, tai ir pasiliegame išgelbėti ne dėl savo darbų, o dėl tos pačios Kristaus aukos už mūsų nuodėmes. Mūsų išgelbėjimas, mūsų nuodėmių atleidimas, mūsų išteisinimas ir kiti mūsų dvasiniai palaiminimai, tai Dievo dovana mums, o ne mūsų nuopelnas. Ar galima prarasti dovaną? Jei taip, tuomet tai ne dovana, o uždarbis. Tačiau mes ne užsidirbome, o gavome nemokamai visus dvasinius palaiminimus Kristuje.

„Nes kuriuos jis iš anksto pažinojo, jis iš anksto ir paskyrė atitikti atvaizdą jo Sūnaus, kad jis būtų pirmagimis tarp daugelio brolių. Be to, kuriuos jis iš anksto paskyrė, tuos jis ir pašaukė; o kuriuos jis pašaukė, tuos jis ir išteisino; ir kuriuos jis išteisino, tuos jis ir pašlovino. Ką tuomet į tai pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas gali būti prieš mus? Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, kaipgi jis ir visko mums nedovanotų kartu su juo? Kas kuo nors apkaltins Dievo išrinktuosius? Tai – Dievas, kuris išteisina. Kas yra tas, kuris smerkia? Tai – Kristus, kuris mirė, dar daugiau, kuris yra prisikėlęs, kuris yra ir Dievo dešinėje, kuris ir užtaria mus. Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar suspaudimas, ar sielvartas, ar persekiojimas, ar badas, ar nuogumas, ar pavojus, ar kalavijas? Kaip yra parašyta: „Dėl tavęs mes žudomi visą dieną; mes laikomi avimis skerdimui“. Ne, visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau nei nugalėtojai per tą, kuris mus pamilo. Nes esu įsitikinęs, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei jėgos, nei dabartis, nei ateitis, nei aukštis, nei gylis, nei koks kitas sutvėrimas nepajėgs atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“ (Rom 8:29-39).

Mums belieka džiaugtis ir dėkoti mūsų Gelbėtojiui už tokius gausius palaiminimus ir amžiną saugumą Kristuje! To iš mūsų nori Dievas (Ef 5:20, 1Tes 5:18).

ATPIRKIMAS

Tai – dar vienas iš mums duotų dvasinių palaiminimų. Žodis „atpirkimas“ arba „išpirkimas“ atkeliavo iš Senojo Testamento. Apie atpirkimą mokė Mozės įstatymas.

„Jei tavo brolis nuskurdęs ir pardavęs dalį savo nuosavybės, ir jei kuris iš jo giminaičių ateitų tai atpirkti, tuomet jis teatperka tai, ką buvo pardavęs jo brolis. O jei kas neturėtų nei vieno, kad tai atpirktų, ir pats būtų pajėgus tai atpirkti; tuomet jis tepaskaičiuoja to pardavimo metus ir teatmoka už perteklių tam žmogui, kuriam jis buvo tai pardavęs; kad jis sugrįžtų į savo nuosavybę“ (Kun 25:25-27).

„O jei laikinai apsigyvenęs ar ateivis praturtės šalia tavęs, o šalia jo gyvenantis tavo brolis nuskurs ir parsiduos ateiviui ar laikinai apsigyvenusiam šalia tavęs, ar ateivio šeimos giminei; po savo parsidavimo jis gali būti atpirktas; vienas iš jo brolių gali jį atpirkti; ar jo dėdė, ar jo dėdės sūnus gali jį atpirkti, arba tas, kuris yra jo artimas giminaitis iš jo šeimos, gali jį atpirkti; arba jeigu jis yra pajėgus, jis pats galės išsipirkti“ (Kun 25:47-49).

Hebrajui nuskurdus jis parduoda savo nuosavybę, už jį ją gali atpirkti artimiausias giminaitis. Taip pat ir jis pats, jei yra pajėgus, gali išpirkti savo nuosavybę. Šitoks buvo duotas žemės atpirkimo įstatymas Izraelio tautai.

O jei hebrajas taip nuskursta, kad net priverstas pats parsiduoti ir kitam tarnauti, jį irgi galima išpirkti. Vėlgi, tai padaryti gali jo artimiausias giminaitis arba jis pats.

Tačiau išpirkti nuosavybę ar žmogų galėjo ne bet kas. Buvo tam tikri reikalavimai. Atpirkėjas, visų pirma, turėjo būti artimiausias giminaitis, svetimas to padaryti negalėjo. Antra – atpirkėjas turėjo išpirkti ne verčiamas, bet savo paties laisva valia. Kitaip tariant, jis turėjo norėti tai padaryti. Trečia – atpirkėjas turėjo būti pajėgus išpirkti, jis privalėjo turėti pakankamai pinigų. Atpirkėjas turėjo atitikti visus tris reikalavimus.

Mums reikalingas atpirkėjas

„Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo... [...] Nes nuodėmės uždarbis – mirtis...“ (Rom 5:12, 6:23).

Mes gimstame nuodėmingi, tokia mūsų adomiška prigimtis. Jau nuo mažens vaikai atiminėja vieni iš kitų žaislus, pešasi ir neklauso tėvų. Vaikai – mūsų veidrodys. Per nuodėmę mes mirštame, mes neturime savyje Dievo gyvybės, mūsų siela ir dvasia mirusi, atskirta nuo Dievo gyvenimo.

„Ir aš mačiau didžiulį baltą sostą ir jame sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus; ir jiems nebuvo rasta vietos. Ir mačiau mirusiuosius, mažus ir didelius, stovinčius prieš Dievą; ir buvo atvertos knygos; ir buvo atverta kita knyga, kuri yra gyvenimo knyga; ir mirusieji buvo teisiami iš to, kas surašyta knygoje, pagal jų darbus. Ir jūra atidavė mirusiuosius, esančius juose; ir mirtis bei pragaras atidavė mirusiuosius, esančius juose; ir jie buvo teisiami, kiekvienas pagal savo darbus. Ir mirtis bei pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. Ir kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20:11-15).

Čia aprašomas paskutinis teismas, kai bus prikelti ir teisiami visi „mirusieji“. Tai nuodėmėse mirę žmonės, kurių nuodėmės neatleistos, ir neturintys savyje Dievo gyvybės. Jie nėra įrašyti į gyvenimo knygą, todėl jų laukia antra mirtis ugnies ežere. Mes kasdien bendraujame ir kalbamės su žmonėmis, kurie bus baudžiami tame paskutiniame teisme. Mūsų giminaičiai, mūsų geri draugai, mūsų kolegos, mūsų kaimynai ir kiti mums labiau ar mažiau pažįstami žmonės, kurie nėra pasitikėję Kristumi, bus prikelti ir teisiami šiame teisme. Štai, ką mums uždirba mūsų nuodėmė – amžiną mirtį ugnies ežere. Visi, kurie savo gerais darbais siekė užsitarnauti amžiną gyvenimą, gaus būtent tai, ko užsitarnavo savo nuodėminga prigimtimi. Turbūt ne vieną žmogų ištikis šokas, kai ugnies ežere šalia kokio nors garsaus prievartautojo ir žudiko pamatys pasišventusį vienuolį ar popiežių, ar kokį uolų geradari, kurie amžiną gyvenimą siekė užsitarnauti savo gerais darbais, bet taip ir nepasitikėjo Kristaus kraujo auka, galinčia atpirkti nuo bausmės už nuodėmes ir išvaduoti iš amžinos bausmės. Kokia kvailystė galvoti, kad tavo geri darbai yra didesnės vertės už Dievo atsiųstą auką už tavo nuodėmes! Kokia kvailystė galvoti, kad tu esi teisėnis už Dievą ir manai, kad tu geriau žinai, ko reikia tavo išgelbėjimui! Kokia kvailystė galvoti, kad esi geras, nes darai gerus darbus, bet per savo išdidumą nematai, kad darai

nuodėmes! Daug žmonių pamatys savo kvailystės ir išdidumo vaisius, atsistoje į teisimą prieš Teisųjį Dievą.

Mūsų nuodėmė mums užtarnavo amžiną kančią ugnies ežere. Mums žūtbūt reikalingas atpirkėjas, tačiau ne bet koks. Visų pirma, mūsų atpirkėjas privalo būti mums artimiausias giminaitis. Antra – mūsų atpirkėjas turi būti pajėgus mus išpirkti iš nuodėmės ir iš bausmės už nuodėmę. Ir trečia – mūsų atpirkėjas turi mus išpirkti ne verčiamas, bet savo noru.

Mūsų artimiausias giminaitis

Kas galėtų būti mūsų artimiausias giminaitis? Žmogus.

Koks žmogus yra pajėgus mus atpirkti iš nuodėmės? Tik tas, kuriame nerasta nuodėmės, kuriam nereikia atpirkėjo už jo paties nuodėmes.

Kas norėtų mus atpirkti? Tik tas, kuris mus myli, kuris tai padarytu savo noru, mums jo net neprašius.

Yra toks žmogus! Tai Jėzus Kristus. Jis gimė žmogumi, Jis prisiėmė žmogaus pavidalą ir tapo toks, kaip ir mes (Lk 1:31; Gal 4:4; Fil 2:6-8).

Nors Jėzus Kristus ir buvo panašus į mus, Jis buvo be nuodėmės, – nuo gimimo iki mirties jis nepadarė nei vienos nuodėmės. Tai labai aiškiai paliudija Raštas:

„Nes mes turime ne tokį aukščiausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnųbių; bet kuris buvo visais atžvilgiais gundytas, kaip ir mes, tačiau be nuodėmės“. (Hbr 4:15)

„Kuris nepadarė nuodėmės, nei nebuvo rasta Jo burnoje klastos“. (1Pt 2:22)

„Nes tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė būti nuodėme dėl mūsų; kad mes jame taptume Dievo teisumu“. (2Kor 5:21)

Be to, Jėzus Kristus norėjo mus atpirkti, niekas Jo nevertė ir neiškalbinėjo. Jis tai padarė Savo noru, netgi daugiau, Jis tai padarė iš meilės.

„Nes kai mes dar buvome bejėgiai, Kristus tinkamu laiku mirė už bedievius. Nes vargu ar kas mirtų už teisų žmogų, tačiau už gerą žmogų galbūt kas ir išdrįstų numirti. Bet Dievas mums patvirtina savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“. (Rom 5:6-8)

„Nes yra vienas Dievas ir vienas tarpininkas tarp Dievo ir žmonių – žmogus Kristus Jėzus; kuris atidavė save išpirka už visus“. (1Tim 2:5-6)

„Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ne, visuose šiuose dalykuose mes esame daugiau nei nugalėtojai per tą, kuris mus pamilo. Nes esu įsitikinęs, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei jėgos, nei dabartis, nei ateitis, nei aukštis, nei gylis, nei koks kitas sutvėrimas nepajėgs atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje“. (Rom 8:35,38-39)

Kristus „mus pamilo“, Jis „atidavė save išpirka“ už mus, Jis atėjo mus atpirkti ne tik Savo noru, bet dar daugiau – iš meilės mums. Jis pamilo mus – Savo priešus. Jis pamilo mus – piktžodžiautojus. Jis pamilo mus – nuodėmiautojus.

Dauguma iš mūsų turime gerų, atsidavusių draugų, kurie nelaimėje mums padeda, kuriais galime pasikliauti. Taip pat pažįstame ir tokių žmonių, kurie mūsų nekenčia, kurie mus yra iškaudinę, kurie yra didžiausi ir aršiausi mūsų priešai. Tarkime, jūs turite vienintelį vaiką, patį mylimiausią, už kurį nepagailėtumėte atiduoti savo gyvybės, nes jis jums labai brangus, brangesnis už visa, ką turite, net už jūsų gyvybę. Ir vieną dieną jūs sužinote, kad jūsų geriausias draugas ir taip pat jūsų aršiausias priešas pateko į didžiulę bėdą, abiemis grėsia mirties bausmė. Tačiau bent vieną iš jų galima išgelbėti, vieną iš jų gali išlaisvinti jūsų vienintelis, mylimiausias vaikas. Išgelbėdamas vieną iš jų, jūs neteksite savo mylimiausio vaiko. Už kurį iš tų dviejų žmonių jūs atiduotumėte savo vaiką mirčiai? Manau, nei už vieną, o, juo labiau, ne už savo aršųjį priešą. Ar galite įsivaizduoti, kaip jautėsi Tėvas, atiduodamas Savo Sūnų už mus – Savo priešus, piktžodžiautojus ir nuodėmiautojus? Kristus, darydamas gera ir vykdydamas Tėvo valią, iškentė panieką, piktžodžiavimus, sielvartą, neteisingumą ir kryžiaus mirtį. Daugelis žmonių Kristaus mirtį ant kryžiaus supranta kaip fizinę kančią. Taip, būti nukryžiuotu yra didelė fizinė kančia. Tačiau anuo metu Romoje būdavo kryžiuojami visi nusikaltėliai ir visi kentėdavo vienodai. Kitur žmonės būdavo žiauriai kankinami, kėsdavo ne ką mažesnius, o gal netgi ir didesnius fizinius skausmus. Kristaus fizinė kančia nepranoko kitų žmonių kančios. Daug sunkesnė ir svarbesnė buvo kitokia Jo kančia.

Antrosios mirties kančia

Jei skaitėte Mato arba Morkaus evangeliją, gerai pamenate, kaip Kristus ant kryžiaus šaukė „Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?“ Jis kalbėjo Rašto žodžius – apie Jo mirtį ant kryžiaus buvo išpranašauta Senajame Testamente, tame tarpe ir 22 psalmėje:

„Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai? Kodėl esi taip toli nuo pagalbos man ir nuo mano kaukimo žodžių? O mano Dieve, šaukiu aš dieną, bet tu negirdi; ir nakties laiku, ir nenutylu. Bet tu esi šventas, tu, kuris gyveni Izraelio gyriuje. Tavimi pasitikėjo mūsų tėvai; jie pasitikėjo, ir tu juos išvadavai. Jie šaukėsi tavo ir buvo išvaduoti; jie tavimi pasitikėjo ir nebuvo sugėdinti. Bet aš esu kirmėlė, o ne žmogus“. (Ps 22:1-6)

Visi, tuo metu stebėję Kristaus nukryžiovimą ir mirtį, matė perkaltas Jėzaus rankas ir kojas, kraują, girdėjo Jėzaus išstartus žodžius, tačiau niekas nematė to, kas vyko dvasiniame pasaulyje, to, kas nematoma fizine akimi. Šioje psalmėje aprašoma, ką tuo metu išgyveno Kristus. Rašoma, kad Jėzus meldėsi Tėvui ir šaukėsi pagalbos, bet jos nesulaukė. Dievu pasitikėję Senojo Testamento tėvai šaukdavosi Dievo, ir Jis juos išvadavo.

Kodėl gi kabantį ant kryžiaus Jėzų apleido Dievas ir neatėjo Jam į pagalbą? Juk turėtų būti atvirksčiai, ar ne? Tokiu sunkiu momentu, mūsų manymu, Dievas kaip tik turėjo paguosti Savo Sūnų, juk Jėzus buvo Jo mylimasis Sūnus, Jo pasigėrėjimas (Mt 3:17). Juk anksčiau Dievas Juo rūpinosi, Jam į pagalbą buvo atsiųsti angelai (Mt 4:11; Lk 22:43). Kodėl štai dabar Dievas Jį apleido?

Jėzus Kristus pasako, kodėl Jį apleido Dievas: „Bet aš esu kirmėlė, o ne žmogus“. Ką tai reiškia, kas tai per „kirmėlė“, ir kodėl būtent dėl to Jį paliko Dievas? Apie tą kirmėlę Jėzus kalbėjo Morkaus evangelijoje:

„Ir jei tavo ranka tave piktina, nukirsk ją: tau geriau įeiti į gyvenimą luošam, negu turint dvi rankas eiti į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesa. Ir jeigu tavo koja tave piktina, nukirsk ją: tau geriau įeiti į gyvenimą raišam, negu turint dvi kojas būti įmestam į pragarą, į ugnį, kuri niekada neužges, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesa. Ir jei tavo akis tave piktina, išlupk ją lauk: tau geriau įeiti į Dievo karalystę su viena akimi, negu turint dvi akis būti įmestam į pragaro ugnį, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis neužgesa“. (Mk 9:43-48)

Toji kirmėlė, kirminas, bus pragare, liepsnojančiame amžina ugnimi. O kieno tas kirminas, ta kirmėlė? Paskaitykime apie tai Izaijo knygoje:

„Ir įvyks, kad nuo vieno jauno mėnulio iki kito ir nuo vieno sabato iki kito visi kūnai ateis garbinti mano akivaizdoje, – sako VIEŠPATS. Ir jie išeis ir žiūrės į lavonus tų žmonių, kurie nusizengė prieš mane; nes jų kirminas nemirs ir jų ugnis neužges; ir jie bus pasibjaurėjimu visiems kūnams“. (Iz 66:23-24)

Ateityje pragaras bus matomas akimis, jis bus atviras, žmonės galės prie jo prieiti ir pažiūrėti, kas ten jame vyksta. Kas ten matysis? Matysis Dievui nusidėjusių žmonių lavonai, ir tų žmonių kirminas nemirs ir jų ugnis neužges. Pragare žmonės atrodys kaip kirminai. Tai baisus reginys. Nei vienas iš mūsų, pamatęs supuvusioje mėsoje besiraitančius kirminus, tokiu reginiu nesusižavime – juk tai šlykštu, tai pasibjaurėjimas. Toks pat vaizdas bus ir pragare – jame raitysis nesuskaičiuojami milijonai kirminų, ir į tai žiūrėdami žmonės bjaurėsis.

Bet kodėl pragare žmogus atrodys ne kaip žmogus, o kaip kirminas? Dėl savo nuodėmės. Nuodėmė atneša žmogui mirtį, žmogaus siela miršta, jis tampa numirėliu, „lavonu“, kaip rašo Izaijas. Per nuodėmę žmogaus siela degraduoja, ir iš gražaus, į žmogų panašaus kūrinio, ji tampa primitivia kirmėle.

Kristus ant kryžiaus tapo tokia pačia kirmėle. Jis buvo vienas iš tų pragare esančių žmonių, kur jų kirminas nemiršta ir jų ugnis neužgesta. Kristus ant kryžiaus tapo mūsų nuodėme, todėl Dievas jį apleido (2Kor 5:21). Jis buvo nuodėmė, nuodėmės įsikūnijimas, todėl Dievas ant Jo išliejo Savo rūstybę. Tuo metu tris valandas žemę gaubė tamsa, Jėzus buvo paliktas, apleistas, pasmerktas už nuodėmes (Lk 23:44). Tai buvo pats pirmasis teismas už nuodėmes, jame buvo teisiamas Kristus. Jis buvo teisiamas ne už Savo, bet už mūsų nuodėmes. Jis tapo kirminu ir sau prisiėmė mūsų antrą mirtį ugnies ežere. Jis kentėjo mūsų antrąją mirtį!

Štai tikroji Kristaus kančia, štai ko reikėjo mūsų atpirkimui. Ar galite įsivaizduoti, kad Jėzus Kristus, nepadaręs nei vienos nuodėmės, buvo baudžiamas kaip didžiausias nusidėjėlis – Jis tapo mūsų nuodėme, Jis buvo nuodėmės įsikūnijimas! Jis tai padarė dėl mūsų, Jis kentėjo antrąją mirtį, kad mums to netektų patirti. Tai meilė, nesuvokiama ir neišreiškiamą žodžiais, nes tokios mes nesame nei mate, nei patyrę. Tai Jo meilė, mus pasiekusi iš pragaro gelmių ir mus išaukštinusi iki dangaus aukštybių (Ef 2:4-7, 3:18-19).

IŠGIRDOME... ĮTIKĖJOME... TAPOME IŠGELBĖTI

„Kuriuo (Kristumi) ir jūs pasitikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo pasitikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“. (Ef 1:13-14)

Tai – viena iš Rašto vietų, kur parašyta, kaip šiandien žmogus yra išgelbėjamas. Reikia turėti mintyje, kad apie tai rašo Paulius. Todėl ši išgelbėjimo Evangelija – išskirtinė. Šią Evangeliją Paulius išdėsto savo laiškuose. Ši Malonės evangelija – apie Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą, apie tai, kaip Kristus mirdamas ant kryžiaus ir prisikeldamas parūpino mums nuodėmių atleidimą, išgelbėjimą iš bausmės už nuodėmes, išteisinimą, amžiną gyvenimą ir kitus mums skirtus dvasinius palaiminimus, o mums tereikėjo pasitikėti šia mūsų išgelbėjimo Evangelija. Todėl efeziečiai įtikėjo „jų išgelbėjimo Evangelija“, – ta, kurią jiems skelbė apaštalas Paulius. Pastebėkite, kaip detalai viskas išdėstyta. Pirmiausia, žmogus išgirsta savo išgelbėjimo Evangeliją apie tai, kad Kristus mirė už jo nuodėmes ir trečią dieną prisikėlė jo išteisinimui (1Kor 15:1-4). Po to žmogus pasitiki ta išgirsta Evangelija, pasitiki savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi. Tada Dievas įtikėjusį užantspauduoja šventąja Dvasia. Įtikėjęs žmogus tampa amžinai saugus Kristuje. Dievas viską padarė taip, kad mums būtų paprasta ir suprantama. Apaštalas Paulius mums rašo ir perspėja, kad niekas neatitrauktų mūsų minčių nuo paprastumo, kuris yra Kristuje (2Kor 11:3). Žmogaus išgelbėjimas yra paprastas: žmogus išgirsta Evangeliją, ja pasitiki, ir tada Dievas jį išgelbėja.

Tačiau krikščionys yra susikūrę savų „išgelbėjimo evangelijų“ ir atitraukia žmonių mintis nuo to paprastumo, kuris yra mūsų išgelbėjimo Evangelijoje. Žmonių susikurtos evangelijos yra labai pavojingos, nes jos iškreipia Dievo tiesą ir jose nėra išgelbėjimo. Dievas gelbėja žmones tik per tą išgelbėjimo Evangeliją, kurią mums užrašė apaštalas Paulius.

Žmonių „Evangelija“

Teko bendrauti su krikščionimis ir išgirsti jų liudijimų apie jų išgelbėjimą. Vienas iš jų sunkiai sirgo ir buvo netoli mirties. Gulėdamas mirties patale jis meldėsi Dievui: „Dieve, jei tu mane išgydysi, aš tau pašvesiu visą savo gyvenimą ir tau tarnausiu“. Pilnai suprantu, kad norėdamas išvengti mirties ir išsikapstyti iš savo ligos žmogus griebiasi bet ko. Ir tas bet kas dažniausiai būna Dievas. Be jokios abejonės, niekas nenori mirti pirma laiko ir kentėti skausmų. Tačiau Dievo šaukimasis, kad šis tave išgydytų ir pasižadėjimas Jam – tai ne išgelbėjimas. Tai daugiau žmogaus sandėris su Dievu, negu išgelbėjimas iš bausmės už nuodėmes. Tai žmogaus darbai ir pažadai. Manau, kad yra nemažai žmonių, kurie daro tokius sandėrius su Dievu ir pasižada jam tarnauti, bet taip ir nėra pasitikėję Kristaus auka už jų nuodėmes, ir nėra išgelbėti mums skirta išgelbėjimo Evangelija. Dievas išgelbėja žmogų tik per tą Evangeliją, per tą tiesą, kuri užrašyta Pauliaus laiškuose. Žmogus pasitiki Evangelijos žodžiais, ir Dievas jį išgelbėja, kaip parašyta Laiške efeziečiams. Tai mūsų išgelbėjimo Evangelija.

Šiandien yra paplitusi dar viena žmonių sukurta „Evangelija“. Ji skelbia, kad reikia nusigręžti nuo savo nuodėmių ir atiduoti savo gyvenimą Kristui. Tai – ne išgelbėjimo, o žmogaus darbu „Evangelija“. Pasak tokios „Evangelijos“, žmogus turi daryti darbus, tai yra, savo darbais užsitar-nauti išgelbėjimą. Jis turi nusigręžti nuo savo nuodėmių ir atiduoti savo gyvenimą Kristui. Tai bent užmojis! Netgi įtikėjęs, išgelbėtas žmogus to nepadarytų! Štai korintiečiai, kuriems rašė apaštalas Paulius, gyveno nuodėmėje, jie nebuvo nusigręžę nuo savo nuodėmės, tačiau jie buvo išgelbėti ir išteisinti žmonės. Apie tai, kodėl korintiečiai gyveno nuodėmėje, rasite kitame skyriuje. Tiesa yra ta, kad, jei žmogus galėtų nusigręžti nuo savo nuodėmių, tai jis jų niekada ir nedarytų. Tuomet jam nereikėtų ir gelbėtojo. Ši žmogaus darbu „Evangelija“ negali išgelbėti žmogaus. Dievas mus gelbėja ne dėl mūsų darbu, bet dėl to, kad mes pasitikime Kristumi, atlikusiu gelbstintį darbą už mus ant kryžiaus.

Yra ir kita, labai panaši „Evangelija“. Žmonės skatinami pakviesti Jėzų, kad Jis būtų jų gyvenimo Viešpats. Tai taip pat žmogaus darbu „Evangelija“, kuri niekaip neišgelbės žmogaus iš bausmės už nuodėmes ir iš ugnies ežero.

Kitiems sakoma, kad: „Jėzus beldžiasi į Tavo širdį, pakviesk Jį į savo gyvenimą“. Dauguma taip sako, vadovaudamiesi Apreiškimo knyga. Tačiau Jėzus beldėsi ne į žmogaus, o į laodikiečių bažnyčios duris. Tai –

Laodikėjos, išgelbėtų žmonių bažnyčia. Vėlgi, Jėzaus pakvietimas į savo gyvenimą ar į savo širdį nėra išgelbėjimo Evangelija, o tik visai nevykusi Apreiškimo 3:20 interpretacija.

Kitose bažnyčiose skelbiama, kad reikia viską parduoti ir sekti Jėzumi. Turtuoliai, nepardavę savo nuosavybių, neįeis į dangaus karalystę. Taip, tai buvo įsakymas Izraelio tautai, pas kurią buvo atėjęs Jėzus. Tačiau tai ne mums skirta žinia.

Labai plačiai skelbiama, kad reikia atgailauti ir pasikrikštyti vandeniui. Tai – išgelbėjimo Evangelija, tik, deja, kita – skirta Izraelio tautai. Nei vienas šiandien neišgelbėjamas šia Evangelija, nes ji skirta ne mums, ne šiame laikotarpyje gyvenantiems. Šiandien Dievas gelbėja ne tuos, kurie atgailauja ir krikštijasi vandeniui, bet tuos, kurie nieko nedaro, o pasitiki tuo, ką Kristus už mus atliko ant kryžiaus. Atgailauti ir krikštytis vandeniui – toli gražu ne tas pats, kas pasitikėti Kristaus mirtimi ant kryžiaus už nuodėmes ir Jo prisikėlimu mūsų išteisinimui. Dauguma krikščionių nemato to skirtumo, bet jis yra, ir tai esminis skirtumas. Tarp kitko, Dvylika apaštalų skelbė Karalystės evangeliją: „Atgailaukite ir pasikrikštykite vandeniui“, bet nei vienas iš jų net nežinojo, kad Kristus mirs ant kryžiaus ir prisikels (Lk 18:31-34). Jie skelbė Izraeliui Dovydo karalystę, žadėtą Senajame Testamente, kad jie grįžtų pas savo Dievą, kuris juos įves į tą karalystę (Apd 1:6). Dvylika apaštalų skelbė visai ne tą Evangeliją, kurią mums skelbė apaštalas Paulius. Tai – dvi skirtingos evangelijos! Karalystės evangelija skirta vien Izraeliui, o Pauliaus evangelija skirta Kristaus Kūnui ir pagonims. Jūs galite atgailauti ir krikštytis vandeniui, bet po mirties keliausite į pragarą, nes pasitikėjote ne jums skirta Evangelija, ne „jūsų išgelbėjimo Evangelija“.

Tai pat skelbiama, kad išgelbėjimas igyjamas ne vien tikėjimu, bet ir darbais. Neužtenka vien tikėti, bet reikia daryti ir darbus, kad įrodytum, jog esi išgelbėtas. Viskas labai puiku, bet tai – ne mūsų, o Izraelio tautai skirta Evangelija.

Kiti sako, kad savo išgelbėjimui reikia tikėti, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, Izraelio Karalius (Jn 1:49, 20:31; 1Jn 4:15, 5:13). Tai vėlgi Karalystės evangelija Izraelio tautos išgelbėjimui, bet ne mums.

Šiandien dienai ir visam laikotarpiui iki Kristaus Kūno paėmimo į dangų yra duota vienintelė išgelbėjimo Evangelija. Tai ta, kurią Paulius užrašė savo laiškuose, – kad Kristus mirė už mūsų nuodėmes ir prisikėlė trečią dieną (1Kor 15:1-4). Savo laiškuose Paulius detalčiai paaiškina, ką Jėzaus Kristaus mirtis ant kryžiaus ir prisikėlimas igyvendino žmogaus išgelbėjimui. Jėzus Kristus mirė ant kryžiaus ir Savo krauju sumokėjo už

visas žmogaus nuodėmes. Trečią dieną Jis prisikėlė žmogaus išteisinimui (Rom 4:25). Jei žmogus tiki tuo, ką Jėzus Kristus dėl jo atliko ant kryžiaus ir prisikėlė, tada Dievas jį išgelbėja. Dievas išgelbėja žmogų tik per šią, Pauliaus užrašytą Evangeliją. Ši Evangelija yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki (Rom 1:16; 1Kor 1:21). Nei vienas šiandien nėra išgelbėjamas nei žmonių susikurta, nei Izraelio tautai skirta Evangelija, kurios buvo aukščiau paminėtos. Rašte yra kelios evangelijos, bet jūsų išgelbėjimui ir kasdieniam gyvenimui yra skirta vienintelė – Pauliaus, mūsų apaštalo, užrašyta Evangelija (Rom 11:13; Apd 20:24; Gal 2:7-9).

DVASIOS ANTSPAUDAS

„Kuriuo (Kristumi) ir jūs įtikėjote, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo evangeliją; juo įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“. (Ef 1:13-14)

Išgirdę Pauliaus skelbiamą Malonės evangeliją ir įtikėję Savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi, mes buvome užantspauduoti Šventąja Dvasia. Mes esame pakrikštyti į Kristaus Kūną, esame vienas Kūnas Kristuje (1Kor 12:13). Pastebėkite – mes esame užantspauduoti. Antspaudas Rašte atlieka tris svarbias funkcijas. Pažiūrėkime, kokias:

1. *„Jūs irgi parašykite žydams, kaip jums patinka, karaliaus vardu, ir užantspauduokite tai karaliaus žiedu; nes rašto, parašyto karaliaus vardu ir užantspauduoto karaliaus žiedu, niekas negali atšaukti“. (Est 8:8)*

Antspaudas yra neatšaukiamas, niekas negali jo panaikinti.

2. *„Ir soste sėdinčiojo dešinėje pamačiau knygą, prirašytą viduje ir nugarinėje pusėje, užantspauduotą septyniais antspaudais. Ir pamačiau stiprų angelą, skelbiantį garsiu balsu: „Kas yra vertas atverti knygą ir atplėšti jos antspaudus?“ Ir niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme, negalėjo atverti tos knygos nei į ją pažiūrėti“. (Apr 5:1-3)*

Niekas užantspauduoto dokumento ar rašto negali atplėšti ir perskaityti – jis yra neliečiamas.

3. *„Ir mačiau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį bedugnės duobės raktą ir didžiulę grandinę savo rankoje. Ir jis čiupo slibiną, tą seną gyvatę, kuri yra Velnias ir Šėtonas, ir surišo jį tūkstančiui metų, ir įmetė jį į bedugnę duobę, ir jį užrakino, ir užantspaudavo viršum jo, kad jis nebeklaidintų tautų, kol išsipildys tūkstantis metų; o po to jis turės būti trumpam laikotarpiui paleistas“. (Apr 20:1-3)*

Užantspauduotas Šėtonas negalės išsilaisvinti, kol nebus atplėštas antspaudas. Tai parodo saugumą.

Taigi antspaudas turi tris svarbias savybes – neatšaukiamumą, neliečiamumą ir saugumą.

Mes esame užantspauduoti, ir šis antspaudas garantuoja neatšaukiamumą, niekas negali atšaukti mūsų tapatybės Kristuje, ji nesikeičia. Taip pat, niekas negali atplėšti antspaudu ir mūsų paliesti. Mes esame saugūs, niekada neišeisime iš Kristaus kūno. Šis mūsų antspaudas – tai pati Dvasia, Ji visa tai garantuoja. Ji mus saugiai laiko Kristuje. Ar įsivaizduojate? Pats Dievas Dvasia yra tas antspaudas, kuris garantuoja saugumą.

„Nes jūs esate mirę, ir jūsų gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dieve“. (Kol 3:3)

Mes esame Kristuje, užantspauduoti Dvasia, ir dar mes esame paslėpti su Kristumi Dieve. Niekas negali mūsų paliesti ir atskirti nuo Kristaus – juk esame paslėpti Dieve. Mes esame amžinai saugūs Kristuje!

Be to, Ji yra „pažado“ Dvasia. Per Dvasią, mums yra pažadėtas „paveldas“. Dievas mums duos tam tikrą paveldą. Nors jo dar negavome, mes tikrai jį gausime. Dievas mums davė Dvasią, kuri yra užstatas, Ji laiduoja, garantuoja, kad gausime šį paveldą.

Kai norime pirkti kokią stambų pirkinį ar labai retą daiktą, ar nekilnojamą turtą, bet dar neturime visos sumos, mes pardavėjui duodame užstatą, kuris veikia kaip garantas, kad mes tikrai iš jo pirsime ir vėliau atiduosime likusią sumą. Taip ir Dievas mums siuntė Dvasią kaip užstatą, kuri pažada ir garantuoja, kad mes gausime paveldą.

AMŽINAS PAVELDAS

„Pati Dvasia liudija su mūsų dvasia, kad esame Dievo vaikai; o jei vaikai, tuomet paveldėtojai; Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi; jei taip yra, kad kenčiame su juo, kad būtume ir pašlovinti kartu“. (Rom 8:16-17)

Mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi. Ką paveldėjo Kristus, tą paveldėsime ir mes kartu su Juo. Kristui priklauso visa, kas yra visatoje, visa, ką turi Dievas (Hbr 1:1-2). Su Kristumi mes taip pat visa tai paveldėsime. Mūsų smegenys negali viso to aprėpti, mums sunku suvokti, kad mes, buvę nusidėjėliai, vargšai ir bejėgiai paveldėsime neapsakomus Kristaus turtus.

Matydami žmones, turinčius salas, dideles vilas, apsuptas didingų kalnų ar vandenynų, turinčius nuosavus lėktuvus, laivus, pasakiškai brangius automobilius, manome, kad jie labai turtingi ir gali nusipirkti, ką tik sugalvoję. Tačiau tie turtai yra niekas, palyginus su tuo, ką mes paveldėsime su Kristumi.

„...kad jūs pažintumėte, kokia yra jo pašaukimo viltis ir kokie jo paveldo šlovės turtai šventuosiuose“. (Ef 1:18)

„Man, mažesniau už mažiausią iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus“. (Ef 3:8)

„...kuriems [šventiesiems] Dievas nori atskleisti, kokie yra šlovės turtai tos paslapties tarp pagonių; kuri yra Kristus jumyse, šlovės viltis“. (Kol 1:27)

Mes paveldėsime „šlovės turtus“, „neištiriamus Kristaus turtus“, pats Kristus bus mumyse gyvenanti šlovė. Mūsų laukia šlove turtinga ateitis, šlovinga amžinybė. Bet, kas tai yra ta šlovė, ta Kristaus šlovė, kaip ją galima apibūdinti?

ŠLOVĖS TURTAI

„Šlovės gyriui jo malonės, kuria jis padarė mus priimtinus Mylimajame. Kuriame mes turime atpirkimą per jo kraują, nuodėmių atleidimą, pagal turtus jo malonės“. (Ef 1:6-7)

Tai – Dievo malonė, kuri pasižymi šlove ir turtais. Dievas yra turtingas malone – tai Jo šlovingumo bruožas. Šlovė – tai Dievo charakterio savybės, Jo bruožai. Dievas yra turtingas malone, Jis apščiai maloningas.

„Ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje; kad ateinančiais amžiais savo gerumu mums per Jėzų Kristų jis parodytų beribius savo malonės turtus“. (Ef 2:6-7)

Dievas mus jau prikėlė ir pasodino danguje, Kristuje Jėzuje, kad per amžinybę mums parodytų Savo beribius malonės turtus. Tie šlovės turtai yra mūsų, tai Kristus mumyse, šlovės viltis (Kol 1:27). Mūsų laukia amžina ir gausi Dievo malonė. Tačiau prisiminkime: juk Dievas jau nuo pat pradžių mums turtingas Savo malone – Jis mus išgelbėjo Savo malone (Ef 2:8). Jo malonė yra nesibaigianti. Jis pradėjo Savo malone, ir ta pačia malone Jis bendraus su mumis per visą amžinybę. Mes panardinti Jo malonėje, ir iš jos niekada nebeišplauksime. Ar jūsų širdis dar nepradėjo giedoti padėkos giesmių beribiams Dievo malonės turtams?

„Bet Dievas, kuris turtingas gailestingumu, dėl savo didžios meilės, kuria mus pamilo...“. (Ef 2:4)

Dievas taip pat turtingas gailestingumu ir meile mums. Juk Jis mums atvirai parodė Savo meilę – Jo Sūnus mirė už mūsų nuodėmes: „Bet Dievas mums patvirtina savo meilę tuo, kad, kol mes dar buvome nusidėjėliai, Kristus mirė už mus“ (Rom 5:8).

Daugelis tikinčiųjų sako: „Dievas mane myli, Jis man padėjo susirasti darbą... Jis man davė žmoną... vyrą... Jis padarė sėkmingą mano kelionę... Jis mane išgydė...“ Galbūt jie taip išivaizduoja Dievo meilę jiems, tačiau visai apie kitokią Dievo meilę mes skaitome Biblijoje. Dauguma krikščionių yra susikūrę netikrą Dievo įvaizdį, jie susikūrę tokį Dievą, kokį jie nori matyti, tokį, koks jiems yra patogus. Tikintieji tarsi vaikšto po dykumą ir ieško Dievo meilės ir „prisilietimų“, nori jaustis

mylimi ir reikšmingi. Tačiau jie vaikšto regėjimu, jie nori matyti Dievą. Mes mokomi gyventi ne regėjimu, o tikėjimu (2Kor 5:7). Mes mokomi ieškoti Dievo Rašte ir tuo tikėti. Tik Rašte pamatome Dievo meilę. Dievas patvirtino Savo meilę ant kryžiaus, Jis ten įrodė Savo meilę mums, ten reikia ieškoti Jo meilės. Juk jei ne Jo meilė, jūs būtumėte amžiams nuo Jo atskirti ir kentėtumėte nesibaigiančią Dievo rūstybę ugnies ežere. Argi jūs nesijaučiate Dievo mylimas, kad Jis jus ištraukė iš ugnies ežero? Ar galite tokią didelę Dievo meilę palyginti su jūsų įsivaizduojamo Dievo meile? Kaip greitai krikščionys pamiršta tai, ką Dievas dėl jų padarė, ir pradeda ieškoti tariamos Dievo meilės savo žemiškoje kasdienybėje. Atsibusk, krikščioni, ir pažiūrėk, ką tau Dievas užrašė Rašte! Nebeklaidžiok savo vaizduotėje.

„Be to, kuriuos jis iš anksto paskyrė, tuos jis ir pašaukė; o kuriuos jis pašaukė, tuos jis ir išteisino; ir kuriuos jis išteisino, tuos jis ir pašlovino. Ką tuomet į tai pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas gali būti prieš mus? Tas, kuris nepagailėjo savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, kaipgi jis ir visko mums nedovanotų kartu su juo?“ (Rom 8:30-32)

Dievas mus jau pašlovino, mes jau garantuotai turime tą amžiną šlovę, tuos amžinus beribius Dievo malonės turtus. Jis mums dovanojo viską kartu su Kristumi. Ar galite įsivaizduoti – mes esame turtingiausi žmonės visoje visatoje, mes amžinai turtingi neišsenkamais Kristaus šlovės turtais. Mumyse gyvenanti Dvasia mums tai garantuoja!

Amžinos šlovės paveldėjimo metas

„Juo (Kristumi) įtikėję jūs buvote ir užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia, kuri yra mūsų paveldo užstatas iki nupirktos nuosavybės atpirkimo, jo šlovės gyriui“. (Ef 1:13-14)

Dvasia yra mūsų būsimo paveldo, mūsų amžinos šlovės užstatas. Bet atkreipkite dėmesį į tai, kad Dvasia bus užstatas iki tam tikro laiko, iki tada, kai bus metas atpirkti nupirktą nuosavybę. Mes esame Dievo nupirktą nuosavybę (1Kor 6:19-20). Vieną dieną Dievas mus atpirks iš šios žemės. Mūsų siela ir dvasia jau atpirta, mes jau atgaivinti. Tačiau mūsų kūnas dar nėra atpirtas, jis bus atpirtas ateityje, kai mes nusivilksime šį savo mirtingąjį kūną ir apsilivinsime nemirtingu kūnu.

„...nes ir pats sutvėrimas bus išvaduotas iš gedimo vergovės į šlovingą Dievo vaikų laisvę. Nes mes žinome, kad visa kūrinija drauge dejuoja ir kankinasi skausme iki šiol. Ir ne tik jie, bet ir mes, turintys Dvasios pirmavaisius, – ir mes patys dejuojame savyje, laukdami įvaikystės, tai yra, mūsų kūno atpirkimo. Nes mes išgelbėti viltimi; bet viltis, kuri matoma, nėra viltis; nes tai, ką kas regi, kodėl jis to dar viliasi? Bet jei viliamės to, ko nematome, tada mes su kantrumu to laukiame“. (Rom 8:21-25)

Atkreipkite dėmesį – mes kartu su visa kūrinija esame „gedimo vergovėje“, mes gendame, mūsų kūno dalys dėvisi, mes sergame, senstame ir galiausiai mirštame. Tai nėra maloni patirtis. Tai galėtų paliudyti tie, kurie yra varginami sunkių ligų, tie, kurie grumiasi su vėžiu ir kitomis, dažniausiai nepagydomomis, ligomis. Tai galėtų paliudyti ligoniai, visą gyvenimą išgulėję patale. Tai galėtų paliudyti tėvai, palaidoję tik gimusį vaiką. Tai galėtų paliudyti dar nesulaukę keturiasdešimties metų vyrai ar žmonos, palaidoję savo netikėtai mirusį sutuoktinį. Visame margame pasaulyje apstu ligoninių, pripildytų negaluojančių žmonių. Tai gedimo vergovė, iš kurios nėra išsivadavimo. Gydytojai ir mokslininkai nuo senų laikų kovoja su ligomis, ieško „stebuklingų“ vaistų, bet kovą laimi liga ir mirtis. Ligų ir gedimo negali išvengti joks žmogus. Mes tikintieji kartu su visa gendančia kūrinija dejuojame tuose pačiuose skausmuose, mes gendame kartu su visais. Tačiau mes turime viltį, mūsų dejonės užsibaigs, mes būsime išvaduoti iš jų. Tai nematoma viltis, mes „viliamės to, ko nematome“. Mes dejuodami viliamės ir kantriai laukiame vieno labai svarbaus įvykio – „mūsų kūno atpirkimo“.

Pažvelkime į kitą Pauliaus laišką, kuriame aprašomas mūsų dejavimas šiame gendančiame kūne ir laukimas tos nematomos vilties – mūsų kūno atpirkimo.

„Nes mes žinome, kad jei mūsų žemiškasis šios padangtės namas suirs, mes turime Dievo pastatą, ne rankomis padarytą namą, amžiną danguose. Nes tame mes dejuojame, uoliai trokšdami būti apsirengę mūsų namu, kuris yra iš dangaus; jei tik, būdami apsirengę, nebūtume rasti nuogi. Nes mes, esantys šioje padangtėje, dejuojame, būdami apsunkinti: ne tam, kad būtume neapsirengę, bet apsirengę, kad marumas būtų gyvenimo prarytas. Na, o tas, kuris mus tam pačiam paruošė, yra Dievas, kuris taip pat mums davė Dvasios užstatą“. (2Kor 5:1-5)

Pastebėkite – čia Paulius vartoja panašią kalbą, kaip ir Laiške romiečiams, ir apie tuos pačius dalykus kalba panašiais žodžiais. Tai, beje, būdinga visam Raštui. Dievas labai dažnai apie tą patį įvykį ar konkretų da-

lyką kalba keliose Rašto vietose, bet kiekvienoje vietoje vis kitais žodžiais. Laiške romiečiams rašoma, kad „laukiame mūsų kūno atpirkimo“, o Laiške korintiečiams rašoma, kad „uoliai trokštame apsirengti mūsų namu, kuris yra iš dangaus“. Šis mūsų namas – tai mūsų kūnas (2Kor 5:6). Laiške korintiečiams, kaip ir Laiške romiečiams kalbama apie tai, kad mes tikintieji dejuojame savo žemiškame kūne, savo žemiškame name, ir su viltimi, uoliai trokšdami, laukiame vieno labai svarbaus įvykio – mūsų kūno atpirkimo. Mūsų kūno atpirkimas – tai mūsų kūno pakeitimas, kai gausime amžiną, Dievo paruoštą, kūną. Tai – mūsų prisikėlimas, kai būsime prikelti nauju, negendančiu ir nemirtingu kūnu. Štai ko mes uoliai trokšdami laukiame, štai ko mes nematydami viliamės. Mūsų gendančio kūno viltis – naujas, negendantis, amžinas kūnas. Paulius šią Laiško korintiečiams pastraipą užbaigia užtikrintą saugumą suteikiančiais žodžiais – mus šiam kūno atpirkimui, prisikėlimui, paruošė Dievas. Mūsų prisikėlimas nepaliktas svastytui. Tai garantuotas dalykas – Dievas net davė mums Dvasios užstatą. Dvasia, gyvenanti mumyse, yra Dievo įrodymas, kad mes būsime prikelti. Ar jūs esate įtikėjęs Kristumi, kad Jis ant kryžiaus sumokėjo už visas jūsų nuodėmes ir prisikėlė? Tuomet jūs gavote Dvasią, kuri garantuoja jūsų prisikėlimą. Jūs būsite prikelti amžinajam gyvenimui!

DEJONĖ IKI MIRTIES

Taip pat norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į labai svarbų dalyką. Rašoma, kad gyvendami savo gendančiame kūne mes dejuojame. Akivaizdu, kad dejones sukelia kūno gedimas. Kol mes gendame, tol dejuojame, ir tos mūsų dejonės užsibaigs, kai gausime išsiilgtą naują kūną. Mes nepaliausime dejuoti iki pat savo mirties. Laiško romiečiams ir Laiško korintiečiams žodžiai argumentuotai patvirtina labai svarbų faktą – mūsų dabartiniai kūnai nuolat ges, mes šiame gendančiame kūne dejuosime iki tol, kol apsirengsime nauju prisikėlimo kūnu. Tai reikštų, kad Dievas neišterps į šį procesą ir neišgydys mūsų gendančio kūno. Jei Jis gydytų mūsų kūnus, tuomet Laiške romiečiams ir Laiške korintiečiams apie tai būtų rašoma. Tačiau Dievas mums yra paruošęs daug geresnį dalyką – naują kūną. Labai liūdna, kad to nemato dauguma tikinčiųjų ir nenori to pripažinti.

Apaštalas Paulius kituose savo laiškuose užrašė, kad ir jam artimiausi, jam brangiausi tikėjimo broliai taip pat genda, jiems reikia pagalbos, jie

serga, juos reikia išgydyti. Bet nei vienas iš jų nebuvo stebuklingai išgydytas. Paulius vienam iš jų, Timotiejui, patarė pavartoti vaistų.

„Nebegerk vien vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo skrandžio ir savo dažnų negalavimų“. (1Tim 5:23)

Ar galite patikėti, jog Timotiejui tokius žodžius pasakė žmogus, kuris stebuklingai gydė žmones (Apd 14:10, 19:11-12)? Taip, Paulius gydė ligonius, jis darė „ypatingus stebuklus“, kaip prieš tai darė apaštalas Petras. Tai buvo išskirtiniai Pauliui duoti „ženklai ir stebuklai“, kad žmonės pamatytų Dievo žodžius ir darbus visame, ką darė apaštalas Paulius. Tie stebuklai įrodė, kad Paulius yra Dievo apaštalas, Dievo pasiuntinys su žinia visai žmonijai (Rom 15:18-19). Tai buvo ne bet kokie, o išskirtini apaštalo ženklai, pagal kuriuos buvo galima atpažinti apaštalo autoritetinę galią (2Kor 12:12). Anuo metu apaštalas Paulius skelbė ir rašė Dievo žodį, rašė laiškus. Tačiau niekas nebūtų tikėjęs, kad tai, ką jis skelbia ir rašo, yra Dievo žodis, jei jis nebūtų daręs įvairių ženklų ir stebuklų, patvirtinančių, kad jis yra tikras Dievo apaštalas, ir jo žinia yra iš Dievo. Dievas per Paulių darė stebuklus ir įvairius ženklus, kad žmonės tikėtų tuo, ką skelbia ir rašo apaštalas Paulius. Kai Paulius užbaigė rašyti savo laiškus ir išpildė Dievo žodį, nebereikėjo jokių stebuklų, nebereikėjo jokių įrodymų, nes Naujojo Testamento Raštai buvo baigiami rašyti ir pridėti prie viso Šventojo Rašto. Dievui nebereikia daryti jokių stebuklų, nes Rašto autorystės įrodinėti nebereikia, apaštalai ir pranašai jau atliko savo darbą.

Todėl štai skaitome Laiške Timotiejui, kad anksčiau stebuklus daręs apaštalas jau nebegali išgydyti net savo brangaus draugo, ir pataria jam „vartoti truputį vyno dėl savo skrandžio ir savo dažnų negalavimų“. Negalėjo Paulius išgydyti ir kito mylimo brolio – Trofimo:

„Erastas pasiliko Korinte; bet Trofimą palikau Milete sergantį“. (2Tim 4:20)

Jokūbai, išgydyk!

Krikščionys „bėga gydytis“ pas Jokūbą, nes jis rašo:

„Ar kas tarp jūsų serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniusius; ir jie tesimeldžia dėl jo, patepdami jį aliejumi Viešpaties vardu; ir tikėjimo malda išgelbės sergantįjį, ir Viešpats jį pakels; ir jeigu jis padaręs nuodėmių, jos bus jam atleistos. Išpažinkite vienas kitam savo kaltes ir melskitės vienas už

kitą, kad būtumėte išgydyti. Daug naudos duoda veiksminga karšta teisingo malda“. (Jok 5:14-16)

Aleliuja! Dievas mus gydo! Tik niekas taip ir nepaskaito pirmos ir pačios svarbiausios Jokūbo laiško eilutės: „Jokūbas [...] dvylikai pasklidusių genčių“! Tai, kas rašoma Jokūbo laiške, tame tarpe ir išgydymo pažadai, yra skirta vien tik Izraelio tikintiesiems. Ar žinote, kad, jei tikintieji skaitydami Raštą juo tikėtu, tai šiandien bažnyčiose nebūtų tokios sumaištis ir dirbtino, išoriško dievotumo? Dauguma skaitydami Bibliją nepaiso, į ką kreipiamasi, bet elgiasi, kaip maži vaikai žaislų parduotuvėje: „Aš noriu to... aš noriu to... čia mano... čia mano...“ Raštas sako: „Tau to negalima, nes tai skirta kitiems“, o krikščionys atsako: „Ne, vistiek aš to noriu, nes tai man patinka“.

Mes, Kristaus kūno tikintieji, gyvendami savo gendančiuose kūnuose, laukiame ne laikino išgydymo, bet naujo, negendančio kūno. Ši mūsų kantrų laukimą Dievas apdovanos amžina šlove.

„Todėl mes nenusilpstame; bet nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis atnaujinamas diena iš dienos. Nes mūsų lengvas trumpalaikis sielvartas gamina mums nepalyginamai pranašesnę ir amžiną šlovės svorį; mums bežiūrint ne į tai, kas matoma, bet į tai, kas nematoma; nes tai, kas matoma, yra laikina, o tai, kas nematoma, yra amžina“. (2Kor 4:16-18)

Ar norite paveldėti tą amžiną ir svarią šlovę? Žiūrėkite ne į savo matomą, gendantį kūną, prašydami Dievo išgydymo, o į tą dar nematomą, sielvartaudami ir laukdami prisikėlimo. Mes kenčiame, ir tai mums duota ne be reikalo. Už kančias ir kantrumą Dievas mus apdovanos amžina šlove. Argi neverta palaukti ir vėliau gauti tai, kas amžina ir šlovinga?

„Jei taip yra, kad kenčiame su Juo, kad būtume ir pašlovinti kartu“. (Rom 8:17b)

ŠLOVINGAS PRISIKĖLIMAS

„Toks yra ir mirusiųjų prisikėlimas. Sėjamas gedime, prikeliamas negedime; sėjamas negarbėje, prikeliamas šlovėje; sėjamas silpnume, prikeliamas jėgoje; sėjamas prigimtinis kūnas, prikeliamas dvasinis kūnas. Yra prigimtinis kūnas ir yra dvasinis kūnas... pirmasis žmogus – iš žemės, žemiškas, antrasis žmogus – Viešpats iš dangaus. Koks yra žemiškas, tokie ir žemiškieji; ir koks yra dangiškasis, tokie ir dangiškieji. Ir kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, nešiosime ir dangiškojo atvaizdą. Na, o aš tai sakau, broliai, kad kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo karalystės; nei gedimas paveldėti negedimo“. (1Kor 15:42-44,47-50)

Mūsų žemiški kūnai gendantys, mes ne jaunėjame, o senstame. Mūsų žurnaluose besipuikuojančios jaunos gražuolės po keturiasdešimties metų bus senos ir raukšlėtos. Kadaisė jauni ir stiprūs kaulai taps trapūs, išretėję. Gražūs ir vešlūs plaukai pražils ir nuslinks. Balti ir blizgantys dantys išbyrės. Tačiau prisikėlime gendantys kūnai bus pakeisti negendančiais – jūs atrodysite daug gražiau, nei kada nors atrodėte, ir tokia jūsų išvaizda niekada nesikeis.

Mūsų kūnai neturi savyje nieko garbingo, tačiau prikelti mes būsime šlovingu kūnu, spindinčiu amžina Kristaus šlove.

Mūsų kūnai silpni, mums reikalingas poilsis ir gera mityba. Pats stipriausias sveikuolis be miego ir poilsio greitai nusilptų. Prisikėlime gausime amžinai stiprų kūną, kuriam nereiks nei miego, nei maisto. Jis niekada nepavargs ir nenusilps.

Pažiūrėkime, kaip įvyks mūsų prisikėlimas.

„Štai aš išdėstau jums paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti; akimirksniu, akies mirksniu, per paskutinįjį trimitavimą; nes trimitas nuskambės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, ir mes būsime pakeisti. Nes šis gendantis turi apsilvilti negendamumu ir šis mirtingas turi apsilvilti nemirtingumu“. (1Kor 15:51-53)

Pastebėkite – Paulius rašo, kad mūsų prisikėlimas yra „paslaptis“. Prisiminkime, juk Pauliui buvo apreikšta paslaptis, anksčiau neskelbta žinia, kurią Dievas nuo pasaulio pradžios nutylėjo. Tą paslaptį Jėzus Kristus apreiskė Pauliui, išgelbėjęs jį kelyje į Damaską, o Paulius ją paskelbė ir užrašė savo laiškuose. Todėl niekur kitur nėra rašoma apie Kristaus kūną ir jo prisikėlimą, vien Pauliaus laiškuose.

Rašoma, kad mes būsime prikelti akies mirksniu. Tai – šviesos greitis! Mes net nespėsime susigaudyti, kai netikėtai būsime pakeisti ir būsime prikelti negendančiu, šlovingu ir galingu kūnu. Niekas to įvykio nenuspės, nes nebus jokių ženklų. Izraelio tautai buvo pažadėti Jėzaus Kristaus atėjimo ženklai – apie juos ne tik Jėzus kalbėjo, bet ir Senojo Testamento pranašai. Tai bus antrasis Kristaus atėjimas į žemę pas Izraelio tautą į Jeruzalę. Kristus iškurs tūkstantmetę karalystę ir į ją bus prikelti visi Izraelio tautos tikintieji. Tačiau apie mūsų prisikėlimą nei pranašai, nei Jėzus žemėje nekalbėjo, nes tai dar tebebuvo paslaptis, to Dievas dar nebuvo paskelbęs.

Mūsų prisikėlimo nelydės jokie ženklai, jis įvyks šviesos greičiu, niekas jo net nepastebės, tik mes, kai jau būsime pakeisti. Paskaitykime Laišką tesalonikiečiams, kuriame pateikiamos papildomos mūsų prisikėlimo detalės.

„Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji ir pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesyse, sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsime su Viešpačiu. Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“. (1Tes 4:15-18)

Viešpats nusileis iš trečiojo dangaus, ir mes būsime pagauti į dangų, sutikti savo Viešpatį ore. Viešpats Jėzus Kristus nenusileis į žemę, į Jeruzalę, kaip buvo pažadėta Izraelio tautai, nes Jis pasiims mus į dangų, mes susitiksim su juo debesyse. „Ir taip visada būsime su Viešpačiu“ danguje, debesyse, o ne žemėje. Akivaizdu, kad mūsų prisikėlimas neturi nieko bendro su Jėzaus Kristaus atėjimu į žemę pas Izraelio tautą. Viešpaties atėjimas mūsų pasiimti į dangų ir Jo antrasis atėjimas į žemę pas Izraelį yra du skirtingi Jėzaus Kristaus atėjimai, jie įvyks skirtingu metu.

Nors mūsų prisikėlimas įvyks akimirksniu, milžinišku greičiu, ir mes nespėsime susivokti, kai atsidursime pas Viešpatį, tačiau yra dar aprašyti su paėmimu susiję įvykiai. Tai parodo didelį Viešpaties rūpestį mumis. Rašoma, kad „pats Viešpats nusileis su arkangelo balsu ir Dievo trimitavimu“. Tai bus neeilinis įvykis. Dievas trimitavimu užbaigs Pauliaus evangelijos skelbimą, Kristaus kūnas bus paruoštas paėmimui – jau bus „iėjusi pagonių pilnatvė“. Arkangelo balsas, ko gero, taip pat praneš apie šį svarbų įvykį Dievo plane. Pagaliau bus atėjęs laikas mūsų Viešpačiui ateiti mūsų pasiimti. Jis nužengs iš trečiojo dangaus, kad pasiimtų mus iš žemės į dangų. Pirmiausia bus prikelti tie tikintieji, kurie mirė anksčiau, ir jų sielos buvo danguje. Po to bus prikelti tie tikintieji, kurie dar nebus tuo

metu mirę ir tebegyvens žemėje iki Kristaus atėjimo. Tačiau visa tai įvyks žaibišku greičiu. Pats Viešpats mus pasiims – mūsų brangiausias Gelbėtojas. Jis pats, asmeniškai, be jokių tarpininkų ir pasiuntinių.

Šiais žodžiais mus Dievas nori paguosti, nes tai tikrovė, tai įvyks – Jis tuo pasirūpino (1Tes 4:18).

„Nes mūsų elgsena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus; kuris pakeis mūsų niekingą kūną, kad jis taptų panašus į jo šlovingą kūną, pagal tą veikimą, kuriuo jis visa pajėgus ir pajungti sau“. (Fil 3:20-21)

Mūsų Gelbėtojas, Viešpats Jėzus Kristus, pakeis mūsų niekingą kūną ir duos mus šlovingą kūną, tokį, kokį turi Jis pats. Ar išivaizduojate? Mes atrodysime, kaip atrodo pats Viešpats Jėzus Kristus. Tai bus šlovingas, Kristaus šlove spindintis kūnas. Tokia mūsų ateitis! Ir mes jos laukiame, dejuodami savo gendančiuose kūnuose.

„Kai pasirodys Kristus, kuris yra mūsų gyvenimas, tuomet ir jūs pasirodysite su juo šlovėje“. (Kol 3:4)

Kristaus prisikėlimo kūnas

Mes būsime prikelti tokiu pačiu kūnu, kokiu prisikėlė mūsų Viešpats. Tai bus ypatingas kūnas. Pauliaus Laiškuose skaitėme, kad jis bus negendantis, nemirtingas, galingas ir šlovingas kūnas. Be to, dar Mato-Jono knygoje yra papildomai aprašytos prisikėlusio Kristaus kūno savybės. Pažvelkime į jas.

„Sabato pabaigoje, auštant į pirmąją savaitės dieną, Marija Magdaliėtė ir kita Marija atėjo apžiūrėti kapo. Ir štai buvo didžiulis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas nusileido iš dangaus ir atėjo bei nuritino nuo durų akmenį ir atsėdėjo ant jo. Jo veidas buvo kaip žaibas, o jo drabužis baltas kaip sniegas; ir jo bijodami, sargybiniai drebėjo, ir tapo kaip numirėliai. Ir angelas atsakydamas tarė moterims: 'Jūs nebijokite, nes žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nėra, nes jis yra prisikėlęs, kaip jis sakė. Ateikite, apžiūrėkite vietą, kur Viešpats gulėjo.'“ (Mt 28:1-6)

Marija Magdaliėtė ir kita Marija atėjo apžiūrėti Jėzaus kapo. Joms būnant prie kapo, iš dangaus nusileido angelas ir nuritino nuo kapo akmenį. Morkaus evangelijoje rašoma, kad šis akmuo buvo labai didelis (Mk 16:4). Atkreipkite dėmesį į tai, kad kai angelas nuritino tą didžiulį akmenį, kape

Jėzaus nebebuvo. Tai parodo, kad Jėzus prisikėlė, kai akmuo dar tebebuvo užritintas ant kapo durų angos. Kaip Jis tuomet išėjo iš kapo? Juk ant durų buvo užritintas didžiulis akmuo. Jėzus ėjo kiaurai siena, Jo nesulaikė nei uolos sienos, nei didžiulis akmuo. Jėzaus prisikėlimo kūnas turėjo kitokias savybes nei žemiškas, fizinis, kūnas. Mūsų kūnai negali pereiti kiaurai siena, mus sustabdo materija. Kristaus prisikėlimo kūnas yra kitokio matavimo.

„Ir po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo viduje, ir Tomas su jais; tada atėjo Jėzus, esant užrakintoms durims, atsistojo viduryje ir tarė: 'Ramybė tebūna jums!'“ (Jn 20:26)

Vėlgi matome, kad Jėzus atėjo pas Savo mokinius esant užrakintoms durims. Niekas tų durų neatrakino, Jis kiaurai jas praėjo.

„Po to Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie Tiberijo jūros; ir jis pasirodė šitaip. Kartu buvo Simonas Petras ir Tomas, vadinamas Didimu, ir Natanaelis iš Galilėjos Kanos, ir Zebediejaus sūnūs, ir kiti du iš jo mokinių. Simonas Petras jiems sako: „Einu žvejoti“. Jie sako jam: „Mes irgi einame su tavimi“. Jie išėjo ir tuojau ėlipo į laivą; ir tą naktį jie nieko nesugavo. Bet kai jau atėjo rytas, Jėzus stovėjo ant kranto; bet mokiniai nepažino, kad tai buvo Jėzus. Tada Jėzus jiems sako: „Vaikai, ar turite kokio maisto?“ Jie atsakė jam: „Ne“. O jis jiems tarė: „Užmeskite tinklą dešinėje laivo pusėje, ir užtiksite“. Taigi jie užmetė, ir jau nebeįėjė jo patraukti dėl žuvų gausybės. Todėl tas mokiny, kurį mylėjo Jėzus, sako Petru: „Tai – Viešpats““ (Jn 21:1-7)

Pastebėkite: rašoma, kad mokiniai nepažino Jėzaus, nors Jį matė ir su Juo kalbėjosi. Juk tai buvo tie patys mokiniai, kurie vaikščiojo su Jėzumi tris metus ir stebėjo Jo nukryžiuvimą. Bet jie atpažino Jėzų tik tada, kai Jis padarė stebuklą, pripildydamas jų tinklus žuvų. Jie pažino, kad tai Jėzus, nes Jis anksčiau jiems buvo daręs tokį pat stebuklą (Lk 5:4-9). Tai parodo, kad Jėzaus Kristaus prisikėlimo kūnas turi kitokią išvaizdą – ne tokia, kaip ankstesnio, žemiško kūno. Ir tokiu neatpažįstamu kūnu Jėzus priskėlęs pasirodė kitiems mokiniams (Jn 20:14; Lk 24:13-16).

„Ir įvyko, kai jis atsisėdo su jais prie valgio, jis paėmė duoną, palaimino ją, laužė ir davė jiems. Ir jų akys atsivėrė, ir jie pažino jį; bet jis pranyko jiems iš akių“ (Lk 24:30-31)

Vėlgi – Jėzaus mokiniai iš išvaizdos Jo nepažino, kol Jis nepaėmė duonos ir ją laužęs nepadavė mokiniams. Tik tada jie pažino, kad tai Jėzus, nes Jis su mokiniiais tai darydavo anksčiau. Jėzaus Kristaus prisikėlimo kūnas atrodė kitaip, nei prieš tai Jo buvęs žemiškas kūnas (Mk 16:12).

Taip pat šioje eilutėje matyti dar viena įdomi prisikėlimo kūno savybė. Rašoma, kad Jėzus pranyko jiems iš akių, Jis dingo. Tai reikštų, kad arba šis kūnas gali staiga tapti nematomas, arba jis yra nepaprastai greitas. Kai įėję į tamsų kambarį uždegame šviesa, mes nematome, koku greičiu šviesa pripildo visą kambarį. Mūsų akis negali pastebėti tokio greičio, kaip šviesos. Manau, kad šlovingasis Jėzaus Kristaus kūnas turi galią judėti šviesos arba dar didesniu greičiu. Ir jei kūnas juda šviesos greičiu, neišmanoma pastebėti kūno judesio – jis staiga išnyksta arba atsiranda kaip šviesa. Šviesos greitį galima pastebėti tik tada, kai yra labai didelis atstumas. Juk kuo didesnis atstumas, tuo ilgiau užtrunka jį nukeliauti, ar ne? Šviesa per vieną sekundę nukeliauja 300 000 km atstumą. Taigi, jei norėtumėte bent vienai sekunde akimis pasekti lekiančią šviesą, kaip ji juda atkarpa nuo taško A iki taško B, jums reiktų atsistoti iš šono ir stebėti 300 000 km ilgio atkarpa. Palyginimui, žemės apskritimo ilgis yra apie 40 000 kilometrų. Taigi šviesa per vieną sekundę galėtų aplėkti žemę maždaug 8 kartus. Išivaizduokite, Jėzus Kristus per sekundę gali apskrieti aplink žemę 8 kartus. Jei norėtumėte pamatyti, kaip Jėzus Kristus nuskrenda nuo vieno stadiono galo iki kito, jūs tik pamatytumėte, kad Jis viename gale stovėjo, o kitame tuo pačiu metu atsirado. Tokiame mažame atstume judesio net nepastebėtumėte. Vienu metu Jėzus su jumis kalbėtų Vilniuje ir pabaigęs tuoj pat galėtų kalbėti su kitu žmogumi Niujorke.

Manychiau, kad Jėzaus Kristaus staigaus išnykimo priežastis, aprašyta Luko 24:31, yra Jo gebėjimas judėti milžinišku greičiu. Taip galvoti duoda pagrindo dar kitas pavyzdys. Jono evangelijoje parašyta, kad Jėzus po prisikėlimo, labai anksti ryte, pasirodė Marijai Magdalietai, bet neleido prie Jo prisiliesti, nes dar nebuvo pakilęs pas Tėvą į dangų (Jn 20:17). Tačiau tą patį rytą ta pati Marija Magdalieta su kita Marija priėjo prie Jėzaus ir apkabino Jo kojas (Mt 28:9). Jos jau galėjo Jį paliesti. Tai reikštų, kad tą patį rytą Jėzus pakilo pas Tėvą ir vėl sugrižo. Jis per labai trumpą laiko tarpą įveikė milžinišką, mums nesuvokiama, atstumą. Aplink žemę yra atmosfera, kurioje skraido paukščiai, lėktuvai. Už atmosferos yra antrasis dangus, kuriame yra saulė, planetos, žvaigždynai, galaktikos. Ir tik už antrojo dangaus yra trečiasis dangus, kuriame gyvena Dievas. Per labai trumpą laiką Jėzus perskrodė atmosferą, praskrido visas planetas, saulę bei žvaigždynus ir pakilo pas Tėvą. Ir, taip pat įveikęs tą patį atstumą, Jis sugrižo į žemę. Tai bent greitis!

Būtent tokiu kūnu būsime ir mes prikelti. Tai bus toks kūnas, kokio mes nesame matę. Tai bus kūnas, galintis gyventi danguje ir keliauti nuo vienos planetos iki kitos milžinišku greičiu. Tai bus amžinas, galingas ir negendantis kūnas, kuriame spindės Kristaus šlovė, Jo charakterio savy-

bės. Niekas, netgi mirtis, negali mums pakenkti. Nes mums mirtis yra ne pralaimėjimas, bet laimėjimas (Fil 1:21). Juk palikę šį kūną atsidursime pas Viešpatį (2Kor 5:8). Ar kas begali būti geriau?

KAS TAI YRA ŠVENTASIS?

Visi gerai žinome Lietuvoje ir visame pasaulyje plačiai žinomą religiją, kurios lyderiai susėdę prie bendro stalo nusprendžia, kurį žmogų jie pavadins šventuoju. Jie šventuoju negali pavadinti dar gyvo žmogaus – tik mirusį. Jei gyvendamas žemėje žmogus darė ypatingus religinius darbus ar kokius tai stebuklus, tuomet jis nusipelno būti pavadintas šventuoju. Tokiu būdu šventuoju tampama nusprendus keliems religinio pasaulio lyderiams. O ką šventuoju vadina Dievas? Rašte matome, kad Dievas nei vienam nuodėmingam žmogui nedavė teisės nuspręsti, kas turi būti šventasis, o kas ne. Ši teisė priklauso ne žmogui, o Dievui. Mūsų Dievas vadina šventaisiais tuos, kurie patikėjo Kristaus auka už nuodėmes, kurie yra išgelbėti Kristaus krauju. Žmogus neužsitarnauja šventojo vardo savo darbais. Juo tampa vien tikėjimu, pasitikėdamas Kristaus auka už savo nuodėmes. Rašydamas laiškus pagonių bažnyčioms, apaštalas Paulius visus vadina šventaisiais. Štai keletas pavyzdžių:

„Visiems, esantiems Romoje, Dievo mylimiesiems, pašauktiems būti šventaisiais: malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus“. (Rom 1:7)

„Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, šventiesiems, esantiems Efeze...“ (Ef 1:1)

„Paulius ir Timotiejus, Jėzaus Kristaus tarnai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, esantiems Filipuose...“ (Fil 1:1)

„Paulius, Dievo valia Jėzaus Kristaus apaštalas, ir mūsų brolis Timotiejus, šventiesiems ir ištikimiems broliams Kristuje, esantiems Koluose“. (Kol 1:1-2)

Tai buvo gyvų tikinčiųjų bendruomenės, Kristaus kūno bažnyčia, tie, kuriuos Dievas Pauliaus laiškuose vadina „šventaisiais“. Ir jie buvo vadinami šventaisiais ne todėl, kad jie padarė kažką gero, bet todėl, kad jie

buvo išgelbėti, jie buvo Kristuje, Kristaus kūne. Šventuoju pats Dievas pavadina žmogų, įtikėjusį savo Gelbėtoju Kristumi. Religijos atstovai pavadina mirusius žmones šventaisiais, remdamiesi savo iškreiptomis tradicijomis, paneigiančiomis Šventąjį Raštą. Apie tokius, ilgais apeiginiais drabužiais vilkinčius ir save vadinančius „šventaisiais tėvais“, kalbėjo Jėzus: „Jūs esate panašūs į pabaltintus kapus, kurie iš tikro atrodo gražūs iš išorės, bet viduje yra pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų. Taip ir jūs išoriškai atrodote žmonėms teisūs, bet viduje esate pilni veidmainystės ir neteisybės“ (Mt 23:27-28). Ačiū Dievui, kad mes neturime lenktis religijos tamsybėje tūnantiems „šventiems tėvams“, bet galime laisvai pasitikėti Šventu Dievo Raštu, suteikiančiu šviesą ir išgelbėjimą mūsų sieloms.

Visi, esantys Kristuje, yra šventieji, ir tai nepriklauso nuo to, kaip jie elgiasi. Puikus pavyzdys – korintiečių bažnyčia. Jie buvo kūniškai gyvenanti bažnyčia (1Kor 3:3). Korintiečiai tarpusavyje nesutarė, vaidijosi, vienas kitą skriaudė, paleistuvavo (1Kor 5:1, 6:1-8, 11:21). Nepaisant tokio jų elgesio, jie buvo vadinami šventaisiais:

„Dievo bažnyčiai, esančiai Korinte, tiems, kurie yra pašvęsti Kristuje Jėzuje, pašaukti būti šventaisiais“. (1Kor 1:2)

Šventasis – tai ne tas, kuris savo gerais darbais užsitarnavo tokį vardą. Korintiečiai savo elgesiu jokių būdu nebūtų galėję užsitarnauti „šventųjų“ vardo. Jie buvo šventi todėl, kad jie buvo išgelbėti Kristaus, jie jau priklausė Kristui. Jie turėjo naują tapatybę Kristuje. Šventasis – tai ne tas, kuris daro gerus darbus, bet tas, kuris turi naują tapatybę.

„Bet jūs nuplauti, bet jūs pašvęsti, bet jūs išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia“. (1Kor 6:11)

Korintiečiai buvo išteisinti Viešpaties Jėzaus vardu, per Kristų jie gavo Dievo teisumą. Jie yra šventi ne dėl savo elgesio, bet todėl, kad jie yra išteisinti Kristuje. Jie turi naują tapatybę Kristuje. Jie nebeatpažįstami kaip nusidėjėliai, kurie nepaveldės Dievo karalystės (1Kor 6:9-11). Jie jau atpažįstami kaip esantys Kristuje, kaip išteisinti per Kristų, nepaisant to, ar jie gerai elgsis, ar ne.

Todėl žodis „šventasis“ reiškia ne užsitarnavęs tam tikrą vardą, bet gavęs naują tapatybę. Korintiečiams rašoma, kad jie yra „pašvęsti Kristuje Jėzuje, pašaukti būti šventaisiais“. Šventasis – tai tas, kuris yra pašvęstas Kristuje Jėzuje. Pašvęstas reiškia – atskirtas. Dievas mus pašventė, atskyrė Savo tikslui – kad būtume Kristuje.

Juk ir mes dažnai kažką pašvenčiame sau arba kitiems. Sakome: „Aš pašvenčiu tau savo gyvenimą“. Tai reiškia, kad aš savo gyvenimą skiriu tik tau, aš atsiskiriu nuo kitų dalykų ir esu skirtas tik tau, tavo naudojimui, tavo gerovei. Juk pjaustymo peilis skirtas pjaustymui, ar ne taip? Juk smuikininkas jo nenaudoja kaip smičiaus, kad išgautų smuiko garsą. Juk šaltkalvis stalo peiliu nepjausto metalo, nes jis ne tam skirtas.

Taip ir mes esame pašvęsti, atskirti Kristuje, kad būtume Jo, naudojami Jo tikslui.

Deja, religija iškreipė žodžių „šventas“ ir „pašvęstas“ reikšmes, nors matome, kad Rašte šių žodžių reikšmės kitokios.

Štai dar vienas pavyzdys, kaip Rašte vartojami šie žodžiai:

„Nes netikintis vyras yra pašvęstas per žmoną, ir netikinti žmona yra pašvęsta per vyrą: kitaip jūsų vaikai būtų nešvarūs; bet dabar jie yra šventi“. (1Kor 7:15)

Santuokoje netikintis yra pašvenčiamas per tikintį. Ar tai reikštų, kad netikinti moteris, ištekėjusi už tikinčio vyro arba netikintis vyras, vedęs tikinčią žmoną, iš karto tampa išgelbėtais ar tikinčiais, ir po mirties jie kelias į dangų? Anaipol. Žodžio „pašvęstas“ reikšmė neturi nieko bendra nei su išgelbėjimu, nei su įtikėjimu. Šis žodis reiškia atskyrimą tam tikram tikslui. Neišgelbėtas sutuoktinis yra atskirtas tam tikram tikslui.

Taip pat rašoma, kad jei vienas iš sutuoktinių yra tikintis, tuomet jų vaikai yra šventi. Ar tai reiškia, kad jie automatiškai tampa išgelbėti ir tikintys? Visiškai ne. Šios Laiško korintiečiams eilutės kontekste žodis „šventas“ reiškia „pašvęstas“ – atskirtas tam tikram tikslui.

Pašvęstas naujam gyvenimui

Nors tikintysis vadinamas šventuoju nepriklausomai nuo elgesio, tačiau tai jokių būdu nereiškia, kad šventasis gali gyventi kaip nori (Ef 5:3). Juk šventasis yra pašvęstas, atskirtas tam tikram tikslui, ar ne taip? Dievas mus atskyrė nuo dabartinio piktojo pasaulio ir išvadavo mus iš tamsybės valdžios Savam tikslui, kad būtume Dievo įrankiai, pašventę Jam savo gyvenimą, ir gyventume vedami Jo žodžio šviesos (Gal 1:4; Kol 1:13; Rom 12:1-2). Juk Dievas mus sukūrė Kristuje geriems darbams (Ef 2:10). Šiam reikalui Dievas mus paruošė, įgalino mus gyventi pagal Jo tikslą. Tai Dievas atliko per Dvasios krikštą.

DVASINIS KRIKŠTAS

„Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną kūną, ar tai būtume žydai, ar pagonys, ar tai būtume vergai, ar laisvi; ir visi buvome pagirdyti į vieną Dvasią“. (1Kor 12:13)

Kai įtikėjome Kristumi, Dvasia mus pakrikštijo į Kristaus kūną. Tai – krikštas, skirtas Kristaus kūnui, niekam kitam. Biblijoje paminėta nemažai krikštų – vien evangelijoje pagal Matą, trečio skyriaus vienuoliktoje eilutėje matome tris krikštus – vandens, Dvasios ir ugnimi. Izraelio tautos tikintieji buvo krikštijami vandeniu ir Dvasia, o netikintys bus pakrikštyti neužgesinama ugnimi (Mt 3:12). Įtikėję izraelitai pirmiausia buvo pakrikštyti vandeniu, o vėliau, per Sekmines, – Šventąją Dvasia. Tačiau mums, Kristaus kūnui, yra skirtas vienintelis krikštas – tai mums rašo mūsų apaštalas Paulius (Ef 4:5). Tai – tas pats Dvasios krikštas, apie kurį Paulius mums užrašė Laiške korintiečiams (1Kor 12:13). Taip pat labai svarbu pastebėti, kad šis mūsų dvasinis krikštas nėra tas pats, kuriuo buvo pakrikštyti Karalystės tikintieji per Sekmines. Izraelio tikinčiuosius krikštijo Jėzus Kristus, Jis jiems išliejo Šventąją Dvasią (Mt 3:11; Apd 1:4-5). Jų krikštytojas buvo Jėzus Kristus. Tačiau mus pakrikštijo ne Jėzus Kristus, o Šventoji Dvasia. Ji mus pakrikštijo į Kristaus kūną, į Kristų. Mūsų krikštytojas yra Šventoji Dvasia, o ne Jėzus Kristus. Be to, jie gavo Šventąją Dvasią ne vieną kartą, bet pakartotinai (Apd 2:1-4; 4:31). Mes, Kristaus kūnas, esame pakrikštyti vienintelį kartą. Todėl mūsų krikštas yra ne tas, koku buvo krikštijami Izraelio tikintieji per Sekmines.

Pakrikštyti į Kristų

Šiuo dvasiniu krikštu mes esame pakrikštyti į Kristų. Apie šį mūsų krikštą Paulius mums detalai išdėstė Laiške romiečiams. Neatsitiktinai apie šį krikštą rašoma būtent pačiame pirmajame Pauliaus laiške mums. Šis pirmasis Laiškas moko mus žengti pačius pirmuosius gyvenimo Kristuje žingsnius. Šis krikštas mums labai svarbus, nes jis mus pilnai paruošė krikščioniškai tarnystei. Tai išaiškės, kai paskaitysime ir panagrinsime šias Laiško romiečiams eilutes:

„Tad ką gi sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė? Apsaugok Dieve! Kaipgi mes, kurie esame mirę nuodėmei, toliau joje

gyvensime? Ar nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį? Todėl mes krikštu esame su juo palaidoti į mirtį, kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume. Nes jei mes buvome kartu suaugę jo mirties panašume, mes būsim ir jo prisikėlimo panašume; žinodami tai, kad mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei. Nes kas yra miręs, tas išlaisvintas iš nuodėmės“. (Rom 6:1-7)

Buvo tokių, kurie sakydavo: „Jei pagausėjus mūsų nuodėmėms, dar labiau gausėja Dievo malonė, tai gal gyvenkime nuodėmėse, kad pagausėt malonę?“ (Rom 5:20; 6:1). Jau pačiose pirmose eilutėse Paulius atsako į tokius žmonių išvedžiojimus: „Apsaugok Dieve!“ Paulius taip atsako, turėdamas tam labai tvirtą pagrindą. Tikintysis nebegali gyventi nuodėmėje, nes jis yra iš jos išlaisvintas. Pastebėkite – šiame skyriuje vartojamas vienaskaitinis žodis „nuodėmė“. Tai – ne viena nuodėmė. Tai – mūsų nuodėminga prigimtis. Mes esame išlaisvinti iš mūsų nuodėmingos prigimties. Tai padarė Dvasia, pakrikštijusi mus į Kristų.

Pastebėkite dar vieną svarbų dalyką: mes esame pakrikštyti į Kristaus mirtį. Į kokią mirtį? Į Jo mirtį ant kryžiaus. Mes kartu su Kristumi mirėme ant kryžiaus, ten buvo nukryžiuotas mūsų „senasis žmogus“, mūsų nuodėmingoji prigimtis. Mūsų siela išvaduota iš nuodėmės, mes nebeprivalome tarnauti nuodėmei. Kol mes nebuvo įtikėję Kristumi, mūsų siela buvo neatsiejama nuo kūniškos prigimties, mes buvome nuodėmės tarnai, tai mums buvo įprastas gyvenimas (Rom 6:20). Tam, kad mes galėtume tarnauti naujam šeimininkui – Dievui, mus reikėjo išlaisvinti nuo seno šeimininko – nuodėmės, nuodėmingos prigimties. Todėl mus reikėjo pakrikštyti į Kristaus mirtį, nukryžiuoti mūsų nuodėmingąją prigimtį.

Todėl mes dabar esame mirę savo buvusiam šeimininkui – nuodėmei. Nuodėmė prieina prie karsto, kur mes gulime, bet mes jau negyvi, mes nebegalime jai tarnauti. Juk dirba tik gyvi tarnai, ar ne taip? Kokia gi nauja iš numirėlio? Mes mirę nuodėmei.

Tačiau mes esame gyvi, bet jau nebe nuodėmei, o Dievui. Mes prikelti kartu su Kristumi, kad gyventume naują gyvenimą, kad tarnautumei naujam šeimininkui – Dievui (Rom 6:10-11). Mirė senasis – nuodėmei tarnaujantis žmogus, bet prisikėlė naujasis – Dievui tarnaujantis žmogus, nauja prigimtis, atgaivinta dvasia. Tai bent pasikeitimas, ar ne? Visiškai naujas gyvenimas! Mes jau esame pilnai pajėgūs nebetarnauti nuodėmei, o tarnauti Dievui. Tai galėjo padaryti tik Dievas, pakrikštijęs mus į Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą.

Kodėl tikintysis nusideda?

Yra tikinčiųjų, kurie gyvena nuodėmėje, kurie vis tebetarnauja savo buvusiam šeimininkui. Kodėl? Juk jie yra išlaisvinti iš nuodėmės, jie yra mirę nuodėmei ir yra prisikėlę, kad tarnautų naujam šeimininkui – Dievui. Kodėl korintiečių bažnyčios tikintieji, kurie taip pat buvo pakrikštyti į Kristų ir išlaisvinti iš nuodėmės saitu, vaikščiojo nuodėmėje? Kodėl tas krikštas jiems neveikė?

Į tai puikiai atsako šios eilutės:

„Bet ačiū Dievui, kad buvote nuodėmės tarnai, tačiau iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuris buvo jums įteiktas. Tad būdami išlaisvinti iš nuodėmės, jūs tapote teisumo tarnais“. (Rom 6:17-18)

Pastebėkite: romiečiai anksčiau buvo nuodėmės tarnai – kaip ir mes, kaip ir korintiečiai, ar ne? Tačiau jie išsilaisvino „iš nuodėmės ir tapo teisumo tarnais“. Jie pasiekė to, ko negalėjo pasiekti korintiečiai ir daugelis šių dienų tikinčiųjų. Kame glūdi ši sėkmės paslaptis, kur ši stebuklinga gija? Prisipažinkime – juk daugelis iš mūsų trokšta būti laisvi, daugelis nebenori tarnauti savo kūno geismams, daugelis nori nebevaikščioti pagal kūną.

Toje pačioje eilutėje užrašyti stebuklingi, protą apšviečiantys žodžiai: „...tačiau iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuris buvo jums įteiktas“. Štai kame glūdi ši didi paslaptis. Štai kaip tikintysis išsilaisvina iš nuodėmės – jis turi paklusti „tam mokslo pavidalui“. Romiečiai pakluso tam mokslui, „kuris jiems buvo įteiktas“. Koks tai „mokslo pavidalas“? Tai „sveiku žodžių pavidalas“, kurį skelbė apaštalas Paulius (2Tim 1:13). Tikintysis išsilaisvina iš nuodėmės valdžios, kai paklūsta tam mokslui, kurį mums skelbia apaštalas Paulius savo laiškuose: jis mums jau įteiktas.

Pažiūrėkime, ko moko šis mums duotas mokslas:

„Taip pat ir jūs laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Todėl teneviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad jai paklustumėte jo geismuose. Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių; bet paduokite save Dievui kaip gyvus iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui [...] Aš kalbu žmogiškai dėl jūsų kūno silpnumo; nes kaip padavėte savo narius tarnais nešvarumui ir neteisumui – link neteisybės; taip dabar paduokite savo narius tarnais teisumui – link šventumo“. (Rom 6:11-13,19)

Kai Dvasia mus pakrikštijo į Kristų – į Jo mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą, mes kartu su Kristumi mirėme nuodėmei, buvome palaidoti ir

prisikėlėme, kad tarnautume Dievui, ar ne taip? Tačiau tam, kad ši tiesa pildytųsi realybėje, mes turime tai tiesai paklusti. Tik pakludami šiam mokslui mes tikrovėje išsilaisviname iš nuodėmės.

Pavyzdys: štai mes išgirdome mūsų išgelbėjimo Evangeliją, kad Kristus mirė už mūsų nuodėmės bei prisikėlė, ir kad Juo pasitikėdami mes būsime išgelbėti nuo bausmės už nuodėmės ir gausime amžinąjį gyvenimą. Ar pakako tą Evangeliją tik žinoti, kad Dievas mus išgelbėtų? Ne, to nepakako. Mums reikėjo ne tik ją žinoti ir suprasti, bet ir ją tikėti. Mums reikėjo paklusti tiems Evangelijos žodžiams, kad būtume išgelbėti. „Kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki [...] Dievui patiko [kryžiaus] skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki.“ (Rom 1:16; 1Kor 1:21). Tam, kad Evangelijos žodžiai veiktų gelbstinčia Dievo jėga, tais žodžiais reikia tikėti, jiems reikia paklusti.

Todėl mums nepakanka vien tik žinoti ir suprasti, kad esame mirę nuodėmei ir prisikėlę tarnauti Dievui. Mums reikia tas žinias pritaikyti realybėje, mes privalome joms paklusti, jei norime, kad tos tiesos būtų veiksmingos. Mes turime elgtis pagal tai, kas mes esame Kristuje – mirę nuodėmei ir prisikėlę Dievui. Todėl ir Raštas sako, kad nebepaduotume savo kūnų nuodėmei, nebeklausytume savo nuodėmingos prigimties. Mes esame mokomi nebevaikščioti pagal kūną, bet vaikščioti pagal Dvasią, pagal tai, ko Dvasia moko Savo žodyje. Daugelis suprantame, kad gyventi pagal kūną tai gyventi nuodėmėje. Tačiau mūsų žmogiška išmintis, mūsų geri darbai taip pat yra mūsų nuodėmingos prigimties vaisius. Daugelis krikščionių, manydami, kad jų pačių geri darbai yra priimtini Dievui, labai klysta. Juk jei mes galėtume daryti Dievui tinkamus darbus, mūsų nebūtų reikėję gelbėti. Dievui netinka nei mūsų blogi nei geri darbai, todėl mūsų adomiška prigimtis su visais mūsų darbais nukryžiuota su Kristumi. Mus, mirusius nuodėmei, Dievas prikėlė su Kristumi naujiems, Dievo paskirtiems, darbams (Ef 2:9-10). Mes sukurti tokiems darbams, kurių savo žmogiška prigimtimi negalėtume nuveikti. Visiems geriems Dievo darbams mus paruošia Jo žodis (2Tim 3:16-17). Todėl kai mes paklūstame tam, ko moko Žodis, tai tas Žodis tampa galingas mumyse.

Puikus Dievo žodžio veikimo pavyzdys buvo tesalonikiečių bažnyčioje:

„Dėl to mes be paliovos ir dėkojame Dievui, kadangi priėmė Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, jūs priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip jis iš tiesų yra – Dievo žodį, kuris veiksmingai ir veikia jumoje, kurie tikite.“ (1Tes 2:13)

Ši bažnyčia Pauliaus laikais buvo pati pavyzdinčiausia. Tesalonikiečiai tikėjo Dievo žodžiu, jam pakluso, todėl Jo žodis juose tapo veiks-

mingas, galingas. Laiške hebrajams rašoma, kad Dievo žodis yra gyvas ir galingas (Hbr 4:12). Jis gyvas, jame yra Dievo gyvybė, jis gali atgaivinti, suteikti Dievo gyvybę. Dievo žodis yra galingas, veiksmingas, jis igalina žmogų, suteikia jam pajėgumą ir energiją tarnauti Dievui.

DIEVO GALIA

Tikintieji nori pamatyti Dievo galią, Dievo veikimą. Puikiausias Dievo galios pavyzdys – Jo veikimas tesalonikiečių bažnyčioje. Juose Dievo žodis buvo galingas, jis buvo veiksmingas, jis atliko savo paskirtį. Ir tai buvo ne todėl, kad tesalonikiečiai turėjo kokias tai dvasines dovanas, ar kad jie buvo labiau palaiminti už kitas bažnyčias. Jie paprasčiausiai tikėjo Pauliaus paskelbtu Dievo žodžiu – jie pakluso Dievo žodžiui. Panašiai Dievo galia veikė romiečių bažnyčioje ir išvadavo juos iš nuodėmės valdžios, kai jie pakluso Dievo „mokslo pavidalui“, kurį jiems užrašė apaštalas Paulius.

Jums turbūt yra tekę girdėti tokių „liudijimų“, kaip kad žmonės, gyvenantys nuodėmėje šaukėsi Dievo, ir Jis juos išlaisvino iš nuodėmės. Žmonės išivaizduoja, kad, jei Dievas yra, tai Jis būtinai daro stebuklus, išvadavodamas žmogų iš nuodėmės, kokia ji bebūtų. Be abejo, Dievas kadaise darė stebuklus, bet tai buvo tada, kai Jo Raštas dar nebuvo užbaigtas rašyti, ir tuo metu stebuklai bei įvairios dvasinės dovanos teikdavo dalinį Dievo pažinimą ir patvirtindavo Dievo autoritetingumą. Visi puikiai žinome, kaip Jėzus Kristus darė įvairius stebuklus. Tačiau tie stebuklai buvo daromi su tikslu. Jie buvo skirti Izraelio tautai kaip patvirtinimas, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Izraelio karalius, įkursiantis Izraeliui pažadėtą karalystę žemėje. Jėzus žmogų išgydydavo ir atleisdavo jo nuodėmės, bet niekur Rašte nerašoma, kad Jėzus stebuklingai išvadavodavo žmogų iš nuodėmės valdžios, idant nuodėmė jam nebevadovautų. Nuodėmė žmogui neturės jokios įtakos ateityje, kai tikintieji bus prikelti ir gyvens amžinoje karalystėje naujuose kūnuose, nes jie nebeturės nuodėmingos prigimties.

Paulius pakartotinai rašo savo laiškuose, kad Dievas atlieka Savo galingą darbą mūsų vidiniame žmoguje, mūsų sieloje, mūsų prote. Dievas išgelbėja tikintįjį iš nuodėmės valdžios per Savo žodžio galią, kai pasta-

rasis Jo žodžiui paklūsta. Šiandien Dievo galia yra Jo žodyje – mes gyvename tikėjimu, o ne regėjimu (2Kor 5:7). Mūsų tikėjimas remiasi ne stebuklais ar išgyvenimais, bet Dievo žodžiu (Rom 1:17, 10:17). Nepamirškime, kad taip gyventi mus moko ne bet kas, o Dievas. Tai Jis mus moko gyventi tikėjimu, pasitikint Jo žodžiu, Jo žodžio galia vidiniame žmoguje.

Pamenu, kai įtikėjau ir pirmą kartą skaičiau Bibliją, mane nepaprastai sužavėjo Pradžios knyga, kur rašoma, kaip Dievas sukūrė dangų ir žemę. Bežiūrint į kūriniją, užgniaužia kvapą nuo jos grožio ir nuo joje įdėtos Dievo išminties. Viskas taip sumaniai ir išmintingai padaryta! Bet dauguma pamirštame, o galbūt ir nežinome, kaip Dievas visa tai padarė.

„VIEŠPATIES žodžiu padaryti dangūs; ir jo burnos kvapu – visa jų kariuomenė“. (Ps 33:6)

Dievas viską sukūrė Savo žodžiu. Ar galite įsivaizduoti, koks galin gas Dievo žodis? Dievas ištaria žodį, ir jis materializuojasi, jis įvykdo tai, ką Dievas pasakė. Tai – žmogišku protu nesuvokiama galia. Dievas pasakė, ir iš nieko atsirado dangus. Jis tarė, ir atsirado žemė. Tačiau nereikėtų pamiršti, kad tokia pati Dievo žodžio galia yra ir dvasiniame pasaulyje. Ar žinote, kad jūsų išgelbėjimui iš pragaro reikėjo Dievo žodžio galios? Ar žinote, kad iš Šėtono karalystės jus ištraukė Dievo ištartas žodis? Ar žinote, kad jūs atgaivinti Dievo žodžiu? Visa, ką mes turime Kristuje, kas mes tapome Kristuje, ką Dievas mums davė, tapo realybe Dievo žodžio galia. Dievas ištare žodžius, ir jūs tapote išgelbėti, atpirkti, išteisinti, pašlovinti, pakrikštyti Kristuje, užantspauduoti Dvasia, palaiminti visais dvasiniais palaiminimais ir pripildyti Kristuje. Tai, ką Dievas ištare, yra užrašyta Rašte. Mes patikėjome Jo ištartais žodžiais, ir Dievas padarė tai, kas ten parašyta. Viena puikų to pavyzdį randame aprašyta Laiške korintiečiams. Jame rašoma, kad pražuvęs žmogus netiki Kristaus evangelijos šviesa, todėl Šėtonas apakina jį ir laiko dvasinėje tamsybėje, kad jis nematytų Dievo žodžio šviesos. Tačiau jei žmogus išgirdęs Pauliaus skelbiamą Evangeliją ja patiki, tada skauti Dievo žodžio šviesa nušvinta žmogaus širdyje.

„Nes Dievas, kuris įsakė šviesai nušvisti iš tamsos, nušvito mūsų širdyse, kad duotų Dievo šlovės pažinimo šviesą Jėzaus Kristaus veide“. (2Kor 4:6)

Kai mes patikėjome apaštalo Pauliaus evangelijos žodžiais, Dievas „nušvito mūsų širdyse“. Evangelijos pažinimo šviesa pradėjo šviesti mummyse, mums viskas pasidarė aišku ir suprantama. Mes pirmą kartą pradėjome viską matyti naujai per Dievo žodžio šviesą. Šėtono apakintas pasaulis į viską žiūri iš išorės, bet mums nušvito Evangelijos tiesa ir parodė tai, kas slepiasi už išorinio apvalkalo. Mes pamatėme savo ir kitų žmonių

nuodėmingą prigimtį. Mes pamatėme mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų ir Dievo išmintį, atskleistą Rašte. Mes viską pradėjome vertinti Dievo žodžio šviesoje. Tačiau tai neatsitiko savaime. Dievas turėjo išiterpti į mūsų gyvenimą ir įsakyti Savo žodžiui, kad šis nušvintų mūsų širdyse. Jis tai padarė lygiai taip pat, kaip tada, kai kūrė dangų ir žemę, kai įsakė, kad atsirastų šviesa (Pr 1:3). Tokia štai Dievo žodžio galia!

Kai naktį įeiname į tamsų kambarį ir ten norime kažką pamatyti, mes užsidegame šviesą, ar ne taip? Kas atsitiktų, jei tamsią naktį važiuojant automobiliu, staiga užgestų automobilio žibintai? Jūs nebematytumėte kelio, jūs taptumėte aklas. Mums reikalinga šviesa, kad matytume, kas vyksta aplink mus, kad matytume, kur eiti. Be Dievo šviesos mes nieko nematytume dvasiniame pasaulyje. Dievas mums uždega šviesą, kad matytume viską, kas dedasi aplink mus esančiame tamsiame pasaulyje. Todėl Paulius jam apreiškta Evangeliją ir vadina „Evangelijos šviesa“, „pažinimo šviesa“. Pauliaus evangelijoje yra mums duota spindinti Dievo šviesa. Taip pat Paulius tai vadina „lobiu“ – juk tai „Kristaus šlovės turtai“ (Kol 1:27; Ef 3:8).

„Bet ši lobį mes turime žemiškuose induose, kad jėgos pranašumas būtų iš Dievo, o ne iš mūsų“. (2Kor 4:7)

Kai mes skaitome Pauliaus laiškuose užrašytą Kristaus evangeliją ir savyje sukaupiame jos žodžių „lobį“, mummyse atsiranda Dievo jėga. Ta Dievo jėga yra Kristaus evangelijos žodžiuose. Taip ir yra, kad Kristaus evangelija yra „Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki“ (Rom 1:16). Pauliaus užrašytoje Kristaus evangelijoje yra Dievo jėgos žodžiai. Kai žmogus jais tiki, jie jį išgelbėja. Tai fizine akimi nematoma Dievo galia, patiriama tik dvasiniame lygmenyje, tai yra, vien tikėjimu. Manau, todėl daugeliui krikščionių, gyvenančių juntamais ir regimais dalykais, ženklais bei stebuklais, sunku gyventi tikėjimu, nes jie dvasiškai akli ir temato fizinius dalykus. Jie nemato užrašyto Dievo žodžio galios vidiniame žmoguje, todėl atsiduria dvasinėje tamsybėje.

IŠORIŠKAS DIEVOTUMAS

Kodėl šių dienų bažnyčios apmirusios? Nors jose šaukiama „Aleliuja!“ garsiau nei kitur, nors jose vyksta „galingi šlovinimai“ ir nors bažnyčios pastate žmonės būdami jaučia pakilimą, tačiau tai tėra tik išorinis dievotumas, tai tik – juslinis, kūniškas gyvenimas. Išėję iš tarnavimų ir ten palikę tuos „aleliuja“ šūksnius, per kūną bėgančius šiurpuliukus bei sumaišties garsus, tikintieji eina į darbą, bendrauja su šeima, draugais, kolegomis, tikėjimo broliais, tačiau bendrauja, elgiasi ir priima sprendimus ne taip, kaip moko žodis. Kodėl? Todėl, kad jie nepaklūsta Dievo žodžiui, ir jis neveikia jų viduje. Tikintieji gyvena vien savo kūno pajėgumu, vaikšto pagal kūną. Krikščioniškas gyvenimas nėra kuo garsesnis šaukimas „aleliuja“ ar kuo dažniau pasakytas „šlovė Dievui“, ar „kalbėjimas kalbomis“, ar tarnavimas „šlovinime“, ar „Dievo artumo pajautimas“. Tikras krikščioniškas gyvenimas, tai – klusnumas Dievo žodžiui, kad jis taptų veiksmingas žmogaus viduje ir duotų vaisių. Pauliaus skelbiama Kristaus evangelija yra Dievo jėga, išgelbėjanti tą, kuris paklūsta joje užrašytiems žodžiams. Jis gelbėja tikintįjį per visą jo krikščionišką gyvenimą. Kai žmogus tiki šios Evangelijos žodžiais, jis yra išgelbėjamas nuo savo nuodėmingų minčių, nuo savo nuodėmingo elgesio, nuo savo žmogiškosios išminties, nuo savo gerų darbų. Teisusis gyvens tikėjimu, paklusdamas Kristaus evangelijos žodžiams (Rom 1:16-17, 10:17). Tai – gyvenimas ne savo pojūčiais ar ženklais, ar kitais pajaučiamais ar matomais dalykais. Tai – gyvenimas nematomais ir nepajaučiamais dalykais, gyvenimas tikėjimu, tikėjimas tuo, ko moko Biblija.

„RAIDĖ UŽMUŠA“

Kartą turėjome namuose svečių. Tai buvo du tikintieji. Mes susėdome prie stalo, gėrėme arbatą, vaišinomės saldumynais ir šnekučiavomės. Vienas iš mūsų svečių, matyt labai norėdamas pasidalinti savo sukauptą išmintimi, pradėjo kalbėti apie „dvasinius dalykus“. Tai, nuo ko jis pradėjo ir kuo grindė savo kalbą, buvo labai plačiai krikščionių vartojama frazė: „Raidė užmuša, bet dvasia atgaivina“. Tai kalbėdami, jie turi mintyje, kad Raštas pats iš savęs neduoda gyvybės, jis yra negyvas, todėl Rašto skaity-

mas gali tave užmušti. Todėl tau reikia dvasios, kuri tave atgaivintų, tau reikia gyventi pagal dvasią.

Tokia daugelio krikščionių išvada yra labai klaidinga ir prieštarauja Biblijos mokymui. Visų pirma, jei esi įtikėjęs Kristaus auka už savo nuodėmes ir esi išgelbėtas, tai tavyje jau gyvena Šventoji Dvasia, tu jau esi atgaivintas (1Kor 6:19; Tit 3:5). Tau nebereikia, kad Dvasia tave dar kartą atgaivintų, nes Ji tai padarė vieną kartą ir visiems laikams. Antra, Rašto žodžiai negali būti negyvi, ir jie žmogaus neužmuša, bet atvirksčiai – jie yra gyvi ir galingi, juose yra Dievo gyvybė ir galybė (Hbr 4:12). Savo žodžio galia Dievas mus atgaivina ir sustiprina, kaip jau išsiaiškinome ankstesniame skyriuje. Biblija prieštarauja tokiam krikščionių mitui, neva „Raštas užmuša“. Tai – grubi klaida, atvedusi tikinčiuosius į atkritimą nuo Dievo tiesos.

Dauguma pasigauna šią frazę net neskaite tą Rašto vietų, kuriose rašoma apie tą „užmušančią raidę“. Čia ir yra pati didžiausia blogybė – krikščionys išsitraukia iš Rašto atskiras eilutes ir jas pritaiko ten, kur jie nori, ten, kur jiems patinka, neatsižvelgdami į bendrą eilutės kontekstą. Nei vienam nepatarčiau taip elgtis su Raštu. Jei jūs esate iš tokių krikščionių, siūlyčiau palikti šį klaidingą požiūrį į Bibliją, taip išvengiant nereikalingų klystelių.

Pažvelkime į Rašto eilutes, kur rašoma apie „užmušančią raidę“.

„...bet mūsų pakankamumas yra iš Dievo; kuris taip pat padarė mus pajėgiais naujojo testamento tarnautojais; ne raidės, bet dvasios; nes raidė užmuša, o dvasia duoda gyvybę. Bet jei mirties tarnystė, įrašyta ir išraižyta akmenyse, buvo šlovinga taip, kad Izraelio vaikai negalėjo įdėmiai žiūrėti į Mozės veidą dėl jo veido šlovės, kuri turėjo būti panaikinta; kaip gi labiau šlovingesnė nebus dvasios tarnystė? Nes jei pasmerkimo tarnystė yra šlovė, tai daug daugiau teismo tarnystė pralenkia šlove“. (2Kor 3:6-9)

Atkreipkite dėmesį į tai, kad „raidė, kuri užmuša“ – tai „mirties tarnystė“, tai Mozės įstatymas, išraižytas akmenyse. Dievas per Mozę buvo davęs Izraelio tautai Įstatymą. Tame Įstatyme buvo užrašyta labai daug įsakymų, mokačių, ką galima daryti ir ko negalima daryti. Visi puikiai žinome Dešimt Dievo įsakymų, kurie taip pat įrašyti į Mozės įstatymą. Žmogus negali laikytis Dievo įstatymo, jis nepajėgus, nes turi nuodėmingą prigimtį ir todėl nuolat jį laužo. Dievas buvo davęs Įstatymą tam, kad parodytų žmogaus nuodėmingą prigimtį, kad žmogus per įsakymus suprastų, jog yra nepajėgus jų laikytis (Rom 3:20). Juk jei meluoja – laužai Įstatymą, kuriame rašoma „nemeluok“. Taip Įstatymas parodo žmogaus

nuodėmingumą ir jį nužudo (Rom 7:9-11). Per nuodėmę, laužydamas Įstatymą, žmogus miršta (Rom 5:12, 6:23). Būtent todėl ir rašoma, kad Mozės įstatymo „raidė užmuša“. Mozei duota tarnystė buvo mirtina, užmušanti. Dievas mus išlaisvino iš mirtinos Įstatymo „raidės“ ir paskyrė mus atgaivinančios dvasios tarnystei, duotai apaštalui Pauliui. Per Mozės įstatymą mes mirėme, bet per Pauliaus tarnystę mes esame atgaivinami. Niekas mūsų negalėjo atgaivinti, kaip tik Pauliaus skelbiama Evangelija, kuria mes esame išgelbėti, išteisinti, pašlovinti, tapę Dievo gyvenimo paveldėtojais ir įgalinti teisumu tarnauti Dievui.

„Nes kai buvome kūne, nuodėmių paskatos, kurios buvo per įstatymą, veikė mūsų nariuose, kad duotų vaisių mirčiai. Bet dabar esame išvaduoti iš įstatymo, kad būdami mirę tame, kame buvome laikomi, idant tarnautume dvasios naujume, o ne raidės senume“. (Rom 7:5-6)

MES VAIKŠTOME PAGAL DVASIAŲ

„Tad sakau tai: vaikščiokite Dvasioje, ir nepildysite kūno geidulių“. (Gal 5:16)

Šią eilutę mintinai žino vos ne kiekvienas tikintysis. Mūsų kūnas turi geismus ir nori, kaip ir anksčiau, vadovauti mūsų kasdieniam gyvenimui. Kūnas geidžia, kad mes mąstytime, elgtumėmės taip, kaip jis nori, ir kad visame kame jam paklustume. Tačiau mes galime nepildyti jo geismų – mes turime pasirinkimą. Užuoat klausę savo kūno, mes galime paklusti Dievo Dvasiai. Juk Dievas, nukryžiuavęs mūsų senąjį žmogų ant kryžiaus, mus išlaisvino iš nuodėmės ir mus numarino, kad būtume mirę nuodėmei. Jis mus ir prikėlė su Kristumi naujam gyvenimui, kad tarnautume nebe nuodėmei, o Dievui. Mes jau esame nauji žmonės, įgavę naują tapatybę Kristuje.

Todėl dabar jau mūsų eilė pritaikyti savo naują prigimtį realiame gyvenime, kaip jau minėjau, paklūstant Dievo žodžiui. Mums jau nebetinka pildyti savo kūno geidulių, mus Paulius ragina paklusti jo užrašytam mokslui. Mes turime vaikščioti pagal Dvasią, pasiduoti Dvasios vedimui ir mokymui. Įdomu, kad Paulius dažnai pavartoja sinonimus. Kartais jis rašo, kad reikia paklusti jo užrašytam mokslui, Dievo žodžiui. O kartais

jis tą patį pasako kitais žodžiais, ragindamas „vaikščioti Dvasioje“. Taigi paklusti Dievo žodžiui yra tolygu vaikščioti Dvasioje.

Pateiksiu jums vieną puikų pavyzdį. Sugretinkime dvi pastraipas iš Pauliaus laiškų efeziečiams ir kolosiečiams.

„Ir nebūkite prisigėrę vyno, kuriame yra nesaikingumas; bet būkite pripildyti Dvasios; kalbėdami sau psalmėmis ir himnais bei dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir kurdami savo širdyje melodiją Viešpačiui; visada už viską dėkodami Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu; paklūsdami vieni kitiems Dievo baimėje. Žmonos, pakluskite savo vyrams, kaip Viešpačiui [...] Vyrų, mylėkite savo žmonas [...] Vaikai, pakluskite savo tėvams [...] Ir jūs, tėčiai, nesukelkite savo vaikams rūstybės [...] Tarnai, pakluskite savo šeimininkams [...] Ir jūs, šeimininkai...“. (Ef 5:18-22,25, 6:1,4-5,9)

Pastebėkite: mes raginami būti pripildyti Dvasios. Kai esame pripildyti Dvasios, tuomet kalbame ir giedame savo viduje psalmėmis, himnais, dvasinėmis giesmėmis už viską dėkodami Tėvui. Mes dėkojame Jam už tai, kuo Jis mus padarė Kristuje. Taip pat, kai esame pilni Dvasios, mes mokomi atitinkamai elgtis. Ir išvardinta, kaip tai turi daryti žmonos, vyrai, vaikai, tėčiai, tarnai ir šeimininkai.

Štai kita, beveik identiška pastraipa, tik kitame Pauliaus laiške. Čia rašoma:

„Tegul Kristaus žodis turtingai gyvena jumyse visa išmintimi; mokant ir išpėjant vienas kitą psalmėmis, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedant Viešpačiui su malone savo širdyse. Ir ką bedarytumėte žodžiu ar darbu, viską darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per jį dėkodami Dievui ir Tėvui. Žmonos, pakluskite savo vyrams [...] Vyrų, mylėkite savo žmonas [...] Vaikai, pakluskite savo tėvams [...] Tėčiai, nepykdykite savo vaikų [...] Tarnai, visame kame pakluskite savo šeimininkams [...] Šeimininkai, duokite savo tarnams tai, kas yra teisu ir teisinga“. (Kol 3:16-22,4:1)

Čia, kaip matome, tikintysis yra raginamas gausiai turėti savyje Kristaus žodžio. Kai Kristaus žodis turtingai gyvena mumyse, tuomet mes mokome ir išpėjame vienas kitą psalmėmis, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami savo širdyje Viešpačiui. Taip pat mes dėkojame Tėvui per Jėzų Kristų. Vėlgi rašoma, kaip reikia elgtis žmonoms, vyrams, vaikams, tėčiams, tarnams ir šeimininkams.

Laiško efeziečiams ištrauka labai panaši į Laiško kolosiečiams ištrauką. Tas pats kontekstas, vos ne visi tie patys žodžiai. Ir tai – ne atsitikti-

numas. Toks panašių eilučių naudojimas Rašte atlieka labai svarbų vaidmenį. Tokios viena į kitą panašios eilutės papildo ir paaiškina viena kitą. Laiške efeziečiams rašoma, kas būna, kai tikintysis yra pilnas Dvasios, o Laiške kolosiečiams rašoma, kas būna, kai tikintysis gausiai turi savyje Kristaus žodžio. Tiek Dvasios pripildymas, tiek Kristaus žodžio gausa veikia visiškai taip pat ir atneša tuos pačius vaisius. Todėl „būti pripildytu Dvasios“ kitais žodžiais reikštų „gausiai savyje turėti Kristaus žodžio“. Kai tikintysis yra pripildytas Dvasios, tai reiškia, kad jame gausiai gyvena Kristaus žodis – jis yra pripildytas Kristaus žodžio. Kai tikintysis yra pripildytas Dvasios, jis nešokinėja, kaip patrakęs, jis nedaro keistų judesių, jis nesivolioja ant žemės, jis nepasidaro nekontroliuojamas, jis nešaukia: „Aleliuja, aleliuja... Jėzau, Jėzau...“, jis nekalba „kalbomis“, ką dažnai galima pamatyti įvairiose krikščionių bažnyčiose. Tokių dalykų nedaro Dievo Dvasia. Kai Dvasia pripildo žmogų, jis būna pripildytas Dievo žodžiu, tai yra, Rašto žodžiu.

Dvasios pripildymas

Visi turbūt gerai pamenate tą įvykį, kai Izraelio tikintieji per Sekmines gavo Šventąją Dvasią. Kai Jėzus dar buvo žemėje, Jis jiems žadėjo atsiųsti Šventąją Dvasią, kuri atėjusi turėjo priminti tikintiesiems tai, ką jiems buvo kalbėjęs Viešpats Jėzus Kristus, ir juos mokyti bei vesti į Dievo žodžio tiesą (Jn 14:26, 16:13). Gavę Šventąją Dvasią tikintieji iš visų tautų susirinkusių žydų kalbomis pradėjo kalbėti „nuostabius Dievo darbus“ (Apd 2:5-6,11). Jie kalbėjo Dievo žodžius, kuriuos jiems į burną įdėjo Dvasia. Dvasia juos pripildė Dievo žodžiu. Anuo metu Izraelio tautos tikintieji teturėjo Senojo Testamento raštus, dar nebuvo užrašytas Naujasis Testamentas. Todėl Dvasia duodavo tikintiesiems kalbėti žodžius, kuriuos anksčiau jiems buvo kalbėjęs Jėzus Kristus, nes tie žodžiai dar nebuvo užrašyti Rašte. Senais laikais, kol žmonės dar neturėjo užbaigto Šventojo Rašto, Dievas kalbėdavo pranašams, apaštalams ir kitiems žmonėms bei duodavo dvasines dovanas, kad šie kalbėtų tai kitiems ir tai užrašytų į Raštą. Šiandien Dievas nebekalba nei per pranašus, nei per apaštalus, nei per jokių žmogų ir nededa jam į burną žodžių, nes Dievas visus Savo žodžius užrašė Šventajame Rašte. Jei kas nori išgirsti kalbant Dievą, teatsiverčia Raštą ir teskaito, ir tesiklausu, ką Dievas kalba.

Mūsų, Kristaus kūno, Dvasia nepripildo taip, kaip Ji tai darė su Izraelio tauta per Sekmines. Mes esame raginami būti pripildyti Dvasios. Mes

patys turime prisipildyti Dievo Dvasios. Tai yra todėl, kad mes turime visą Dievo žodį, užrašytą Biblijoje, ko anksčiau neturėjo tikintieji. Dvasia vsus Dievo žodžius apreiškė apaštalams, kurie užrašė juos į Raštą. Šitaip Dievas mums apreiškė Savo žodį per Dvasią (1Kor 2:6-10; Ef 3:1-5). Todėl Dvasia mums kalba ir mus pripildo Dievo žodžiu, užrašytu Rašte. Štai keletas pavyzdžių apie tai, kad Dvasia kalba Dievo žodį:

„Žodžiai, kuriuos aš jums kalbu, yra dvasia ir yra gyvenimas“. (Jn 6:63)

Jėzaus kalbėti žodžiai yra Dvasia. Dvasia – tai Dievo kalbėti žodžiai. Dievas taria žodžius per Savo Dvasią.

„Ir imkite išgelbėjimo šalmą ir Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo žodis“. (Ef 6:17)

Dvasios dviašmenis kalavijas yra Dievo žodis. Dvasia Savo darbą atlieka Rašto žodžiais.

„Ir tai yra Dvasia, kuri liudija, nes Dvasia yra tiesa“. (1Jn 5:6)

Dvasia yra tiesa, Dievo žodžio tiesa. Ji nieko kito nekalba, tik Dievo žodžio tiesą.

„Vyrai ir broliai, turėjo išsipildyti šis Raštas, kurį Šventoji DVASIA anksčiau kalbėjo Dovydo burna“. (Apd 1:16)

Manau, aiškiau ir negali būti, kad Dvasios žodžiai yra Raštas. Todėl, kai esi pilnas Rašto žodžiu, tavyje pilna Dvasios. Kalbėdamas Rašto žodžiais, tikintysis kalba Dvasios žodžius. Savaime mes nebūsime pripildyti Dvasios, kaip buvo su Izraelio tikinčiaisiais per Sekmines. Todėl jei norite, kad jumyse būtų pilna Dvasios, kad Kristaus žodis turtingai gyventų jumyse, skaitykite Raštą!

Mums skelbiamas Kristus

„Na, o tam, kuris gali jus sutvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios, bet dabar atskleista...“ (Rom 16:25-26a)

Apaštalas Paulius skelbė Kristų pagal jam apreikštą paslaptį, kurios niekas kitas neskelbė. Pauliui buvo apreikštas naujas apreikšimas apie Kristų. Dvylika Izraelio apaštalų skelbė Senajame Testamente pranašautą žinią apie Kristų, apie Jo būsimą karalystę žemėje, Jeruzalėje, Dovydo soste. Toks Kristus yra skelbiamas Izraelio tautai, nes jiems pažadėta amžina karalystė žemėje ir amžina kunigystė. Jie bus kunigų karalija žemėje (Iš 19:3,6). Tačiau mums, Kristaus kūnui, skelbiama kitokia žinia apie Kristų. Mums skelbiamas Kristus ne tas, kuris buvo skelbiamas Izraelio tautai Senajame Testamente ir Mato-Jono knygoje. Mums skelbiamas anksčiau nepranašautas Kristus, kuris anuo metu nebuvo skelbiamas, nes tai dar buvo paslaptis. Mums skelbiamas Kristus yra kūno – bažnyčios galva, mes esame naujas kūrinys, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Tokio su-tvėrimo niekada nėra buvę ir apie tai niekada nebuvo pranašauta. Mums nepažadėtas nei karalius Dovydas, nei karalystė žemėje, nei kunigystė. Mes nepaveldėsime nei vieno Izraelio tautai duoto pažado. Mes praleisi-me amžinybę danguje, atstovausime ten Kristų. Todėl mes esame ragina-mi prisipildyti „Kristaus žodžio“ (Kol 3:16).

Naujas pamatas

Mums paskelbta paslaptis yra tas Kristus, kurio žodis turi turtingai gyventi mumyse (Kol 1:27-28). Paulius padėjo to Kristaus, kurį jis skelbė, pamatą, todėl savo tikėjimą mes turime ir statyti būtent ant šito pamato.

„Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas vadovaujantis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato. Bet tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo stato. Nes niekas negali dėti kito pamato, kaip tą, kuris padėtas, kuris yra Jėzus Kristus“. (1Kor 3:10-11)

Apaštalas Paulius mums padėjo pamatą, kuris vadinasi „Jėzus Kris-tus“. Pastebėkite – niekas iš mūsų negali dėti kito pamato, o tik tą, kurį mums padėjo Paulius. Mes esame Kristaus kūnas, ir mūsų pamatas yra padėtas apaštalo Pauliaus laiškuose. Tik ant šio pamato mes turime statyti savo tarnystę. Mes negalime statyti ant Petro ir Dvylikos Izraelio apašta-lų padėto pamato, nes jie statė ant Senajame Testamente Izraeliui padėto pamato. Ar žinote, kodėl taip svarbu statyti ant mums skirto pamato?

„Na, o jei kas ant šito pamato stato auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį, šieną, šiaudus; kiekvieno darbas išaiškės, nes diena jį paskelbs, kadangi jis bus atskleistas ugnimi; ir ugnis ištirs kiekvieno darbą, koks jis yra. Jei kurio

darbas išliks, kurį jis statė ant jo, tas gaus atlygį. Jei kurio darbas sudegs, tas patirs praradimą; bet jis pats bus išgelbėtas; tačiau taip, kaip per ugnį“. (1Kor 3:12-15)

Ar žinote, kad Kristus ištirs mūsų darbus, ir tuomet išaiškės, ant ko-kio pamato jūs statėte savo tarnystę? Jei jūsų tarnystė buvo statoma ant Dvylikos apaštalų skelbiamos Evangelijos, tuomet jūs nieko neturėsite pastatyto ant Pauliaus padėto pamato. Jūs prarasite savo uždarbį, nes jūs statėte ne ant jums skirto pamato. Jūs galbūt uoliai tarnaujate Dievui, ne-pailsdamas skelbiate Žodį, jūs esate puikus pastorius, jūsų klausosi ne-mažai žmonių ir atrodo, kad tikrai vykdotė Dievo valią. Tačiau teismo dieną jūsų darbai bus ištirti ir pasirodys, kad jūs visą savo tarnystę buvotė pašventęs Karalystės evangelijos skelbimui. Jūs skelbėte tai, ką Jėzus skel-bė Izraelio tautai Mato-Jono knygoje, jūs skelbėte tai, ką skelbė Dvylika Izraelio apaštalų, jūs skelbėte tai, kas rašoma Laiške hebrajams, Petro, Jo-kūbo, Judo ir Jono laiškuose Izraelio tautai, ir statėte savo tarnystę ant šio Izraeliui skirto pamato. Kaip apmaudu! Jūs nestatėte ant apaštalo Pau- liaus jums padėto pamato, jūsų uolus ir sunkus darbas buvo veltui. Jūs ne tik save, bet ir kitus skatinote statyti ant kito, ne jums duoto pamato.

Jei norite gauti atlygį ir jo neprarasti, statykite ant jums padėto pa-mato, kuris jums yra padėtas apaštalo Pauliaus laiškuose. Nemanau, kad norėtumėte prarasti savo atlygį. Tad tegul Pauliaus užrašytas „Kristaus žodis turtingai gyvena jumyse“.

Kristus formuojamas mumyse

Jei būtų galima vienu sakiniu papasakoti apie Pauliaus tarnystę Kris-taus kūno bažnyčiai ir iš jo lūpų išgirsti apie jo tarnystės tikslą, aš manau šie žodžiai būtų patys tinkamiausi:

„Mano vaikeliai, dėl kurių vėl kenčiu gimdymo skausmus, kol Kristus susiformuos jumyse“. (Gal 4:19)

Apaštalas Paulius nesiekė tapti populiarus, jis nesiekė užsitarnauti žmonių palankumo, jis nesiekė atlyginimo už savo tarnystę, jis siekė vie-nintelio – kad Kristus susiformuotų tikinčiuosiuose. Tai nebuvo jo užgai-da. Tokią tarnystę jam patikėjo Jėzus Kristus, pasirodęs iš dangaus ir jį išgelbėjęs. Pauliui buvo duota žinia, Kristaus skelbimas pagal apreikštą paslaptį. Tą žinią Paulius ir stengėsi skelbti visur, kur tik galėjo.

„...šventiesiems; kuriems Dievas nori atskleisti, kokie yra šlovės turtai tos paslapties tarp pagonių; kuri yra Kristus jumyse, šlovės viltis; kuri mes skelbiame, perspėdami kiekvieną žmogų ir mokydami kiekvieną žmogų visa išmintimi; kad pristatytume kiekvieną žmogų tobulą Kristuje Jėzuje“. (Kol 1:27-28)

Pauliui atskleista paslaptis, kaip jau matėme, vadinasi Kristus. Paulius skelbė Kristų, jis mums padėjo šį pamatą. Pauliaus laišakai skirti mūsų tobulinimui Kristuje Jėzuje, tam, kad suformuotų mumyse Kristų. Laiško korintiečiams antrame skyriuje rašoma apie paslėptą išmintį, kurios „akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo“. Tą išmintį Dievas apreiškė, ji mums tapo žinoma per Pauliaus tarnystę. Pauliui Dievas apreiškė Savo paslaptį, kurią vėliau apaštalas užrašė savo laiškuose. Pačioje paskutinėje Laiško korintiečiams antrojo skyriaus eilutėje skaitome labai įdomius Pauliaus užrašytus žodžius:

„Nes kas gi pažino Viešpaties protą, kad galėtų jį pamokyti? Bet mes turime Kristaus protą“. (1Kor 2:16)

Pastebėkite – mes turime Kristaus protą. Argi ne tai Paulius siekė įgyvendinti? Argi jis nesiekė, kad tikinčiajame susiformuotų Kristus? Juk tai – jo tarnystės tikslas, juk jis skelbė Kristų. Jo skelbiamas Kristus suteikia tikinčiajam Kristaus protą, suformuoja tikinčiajame Kristų. Paulius rašo filipiečiams: „Tebūna šis nusiteikimas jumyse, kuris buvo ir Kristuje Jėzuje“ (Fil 2:5). Paulius mokė tikinčiuosius mąstyti, kaip mąsto Kristus. Pauliaus laiškuose užrašytas mokslas formuoja mumyse Kristų, daro mus panašius į Kristų, kad mes mąstygtume ir elgtumėmės kaip Jis.

Ar matote, kodėl svarbu skaityti Pauliaus laiškus ir atnaujinti savo protą (Rom 12:2)?

Mūsų krikščioniškas gyvenimas nebus vaisingas, jei neturėsime atnaujinto mąstymo, jei neturėsime Kristaus proto. Viskas prasideda nuo mūsų minčių, nuo mūsų mąstymo. Elgesys tėra galutinis rezultatas. Būtent todėl Paulius nemažai rašo apie tikinčiojo protą, nusiteikimą, vidinį žmogų (Rom 12:2; 1Kor 2:16; 2Kor 4:16; Ef 3:16-17, 4:23; Fil 2:5; Kol 1:11). Netgi į mūsų maldą Dievas atsako atitinkamai: „...ir Dievo ramybė, pranokstanti visą pažinimą, saugos jūsų širdis ir protus per Kristų Jėzų“ (Fil 4:7). Mūsų širdis ir protas – štai kas svarbiausia Dievui, štai kuo Jis rūpinasi. Labai svarbu atnaujinti savo protą Kristumi, kuri skelbė Paulius.

Kristaus protas mumyse

„Nes, nors mes vaikštome kūne, mes nekovojuame pagal kūną (nes mūsų kovos ginklai nėra kūniški, bet galingi per Dievą tvirtovėms griauti); nuversdami sumanymus ir visa, kas aukšta, kas išsikelia prieš Dievo pažinimą, ir atvesdami nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui“. (2Kor 10:3-5)

Visi mūsų sumanymai, mūsų mintys turi paklusti Kristui. Tai įmanoma įgyvendinti tik turint Kristaus protą, žinant Jo mąstymą. Jei mūsų protas atnaujintas Kristumi, tuomet mes galime atpažinti, kas yra mūsų mintys ir sumanymai, o kas – Kristaus mintys ir sumanymai. Mes viską pamatuojame Kristaus žodžiu, užrašytu Pauliaus laiškuose. Visa, kas mūsų mintyse ir širdyje prieštarauja Kristaus žodžiui, mes atvedame nelaisvėn, kad paklustų Jo žodžiui. Tai mes darome nepaliaujamai, nes mūsų kūniškas mąstymas ir išorinis piktasis pasaulis mus visokiais būdais nori įtakoti. Vyksta nuolatinė kova, nepriklausomai nuo to, ar mes tai pastebime, ar ne. Tačiau Kristaus žodis mus tinkamai paruošia tai kovai.

„Aš nukryžiuotas su Kristumi: vis dėlto aš gyvenu; tačiau ne aš, bet Kristus gyvena manyje; ir gyvenimą, kurį dabar gyvenu kūne, gyvenu Dievo Sūnaus tikėjimu, kuris mane pamilo ir atidavė save už mane“. (Gal 2:20)

Mumyse gyvena Kristus, jei mes gyvename Jo tikėjimu. Kaip Kristus pasitikėjo Dievo žodžiu ir vykdydamas Tėvo valią mirė už mus ant kryžiaus, taip ir mes turime pasitikėti mums duotu Dievo žodžiu, kuri mums užrašė apaštalas Paulius. Mes turime atnaujinti savo protą Kristaus žodžiu ir juo pasitikėti, paklusti tam žodžiui.

Kai mes prisipildome Pauliaus laiškuose užrašytų Kristaus žodžių ir jiems paklustame, tada Kristaus žodis tampa mumyse veiksmingas, galingas (1Tes 2:13). Šitai Kristus pradeda gyventi mumyse. Jis, gyvendamas mumyse per Savo žodį, pripildo mus Savo teisumo vaisiu.

„Ir meldžiu to, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau gausėtų pažinimu bei visokių nuovokumu; kad jūs išmėgintumėte tai, kas geriausia; kad būtumėte nuoširdūs ir be pažeidimo iki Kristaus dienos; būdami pripildyti teisumo vaisių, kurie yra per Jėzų Kristų, Dievo šlovei ir gyriui“. (Fil 1:10-11)

Priėjimas prie Tėvo maldoje

„Nes per jį mes abeji [žydai ir pagony] turime priėjimą prie Tėvo viena Dvasia“. (Ef 2:18)

„Kuriamė [Kristuje] per jo tikėjimą mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu“. (Ef 3:12)

Būdami Kristuje, mes turime laisvą, drąsą, užtikrintą priėjimą prie Tėvo. Mes galime melstis Tėvui bet kada ir bet kur. Mes esame priimtini Mylimajame, mumis Tėvas gėrasi ir elgiasi su mumis taip, kaip Jis elgiasi su Savo Sūnumi Jėzumi Kristumi. Tėvas mus mato kaip Jėzų Kristų – mes esame Jo kūnas. Mes esame kaulas Jo kaulų ir mėsa Jo mėsos (Ef 5:30). Mes taip suvienyti su Kristumi, kad esame nuo Jo nebeatskiriami. Mes esame paslėpti su Kristumi Dieve (Kol 3:3). Mes esame Jo vaikai, Jo genu paveldėtojai (Gal 3:26). Mumyse gyvena visa Dievo trejybė – Tėvas, Sūnus ir Dvasia (1Kor 6:19; Gal 2:20; Ef 4:6). Ar begalima būti arčiau Dievo? Dauguma krikščionių ieško „Dievo artumo“, Jo „prisilietimo“. Tačiau ar beįmanoma būti arčiau Dievo, kai esi pilnai suvienytas su Kristumi ir tavyje gyvena Dievas? Turėdami tokią palaimintą poziciją Kristuje, mes turime laisvą priėjimą prie Tėvo.

Kai meldžiamės, mums nereikia žiūrėti į dangų ir uoliai „belstis“, kad Tėvas mums atidarytų duris ir mus išklausytų. Mums nereikia eiti į šventyklą ar į atskirą vietą melstis. Kai Dievas valdė žemę pagal Įstatymą, Izraelio tauta turėdavo eiti melstis į Jeruzalės šventyklą, nes ten, šventų švenčiausioje, tarp dviejų cherubų, virš sandoros skrynios gyveno Dievo šlovė. Tai buvo vienintelė vieta visoje žemėje, kur buvo galima rasti Dievą. O jei žydai gyvendavo toli nuo Jeruzalės ir negalėdavo atvykti į šventyklą, tuomet jie turėdavo melstis atsiskę veidu šventyklos link (Dan 6:10; 1Kar 8:28-30). Jų bendravimas su Dievu buvo visai kitoks nei mūsų. Tai buvo todėl, kad Dievas su jais bendravo ne taip, kaip dabar Jis bendrauja su mumis. Jiems buvo duoti kitokie pažadai ir kita tvarka.

Mums nereikia ieškoti Dievo nei jokiose šventyklose, nei šauktis dangaus, kad iš ten Jis mus išklausytų. Mumyse gyvena Tėvas, Sūnus ir Dvasia. Tokios privilegijos neturėjo Izraelio tauta, kai gyveno pagal Dievo įstatymą. Tai – mūsų, Kristaus kūno, dvasinis palaiminimas. Dievas mūsų viduje, Jis mus ne tik girdi, bet ir mato visas mūsų mintis ir širdies sumanymus.

Paulius rašo, kad mes turime melstis be perstojo. Kaip tai įmanoma?

Ar įmanoma sėdėti ar klupoti vienoje vietoje ir niekur neišeinant nuolat melstis Dievui? Tikrai ne, nebent pusvalandį ar valandą. Tačiau Rašte mokoma melstis nuolat, nepaliaujamai. Akivaizdu, kad mūsų malda yra ne pusvalandinė ir ne valandinė, ne tokia, kokią mes suvokiame, ir ne tokia, kokia meldavosi Izraelio tauta šventykloje ar šventyklos link, ar tokia, kokia mokė Jėzus (Mt 6:6). Mūsų malda yra kitokio pobūdžio. Be to, malda nebūtinai turi būti išreiškiama balsu. Juk kaip tuomet melstūsi nebyliai?

Dievui nebūtina išgirsti mūsų balso, idant Jis pamatytų, kas dedasi mūsų viduje. Jis mato visas mūsų mintis ir širdies ketinimus. Savyje mes nešiojamės Dievą, su kuriuo ir dalinamės savo mintimis. Mes Jam pateikiame savo mintis eidami, važiuodami, valgydami, dirbdami, gulėdami ir visur kitur. Mes dažnai pagauname savo blogas mintis – mintis, kurios nesutinka su Rašto mokymu. Todėl mes tas mintis paduodame į nelaisvę, kad jos paklustų Kristaus žodžiui, Dievo žodžio pažinimui (2Kor 10:5; Hbr 4:12). Kitaip tariant, savo kūniškas mintis atmetame, o jų vietą užpildome Rašto mokymu. Toks yra mūsų maldos pagrindas, – nuolat pateikti savo mintis Dievui, kad Jo žodis pakeistų mūsų protą ir širdį. Žinant, kad Tėvas gyvena mumyse per Dvasią ir skaito mūsų mintis, mums yra didžiulis paskatinimas skaityti Raštą ir atnaujinti savo protą – pametant savo blogas mintis ir pasipildant iš Rašto kitomis mintimis, Kristaus žodžiu, Kristaus protu (Rom 12:2; 1Kor 2:16). To iš mūsų nori Dievas – kad mes „ateitume į tiesos pažinimą“ (1Tim 2:3-4). Mes turime skaityti Raštą ne todėl, kad mes to norime. Žinoma, labai gerai, kad norime skaityti Raštą, tačiau tas noras mus nedažnai aplanko. Todėl mes turime skaityti Raštą, nes Dievas to iš mūsų nori. Mes nebe sau gyvename, o Dievui. Mes priklausome Jam, mes esame jam pašvęsti, mes jo šventieji. Todėl nuo šiol mes turime daryti ne tai, ko mes norime, o tai, ko Jis nori.

Maldos skatinimas atnaujinti protą

Pauliaus Laiške Timotiejui yra puikus pavyzdys, kad malda Tėvui mus skatina atnaujinti savo protą ir pasikeisti.

„Taigi raginu, kad visų pirma būtų atliekami prašymai, maldos, užtarimai ir padėkos už visus žmones: už karalius ir už visus, esančius valdžioje“. (1Tim 2:1-2a)

Mes turime melstis už visus žmones, nesvarbu, ar jie su mumis draugiški, ar jie mums priešiški ir mus persekioja. Juk kai meldiesi už kita

žmogų, tu galvoji apie jį, tu kalbi apie jį su Tėvu. Tuomet skaitydamas Raštą ieškai pamokymų, kaip reikia elgtis ir bendrauti su tokiais žmonėmis. Rašte mokoma neatmokėti nei vienam piktu už pikta, pagal savo išgales gyventi taikiai su visais žmonėmis, atleisti kitiems, kaip ir Dievas dėl Kristaus mums atleido, ir panašiai. Dievo žodžio pamokytas pradėti siekti ir ieškoti įvairių būdų, kaip tam žmogui kažkuo pasitarnauti, kaip su juo taikiai gyventi, kaip jam atleisti, jei jis tau padarė pikta. Būtent toks yra maldos tikslas – kad mes melstumės už žmones ir Rašte pasimokytume, kaip turime su jais elgtis. Paulius toliau rašo, kodėl mes turime melstis už visus žmones:

„...kad gyventume tylų ir taikų gyvenimą visiškame dievotume ir dorume“.
(1Tim 2:2b)

Mes meldžiamės, kad atnaujintume savo mąstymą Rašto žodžiais, kurie mus moko gyventi tyliai, ramiai, nebūti triukšmadariais, su žmonėmis gyventi taikiai. Stebėdami mūsų gyvenimą, aplinkiniai turi matyti, kad esame tylūs, ramūs ir taikūs žmonės. Taip pat rašoma, kad mes turime būti dievoti ir dori. Šios savybės turi atsispindėti mūsų gyvenime žmonių akyse. Taigi mes meldžiamės už žmones, kad pasikeistume, idant žmonės matytų mūsų dorą elgesį, mūsų geranoriškumą kitų žmonių atžvilgiu. Todėl maldos paskirtis – kad mes palaikytume dvasinį budrumą, kad nuolat atnaujintume savo protą Dievo žodžiu, idant gyventume ne pagal kūną, o pagal Dvasią (kaip jau minėjau, Dvasia mus veda Dievo žodžiu).

Toliau Paulius paaiškina, kodėl mums būtina „gyventi tylų ir taikų gyvenimą visiškame dievotume ir dorume“.

„Nes tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“. (1Tim 2:3-4)

Štai kodėl mūsų elgesys yra labai svarbus. Dievas nori išgelbėti žmones, su kuriais jūs bendraujate, tuos, kurie nuolat stebi jūsų elgesį, jūsų bendravimą šeimoje ir su žmonėmis, jūsų kalbą, jūsų nuomonę ir t.t. Kai žmonės matys jūsų dorą elgesį ir kalbą, juos tai paveiks. Jie pamatys, kad Dievas, apie kurį jūs kalbate, jumyse atsispindi kaip mylintis ir geranoriškai nusiteikęs visiems žmonėms, net ir tiems, kurie jūsų nekenčia ir daro jums pikta. Tuomet žmonės labai susidomės Dievu ir Jo išgelbėjimo žinia. Dievas nori išgelbėti žmones iš šio dabartinio piktojo pasaulio. Tai Jis daro per mus, kai mes aukojame savo kūnus kaip Dievui priimtina auką. Mes pašvenčiame savo kūnus tarnauti Dievui, o ne sau. Mes pašvenčiame savo burną, kad iš jos nesigirdėtų nieko nešvaraus ar suteršto, o kad girdėtųsi Dievo malonės žodžiai (Apd 20:32). Mes aukojame savo rankas ir kojas, kad

jos darbuotųsi dėl gero, o ne dėl pikto. Mes pašvenčiame savo akis, kad jos nežiūrėtų ir negeistų to, kas veda į nuodėmę. Mes pašvenčiame savo ausis, kad jos klausytų Dievo tiesos ir to, kas gera. Mūsų elgesys ir bendravimas tiek šeimoje, tiek su aplinkiniais žmonėmis yra labai reikšmingas.

Priėjimas viena Dvasia

Rašoma, kad prie Tėvo mes turime priėjimą viena Dvasia. Mumyse gyvenanti Dvasia mus moko Dievo žodžiu, mus atveda į tiesos pažinimą ir per žodį mus moko melstis. Eidami pas Tėvą viena Dvasia, mes einame prie Jo Dievo žodžiu. Malda niekada negali būti atskirta nuo Dievo žodžio, nes maldoje mes kalbame su Dievu, kuris mums pažįstamas tik per Savo žodį. Kaip jūs kitaip galite pažinti Dievą? Ar galite pakilti į trečią dangų, kur Jis gyvena? Tai būtų neįmanoma, ar ne taip? Juk tai, ką mes šiuo metu žinome apie Dievą ir mūsų išgelbėjimą, sužinojome iš Rašto. Todėl mes kalbamės su Tėvu, susipažinę su Juo iš Jo paties Rašto.

Be to, kaip jau buvo minėta, Dievas mums siuntė pagonių apaštala Paulių su žinia, kurią jis užrašė savo laiškuose. Todėl Dievas šiandien į mus kreipiasi per apaštalo Pauliaus žinią. Žinoma, visas Raštas mums yra duotas skaityti bei studijuoti ir iš jo pasimokyti. Tačiau ne visas Raštas yra adresuotas mums ir kalba apie mus, ne visur užrašyti pažadai ir nurodymai yra skirti mums. Todėl apaštalas Paulius rašo, kad reikia „teisingai padalinti tiesos žodį“, atskirti vienas tiesas nuo kitų (2Tim 2:15). Mums reikia atskirti Izraeliui užrašytas tiesas nuo tiesų, užrašytų Kristaus kūnui.

Mes meldžiamės Dievui, kuris kreipiasi į mus per Pauliaus laiškus, todėl mums skirtos maldos modelis yra pavaizduotas Pauliaus laiškuose. Mes nebendraujame su Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) Dievu. Su Izraelio Dievu bendravo Izraelio tauta. Abraomas, Jokūbas, Mozė, Jozuė, Dovydas, Elijas, Danielius, Nehemijas, Dvylika Izraelio apaštalu, Jėzus savo žemiškoje tarnystėje ir kiti to meto hebrajai meldavosi Dievui pagal Mozės įstatymą ir pažadus, kuriuos anuo metu Dievas buvo davęs Izraelio tautai. Jėzus mokė Izraelio žmones melstis pagal jiems duotą Įstatymą ir pažadus. „Tėve mūsų“ malda skirta ne mums, ne Kristaus kūnui, o vien tik Izraelio tautai. Mums netinka Izraelio tautai skirtos maldos, nes Dievas su mumis bendrauja ir atlieka Savo darbą per apaštalo Pauliaus tarnystę, o ne per Įstatymą ir Izraelio pažadus. Mes gyvename pagal Pauliaus mums užrašytą Dievo malonės evangeliją (Apd 20:24,32). Todėl mes negyvename pagal Įstatymą (Rom 6:14).

Ar jaučiame Dvasią?

Melsdamiesi Tėvui mes tai turėtume daryti per Dvasią, per Jos mokymą. Kai tikintieji kalba apie Dvasią, apie Jos veikimą, galima išgirsti nemažai keistų dalyku.

Įtikėjęs Kristumi labai norėjau kuo daugiau sužinoti apie Dievą, apie Jo valią, todėl pradėjau lankytis šalia namų esančioje bažnyčioje. Prieš pamokslą, kaip ir daugelyje bažnyčių, vykdavo „šlovinimas“. Grodavo muzika, ant sienos šviesdavo giesmės tekstas, ir dauguma iškėlė rankas pritarlavome giesmės žodžiams, meldavomės. Tuo metu man tai patikdavo – jausdavau tam tikrą pakilimą. Be to, ne vieną girdėdavau kalbant, kad šlovindami jie pajautė Dvasią. Kilo klausimas: ar galima pajauti Dvasią?

Bestudijuodamas Raštą vis labiau praregėjau ir supratau, kad tai – labai vaikiška, tai – tik kūno noras kažką pajauti. Tačiau Dievas nepajaučiamas, apie Jį sužinome skaitydami Raštą. Ar jūs jaučiate jumyse gyvenančią Dvasią? Ji nuolat gyvena mumyse. Ji neišeina ir vėl nepareina, kaip kad darome mes. Ar jūs jaučiate Dvasią, kai valgote, kai važiuojate į darbą, kai miegate, kai kalbatės su savo vyru, žmona, vaikais, su savo bendradarbiu ar kaimynu? Ar jūs jaučiate Dvasią, kai žiūrite televizorių, kalbate telefonu, naršote po internetą ar esate paskendęs savo mintyse ir rūpesčiuose? Ar jūs jaučiate Dvasią, kai jums skauda pilvą, nugarą, koją, ranką ar dantį? Ar jūs jaučiate Dvasią, kai jums karšta arba šalta, arba kai jūs ko nors staiga išsigąstate ir jums pasišiaušia oda, ima smarkiau plakti širdis? Visus tuos ir panašius dalykus, be abejo, kūnas jaučia, bet Dievo Dvasios mes nepajaučiame.

Jei esate įtikėjęs Kristumi ir esate išgelbėtas, jumyse gyvena Dvasia, ir visur, kur einate, savyje nešiojatės Dievo Dvasią. Juk jei mes jaustume Dvasią, tai ją jaustume visuomet – Ji visą laiką gyvena mumyse. Argi nekeista, kai tikintysis visą laiką Dvasios nejaučia, o va atėjęs į bažnyčią ir išgirdęs „šlovinimo“ muziką, kažkaip tai mišlingai ima ir „pajaučia“? Mus labai įtakoja aplinka, į ją reaguoja mūsų kūnas ir jausmai. Patraukli ir maloni aplinka mus gerai nuteikia. Bet ar jūs taip pat puikiai ir pakiliai jaučiatės laidotuvėse arba būdamas nemalonių žmonių kompanijoje? Mūsų jausmai greitai pasikeičia, priklausomai nuo to, kokia mus supa aplinka. Tai, ką mes jaučiame, yra anaipol ne Dvasia, o mūsų kūno pojūčiai. Dievas yra Dvasia, ir yra garbinamas dvasioje ir tiesoje, o ne kūnu (Jn 4:24). Mes Dievą ne jaučiame, o suvokiame per Dvasios apreikštą tiesą Rašte.

Bet ar tai reiškia, kad mes turime būti be jausmų? Visiškai ne, juk Dievas mus sukūrė, kad išreikštume savo emocijas ir jausmus. Tačiau Dievas

mus sukūrė, kad visų pirma protautume, o tik po to reikštume savo jausmus. Rašte rašoma ir skiriama ypatingai daug dėmesio tam, kad „atnaujintume savo protą“ Dievo žodžiu, kad „atvestume nelaisvėn savo mintis, idant jos paklustų Kristui“, kad mes „ateitume į tiesos pažinimą“. Visa tai susiję su mūsų protu, mūsų mąstymu, kuris turi apdoroti Rašto žodžius ir prisipildyti Dievo pažinimo. Tuo tarpu mūsų jausmai tiesiogiai reaguoja į protu apdorotą informaciją. Juk kai sužinome gerą naujieną mes džiaugiamės, o kai blogą – liūdime, ar ne taip? Mūsų jausmai reaguoja į bet kokią, netgi žmogaus fantazijos sukurtą informaciją. Kai žiūrime filmą, juk žinome, kad tai ne tikrovė, o tiesiog sukurta istorija. Protu suvokiame, kad tai netikra, tai tik filmas, bet jausmai sureaguoja kaip į tikrovę. Žiūrėdami filmą mes verkiame, kaip ir sužinoję liūdną naujieną apie savo artimųjų nelaimę, nes mūsų emocijos vienodai reaguoja ir į tikrovę, ir į netikrą įvykį. Mūsų jausmai neskiria tikrovės nuo išgalvotos istorijos, jie nemasto, nesuvokia. Tik mūsų protas mąsto, suvokia ir nusprendžia, kas tikra, o kas ne. Todėl labai blogai, kai žmonės į pirmą vietą iškelia jausmus, o ne protą. Tai labai aiškiai matyti krikščionybėje. Dauguma neskaito Rašto, neapmąsto jame užrašytų Dievo žodžių, o tik bando pajauti Dievą, kuris negali būti pajaučiamas jausmais. Apie Dievą tegali suprasti mūsų protas. Tokia tvarka mus sukūrė Dievas, kad pirmiausia mes Jį suvoktume ir su Juo bendrautume per savo protą, o tik po to išreikštume tai jausmais.

Skaitydami Raštą, protu sužinome ir suvokiame, kad esame išgelbėti Kristaus krauju, kad esame išteisinti, kad esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais Kristuje ir kad ateityje paveldėsime amžiną šlovę su Kristumi danguje. Tada mūsų jausmai pradeda reaguoti į šią protu suvirškintą informaciją – mes pradedame džiaugtis. Argi iš džiaugsmo neapsiverkėte, argi jūsų neapėmė neapsakoma džiaugsmo banga, kai išgirdote gerą naujieną apie savo Gelbėtoją? Manau, kad taip. O džiaugsmas – tai emocija, vienas iš jausmų. Rašte rašoma: „Nuolat džiaukitės Viešpatyje, ir vėl sakau: džiaukitės“ (Fil 4:4). Kodėl reikia džiaugtis – ar todėl, kad linksma, kad saulė šviečia ir žolė žalia? Žinoma, saulėta diena mus įtakoja ir pakelia nuotaiką, ir tai normalu. Tačiau Rašte mes esame mokomi džiaugtis dėl kitų priežasčių – mes turime džiaugtis Viešpatyje. Mūsų širdį turi pripildyti džiaugsmas žinant tai, kas mes esame Kristuje ir ką mes Jame paveldėjome. Kai išgirdus giesmę apie mūsų Viešpatį mus apima džiaugsmas, sušildantis mūsų širdį, tai atsitinka ne todėl, kad mes pajaučiame Dievą ar Jo Dvasią, ar Jo artumą, bet todėl, kad mūsų protas išgirsta giesmės žodžius ir į tai sureaguoja mūsų jausmai. Jausmai nėra blogas dalykas. Blogybė yra ta, kad krikščionys savo jausmus ir pojūčius priima kaip Dievo Dvasią arba Jo artumą. Tai yra grubi klaida, kurią daro daugu-

ma krikščionių. Todėl dauguma krikščionių ir neskaito Rašto bei nemažai, o gyvena jausmais, nes, pasak jų, jie „jaučia Dievą“. Būtent todėl muzika ir taip vadinamas „šlovinimas“ yra pats didžiausias jausmų generatorius. O kadangi žmogiški jausmai priimami kaip Dievas, tuomet, kuo daugiau muzikos, šviesos efektų ir „šlovinimų“, tuo geriau, nes tuo daugiau įsiau-driname ir „pajaučiame Dievą“. Ar žinote, kas tai? Tai JUSLINĖ bažnyčia.

Tai, kuo Dvasia mus pripildo, yra apčiuopiama protu, supratimu, o ne jausmais. Tą Dievo išmintį, kurią Dvasia mums atskleidė Rašte, apmašto mūsų protas. Todėl mes mokomi atnaujinti savo protą, o ne jausmus (Rom 12:2).

Malda Dvasioje

Apaštalas Paulius mums rašo, kad melstumėmės Tėvui Dvasioje (Ef 6:18). Kad melstumėmės Dvasios žodžiais, mūsų vidus juk turi būti pripildytas Dvasios, ar ne taip? Juk kai esame pripildyti Dvasios, mes meldžiamės Dvasios žodžiais. Būdami pilni Dvasios mes esame dėkingi Dievui už viską, ką mes turime ir kas mes esame Kristuje, kaip rašoma efeziečiams (Ef 5:18,20). Kai meldžiamės Tėvui, mes juk Jam dėkojame, ar ne? Juk yra už ką būti Jam dėkingiems. Argi ne Jis mus išgelbėjo iš amžinos bausmės ir suteikė amžiną saugumą Kristuje? Argi ne Jis mus palaimino visais dvasiniais palaiminimais Kristuje? Argi ne Jis mums duos amžiną šlovės paveldą danguje?

Ar jūs dėkotumėte žmogui, kuris prie jūsų prieitų ir jums nei už nieką paduotų į rankas penkis milijonus litų ir dar padovanotų savo nuosavą namą kalnuose? Manau, jūs padėkotumėte ir tam, kuris jus restorane pavaišintų skaniu kėpsniu, ar ne taip? Tai kaip juo labiau mes turėtume būti dėkingi Savo Tėvui, kuris mus padarė pasakiškai turtingais Kristuje! Namai ir penki milijonai litų, kuriuos jums padovanotų turtuolis, nėra amžini. Kėpsnys jus patenkintų tik kelias valandas. Tačiau Dievo dovanos bei palaiminimai yra amžini ir nepalyginami su laikiniais žemiškais dalykais. Mus Raštas moko nuolat dėkoti Dievui – tai Jo valia (1Tes 5:18; Fil 4:6; Kol 3:17; Ef 5:20). Tad jei norite vykdyti Dievo valią – dėkokite Jam! Maldoje dėkodami Dievui už tai, kas esate Jo Sūnuje, jūs darote tai, ką sako Raštas, o tai reiškia, kad jūs meldžiatės Dvasioje ir vykdate Dievo valią. Juk Dvasia mus moko Rašto žodžiais. Melstis Dvasioje – tai paprasčiausiai melstis pagal tai, ko mus moko Raštas Pauliaus laiškuose.

Tikintieji dažnai daro klaidą, manydami, kad pats pirmutinis dalykas yra išmokti melstis. Nes, pasak jų, jei moki melstis, tuomet iš Dievo gauni pažinimą, sužinai Jo valią ir gauni kitus palaiminimus. Tačiau viskas yra atvirkščiai. Tikinčiajam visų pirma reikia skaityti Raštą, o mums konkrečiai – Pauliaus laiškus, kur yra atskleistas Dievo pažinimas, Jo valia ir kiti mums skirti dvasiniai palaiminimai. Mes Dievą ir Jo valią pažįstame ne per malda, o per Raštą. Malda skirta ne tam, kad jos pagalba mes labiau pažintume Dievą ir Jo valią. Ji skirta tam, kad mes kalbėtume su savo Tėvu pagal tai, kiek mes apie Jį sužinojome iš Rašto ir kiek mes esame pažinę Jo valią, atskleistą Biblijoje.

Daugelis krikščionių cituoja Jėzaus pažadus Izraelio tautai, kad, ko tik beprašysi Tėvo ir prašydamas tuo tikėsi, tuomet Dievas tau tai duos. Tačiau nei vienas net nepasidomėjo, ką tai reiškia prašyti, tikint, kad iš Tėvo tai gausi. Tiems, kuriems tai įdomu, Jonas savo Laiške tai paaiškina:

„Ir šis yra pasitikėjimas, kurį turime Jame, kad, jei ko prašome pagal Jo valią, Jis mus išklauso; ir jei žinome, kad Jis mus išklauso, ko tik prašome, mes žinome, kad esame gavę prašinius, kurių iš Jo prašėme“ (1Jn 5:14-15).

Jonas moko Izraelio tikinčiuosius, ko jie turi prašyti Dievo. Tikintysis prašo ne bet ko, ne to, kas tik šauna į galvą, ne to, ko užsigėdžia. Tikintysis prašo pagal Dievo valią. Ir jei jis prašo pagal Dievo valią, tuomet Dievas jį išklauso. Kai tikintysis prašo pagal Dievo valią, jis žino, kad gauna tai, ko prašo. Visais laikais besimeldžiantis tikintysis turi melstis pagal Dievo valią. Žmogus turi bendrauti su Dievu atsižvelgdamas į tai, ką Dievas daro.

Kiti sako: „Melskimės, kaip meldėsi Elijas“ (Jok 5:17-18). Krikščionys mėgsta vaikščioti Senojo Testamento išmintais takais ir dėti į savo krepšius jiems patrauklias Rašto ištraukas. Viena iš tokių „geistinų“ vietų yra Elijo maldos aprašymas. Jis meldėsi, kad nelytų, ir žemėje nelijo tris su puse metų. O po to jis meldėsi, ir žemėje vėl pradėjo lyti. „Tai bent malda! Aleliuja, visi taip melskimės!“ Bet jei paklaustumė vieno iš krikščionių: „Ar žinote, ką ši malda reiškia?“, vargu ar išgirstume teisingą atsakymą.

Elijo malda

Kodėl Elijas taip meldėsi? Kad išsiaiškintume, būtina sugrįžti į tuos laikus, kai Elijas ir Izraelio tauta gyveno pagal Dievo įstatymą. Tuo metu Izraeliui karaliavo labai nedoras karalius Ahabas, įvedęs Izraelio tautą į baisią nuodėmę ir į gilia stabmeldystę. Pirma jo karaliavo kitas nedoras

karalius – Jeroboamas, kuris taip pat darė pikta Viešpaties akyse ir skatino Izraelio tautą palikti savo Dievą. Izraelio tauta iš pradžių paliko Dievą, valdant Jeroboamui. O vėliau, atėjus į valdžią Ahabui, jie dar labiau įklimpo į stabmeldystę ir garbino Baalą. Kunigų knygoje buvo parašyta, kad Dievas už tai pakartotinai baus Izraelio tautą. Elijas gyveno būtent tuo metu, kai, karaliaujant Ahabui, Izraelio tauta paleistuvavo su pagonių dievais. Tai buvo tas laikas, kai Dievas pagal Įstatymą turėjo bausti Savo tautą ir „padaryti jų dangų kaip geležį, o jų žemę kaip varį“ (Kun 26:19). Dievas skirdavo bausmę ne vien tam, kad nubaustų, bet kad juos pamokytų ir susigražintų pas save, idant pamatę savo kaltę ir Dievo bausmę, jie išpažintų savo nuodėmę ir gręžtųsi į savo Dievą. Būtent todėl Elijas ir meldėsi, kad žemėje nebelytų. Jis matė, kas tuo metu dėjosi Izraelyje, ir suprato, kad jau atėjo laikas bausti šią paleistuvaujančią tautą. Elijas gyveno pagal Mozės įstatymą ir atitinkamai meldėsi. Po to Elijas paskatino Izraelį sugrįžti pas savo Dievą ir išžudė visus Baalo pranašus, melagingai pranašavusius Izraelio tautai apie jų Dievą (1Kar 18:21-40). Elijas padarė tai, ko mokė Dievo įstatymas (Įst 13:5, 18:20). Tada jis vėl meldėsi, ir Dievas atsiuntė lietų.

Dievas siųsdavo Izraelio tautai pranašą, kad šis sugražintų ją pas Dievą. Be to, Dievas per pranašą duodavo Izraeliui ženklą, kad jie yra palikę Dievą ir už tai bus baudžiami. Tai Dievas darė per pranašą Eliją – Jis tris su puse metų nedavė lietaus. O kai Elijas išžudė visus Baalo pranašus ir parodė Izraeliui, kad jiems yra vienintelis Viešpats Dievas, tada Dievas vėl siuntė lietų kaip ženklą. Tas ženklas parodė, kad Dievas laimina Savo tautą, kai jie sunaikina pagonių dievus bei jų pranašus ir vėl sugrįžta pas savo Dievą, kad klausytų tik Jo žodžio ir Jam vienam tarnautų.

Teisiojo malda

Štai tokia buvo Elijo malda, štai taip turėjo melstis teisingas, pasitikintis Dievo žodžiu. Elijas meldėsi, tikėdamas tuo, ko jį mokė Mozės įstatymas. Kai Izraelio tauta gyveno pagal Įstatymą, jie meldavosi Dievui, atsižvelgdami į Jo duotą Įstatymą, nes jame buvo atskleistas tuometinis Dievo bendravimas su Izraelio tauta ir visu likusiu pasauliu. Kai mes meldžiamės Dievui, mes nesimeldžiame, kad Dievas sustabdytų Lietuvoje lietų trim su puse metų, kadangi lietuviai garbina stabus ir priešinasi Dievo žodžiui. Be abejo, ne tik lietuviai, bet ir visas pasaulis nekenčia Dievo ir neklauso Jo žodžio. Juk šiandien pasaulį valdo ir jame karaliauja šio pasaulio dievas

– velnias ir Šėtonas (2Kor 4:4; Lk 4:6; Ef 2:2). Todėl šis Šėtono valdomas pasaulis vadinamas piktuoju, tamsybės pasauliu (Gal 1:4; Kol 1:13). Nepaisant to, kad šiandien visas pasaulis priešiška nusiteikęs Dievui, Jis visgi nebaudžia nei atskirų tautų, nei asmeniškai žmonių, kaip tai Dievas darė Įstatymo laikais. Šiandien Dievas maloningai nusiteikęs visam pasauliui, Jis sutaikė su Savimi pasaulį ir nebaudžia nei vieno už nuodėmes (2Kor 5:19; Rom 11:15). Dievas šiandien siekia ne naikinti tautas ar atskirus žmones, bet juos išgelbėti per Kristaus mirtį už jų nuodėmes (1Tim 2:3-7). Kai praelyje Dievas valdė pasaulį pagal Įstatymą, Jis už nuodėmes bausdavo Izraelio tautą ir pagonių tautas. Visi puikiai žinome tą įvykį, kai Dievas siuntė įvairias nelaimes Egiptui už tai, kad jie nenorėjo išleisti Izraelio tautos. Pamename, kaip Dievas sunaikino Jericho miestą ir išgelbėjo tikinčiąją Rahabą ir jos šeimą. Taip pat puikiai žinome, kaip Dievas baudė Savo tautą, kuri nesilaikė Jo įstatymo. Tokių pavyzdžių, kaip Dievas Senajame Testamente baudė tautas ir atskirus žmones, yra begalės. Tuo metu Dievas bendravo su visa žmonija pagal Savo įstatymą, todėl atitinkamai žmonės ir meldavosi Dievui. Šiandien Dievas su pasauliu ir su Kristaus kūnu bendrauja pagal Pauliaus laiškuose užrašytą mokslą.

Mes šiandien turime melstis pagal tai, ką Jėzus Kristus mums atskleidė per mūsų apaštalą Paulių. Jo laiškuose yra atskleista Dievo valia, Jo išmintis ir visa, ką Jis daro mumyse – Kristaus kūne. „Teisingas gyvenimas tikėjimu“, pasitikėdamas Dievo žodžiu. Jei jūs teisingi ir norite gyventi tikėjimu, tai jūsų malda turi atitikti tai, ko mes esame mokomi Pauliaus laiškuose.

Būtų kvaila maldoje prašyti, kad Dievas atsiųstų ir duotų Savo Dvasią, kaip dažnai tikintieji meldžiasi ir gieda bažnyčiose. Juk Ji jau gyvena jūmyse! Būtų nesąmoninga tikinčiajam prašyti Dievo, kad Jis atleistų nuodėmes – juk Dievas jau atleido visus jūsų nusikaltimus (Kol 2:13). Taip pat netinka prašyti Dievo, kad Jis jus palaimintų. Jūs jau esate palaimintas visais dvasiniais palaiminimais Kristuje (Ef 1:3).

Skaitydami Pauliaus laiškus mes vis daugiau įgyjame pažinimo apie tai, kas mes esame Kristuje ir kokį Dievas mumyse atlieka darbą. Daugiau pažinus Dievą, mes įgyjame daugiau supratimo, kaip kalbėti su Tėvu. Mūsų malda darosi vis prasmingesnė, nes sužinome apie ką su Tėvu kalbėti. Supratimas ir išmintis ateina ne iš karto. Svarbiausia pasitikėti tuo, ką Dievas mums sako – kad pirmiausia mums reikia ateiti į tiesos pažinimą (1Tim 2:3-4). Tiesos pažinimas yra viso ko pagrindas krikščioniškam gyvenimui. Tik tada ateina supratimas, kaip melstis ir kokius Dievo darbus daryti. Paulius rašo Timotiejui: „Apgalvok, ką sakau; ir Viešpats tau

duos supratimą visame kame“ (2Tim 2:7). Ar norėtumėte, kad Viešpats jums duotų supratimą visame kame? Tuomet jums reikia, kaip ir Timotiejui, apgalvoti tai, ką sako Paulius. Jis tai užrašė savo laiškuose. Štai jums raktas į visų dalykų supratimą. Jūs jį turite, belieka juo atrakinti visų dalykų pažinimo skrynią.

PERDEGĘS KRIKŠČIONIS

Kartą per Kalėdas man paskambino vienas brolis iš kito miesto, sakdamas, kad rytoj užsuks pas mus biblijų. Kitą rytą stipriai pašalo, temperatūra nukrito iki -15 laipsnių ir nemažai prisnigo. Vairavimo sąlygos, o ypač tolimesnei kelionei, buvo tikrai labai prastos. Ryte skambina tas brolis, kad jau atvažiavo į Vilnių, bet pakeliui pas mus automobiliu trenkėsi į stulpą ir prakirto radiatorių. Prakirstas radiatorius, antifrizas išbėgęs, lauke minusinė temperatūra ir dar Kalėdos, kai niekur nedirba jokia autodirbtuvė – tikrai nesėkminga diena. Patariau jam palikti mašiną, nes su ja geriau nevažiuoti. Tačiau šis žmogus buvo rimtai apsisprendęs grįžti į savo miestą, pakeliui dar užsukdamas į kitą gyvenvietę, nes ten turėjo susitikti su svarbiu žmogumi ir jam perduoti krikščioniškos literatūros bei iš mūsų įsigytų biblijų. Išlydėtas iš Vilniaus, pakeliui nuolat pildamas į radiatorių vandenį, jis šiaip ne taip nusigavo iki jam reikalingos gyvenvietės. Paskambinęs pasiteirauti, kaip jam sekėsi kelionė, sužinojau, kad jis, bevažiudamas namų link, dar kartą paslydo ir kažkur atsitrenkęs dar stipriau apdaužė savo mašiną.

Kalbėdamas su manimi telefonu jis sakėsi nebetarnausiąs Dievui, nes besistengdamas Dievo darbe jis tik patyrė nesėkmę. „Užuoť palaiminęs mano kelionę, Dievas leido man sudaužyti mašiną ir patirti tokį didelį nuostolį... Aš juk labai prašiau, kad Jis palaimintų šią mano kelionę“, – kalbėjo nusivylęs brolis. Tai Dievu nusivylęs ir perdegęs krikščionis.

Šis brolis tikėjosi, kad Dievas stebuklingu būdu apsaugos jį nuo sniego bei ledo ir saugiai, tarsi ant sparnų, perneš jo mašiną nuo taško „A“ iki taško „B“. Apmaudu, kad kelionė buvo nesėkminga. Bet dar liūdniau, kad tikintieji nežino, kaip Dievas veikia. Argi Dievas mus laimina matomais fiziniais palaiminimais, kaip Jis tai darydavo su Izraelio tauta? Anaipol. Jis palaimino mus visais DVASINIAIS nematomais palaiminimais (Ef 1:3). Užuoť siųsdamas palankias aplinkybes, Dievas per Savo Dvasią stiprina

mūsų vidinį žmogų. Tai – vienas iš mūsų daugelio dvasinių palaiminimų. Būdami sustiprinti vidiniame žmoguje, mes lengviau pakeliame mums nepalankias aplinkybes ir sunkumus.

„...kad Jis pagal savo šlovės turtus duotų jums būti sustiprintais galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje;“ (Ef 3:16)

„...sustiprinti visa galybe pagal Jo šlovingą jėgą visokiam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu;“ (Kol 1:11)

Ne kartą minėjau ir, jei reikėtų, paminėsiu nors ir šimtą vieną kartą, kad Dvasia mumyse atlieka Savo darbą per Raštą. Dvasia, esanti mumyse, Rašto žodžiais mus sustiprina vidiniame žmoguje, kad mes būtume visokeriopai kantrūs ir kad galėtume ilgai pakęsti. Tačiau tai dar ne viskas – Dvasia mus taip sustiprina, kad mes viską pakenčiame „su džiaugsmu“. Mes visokeriopai kantrūs ir ilgai kenčiame, bet tai darome ne dantis sukanđę ar niurzgėdami bei murmėdami prieš visus ir nepatenkinti savo sunkiomis aplinkybėmis. Mes tai darome su džiaugsmu. Mes džiaugiamės pačiose sunkiausiose aplinkybėse ir nesėkmėse. Taip yra todėl, kad per Dvasios žodžius mes žinome, kokius esame gavę iš Dievo palaiminimus ir amžiną šlovę danguje. Mes matome savo džiaugsmingą ir šlovingą amžinybę, kurią mums dovanai parūpino mūsų maloningasis Viešpats. Mes neturime ko prarasti, nes pabaigoje mūsų laukia šlovė! Todėl mes tuo visiškai pasitenkinę. Dvasia sustiprina mūsų vidinį žmogų tomis tiesomis, kurios mus moko apie mūsų palaimintą poziciją Kristuje.

„Todėl mes nenusilpstame; bet nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis atnaujinamas diena iš dienos. Nes mūsų lengvas trumpalaikis sielvartas gamina mums nepalyginamai pranašesnę ir amžiną šlovės svorį; mums bežiūrint ne į tai, kas matoma, bet į tai, kas nematoma; nes tai, kas matoma, yra laikina, o tai, kas nematoma, yra amžina“. (2Kor 4:16-18)

Mes nenusilpstame ir nežiūrime į savo matomą, trumpalaikį sielvartą žemėje, nes mes gausime „nepalyginamai pranašesnę ir amžiną šlovės svorį“. Mūsų laukia amžina ir viską užgožianti Dievo šlovė. Visa tai bus apreikšta mumyse, kai gausime šlovingą Kristaus kūną. To mums gana, mums nieko nebereikia papildomai, kad būtume laimingesni.

„Nes aš manau, kad šio dabartinio laiko kentėjimai nėra verti, kad būtų sugretinti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“. (Rom 8:18)

Pamenu, kai vasaras leisdavau kaime. Kaip nusibosdavau ūkio darbai! Karštą vasaros dieną su savo pusbroliais ir seserimi grėbdavome šieną ir

kraudavome jį į vežimą. Mums atrodydavo, kad tas šienas niekada nesibaigs. Tačiau mes žinojome, kas mūsų laukia po to, kai parvešime šieną į daržinę – mes eisime maudytis į ežerą! Maudynės ežere būdavo mūsų svajonė, galėdavome jame praleisti valandų valandas! Tas ežero vaizdas mūsų mintyse buvo mūsų varomoji jėga ir paspirtis. Žinodami, kad galėsime maudytis ežere, mes lengviau pakeldavome darbų našta.

Sielvartas, sunkumai, nuostoliai, nesėkmės, nelaimės, vargai, persekiojimai ir kiti nepalankūs dalykai mūsų nepalaužia, nes mes turime savo mintyse tą amžinos šlovės vaizdą, nupieštą Rašto eilutėse. Mūsų amžina šlovė mus nuolat varo į priekį, ir mes nežiūrime į pakelėje besipainiojančius sunkumus ar nesėkmes. Kas gali mus palaužti kelyje, jei mūsų laukia amžinasis džiaugsmas?! Mes turime amžiną ir užtikrintą viltį!

„Na, o vilties Dievas tepripildo jus visu džiaugsmu ir ramybe, kai tikite, kad būtumėte pertekę viltimi per Šventosios Dvasios jėgą“. (Rom 15:13)

Vilties Dievas mus pripildo visu džiaugsmu ir ramybe „kai tikime“. Dievas stebuklingai mūsų neapipila džiaugsmu ir ramybe. Jis tai padaro, kai mes tikime Jo žodžiu. Nebūkite iš tų lengvo gyvenimo ir stebuklų beieškančių juslinių krikščionių, bet verčiau pasitikėkite jums duotu, Pauliaus laiškuose užrašytu Dievo žodžiu.

Mūsų apaštalas Paulius beužbaigias savo tarnystę perdavė mums tokius štai žodžius:

„Ką išmokote ir gavote, ir girdėjote, ir matėte manyje, darykite tai, ir ramybės Dievas bus su jumis“. (Fil 4:9)

Mes iš Pauliaus gavome mums skirtą Dievo žodį, pagal kurį jis pats gyveno, ir kiti matė, kaip tas žodis galingai veikė jo vidiniame žmoguje. To paties mums linki ir Paulius – kad ir mes gyventume pagal jam duotą Dievo žodį. Jei tai darysime, tuomet „ramybės Dievas bus su mumis“.

Tuomet mums neteks perdegti ir nusivilti Dievu, bet mes būsime „pripildyti džiaugsmu ir ramybe“, „pertekę viltimi per Šventosios Dvasios jėgą“. Ir nesvarbu, kokiose sunkiose aplinkybėse beatsidursime, kokie sunkumai mus beužklups ir kokius nuostolius bepatirsime, mes, sustiprinti vidiniame žmoguje, giedosime gyrių Dievui, turėdami savo širdyje amžinosios šlovės džiaugsmą (Apd 16:25).

MŪSŲ PALAIMINIMAI – DIEVO MALONĖS DOVANA

Knygos pradžioje buvo išvardinta eilė mūsų dvasinių palaiminimų, kuriais buvome palaiminti Kristuje. Daugelį iš jų nagrinėjome. Laiške efeziečiams rašoma, kaip Dievas mus palaimino ir mus išsirinko Kristuje: „...kad mes būtume šventi ir be kaltės jo akivaizdoje meilėje [...] iš anksto mus paskyręs sau įvaikinti per Jėzų Kristų [...] Jis padarė mus priimtinius Mylimajame [...] mes turime atpirkimą per Jo kraują, nuodėmių atleidimą [...] Jis buvo mums gausus visa išmintimi ir protingumu; davęs mums žinoti Savo valios paslaptį [...] Kuriame [Kristuje] mes gavome ir paveldą [...] užantspauduoti ta šventa pažado Dvasia [...] atgaivinti kartu su Kristumi ir prikelti kartu su Juo, ir pasodinti kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje; kad ateinančiais amžiais Savo gerumu mums per Jėzų Kristų Jis parodytų beribius Savo malonės turtus [...] per Jį mes abeji turime priėjimą prie Tėvo viena Dvasia [...] Kuriame [Kristuje] per Jo tikėjimą mes turime drąsą ir priėjimą su pasitikėjimu [...] Jis pagal savo šlovės turtus mus sustiprinta galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje...“.

Visus šiuos ir kitus neišvardintus palaiminimus mes gavome Dievo malonės dėka. Mes nieko iš to nenusipelnėme ir neužsitarnavome savo darbais. Tai, kas mes esame Kristuje, tai, ką Dievas kasdien atlieka mūsų viduje ir tai, ką mes paveldėsime ateityje – visa tai yra Dievo malonės dovana. Dievas mums už dyką padovanojo visa, ką Jis turi, prie to pridėdamas Savo Sūnų. To neįmanoma aprėpti žmogaus mąstymu. Žinant tai, kad praeityje buvome mirę nuodėmėse ir buvome Dievo priešai, mums ši gausa trykštanti Dievo dovana yra ypač brangi ir neįkainojama.

Pamenu, kaip mus aplankė viena viešnia iš Maskvos. Ji atvažiavo į Biblijos konferenciją, nes buvo labai susidomėjusi Dievo malone. Kaip ir visi kiti tikintieji, ji džiaugėsi savo išgelbėjimu ir gyvenimu, kad ne jos darbu, bet Dievo malonės dėka ji yra Kristuje. Tačiau konferencijoje, po keleto pamokslų iš jos veido išraiškos supratau, kad ji tikėjosi išgirsti visai ką kita. Jos netenkino tokia Dievo malonė, apie kurią girdėjo konferencijoje. Ji buvo susikūrusi savąjį Dievo malonės įvaizdį, kuris nesutapo su pamokslininkų skelbiama Dievo malone. Dažnai bendraudamas su tikinčiaisiais pastebiu, kad dauguma iš jų neturi jokie supratimo, kas tai yra Dievo malonė. Dauguma iš jų pasakoja, kaip Dievas vienam padėjo išlaikyti egzaminą, kitam išmokti muzikos kūrinį, dar kitam gerai sudėliojo aplinkybes ir panašiai. Tokių istorijų būtų galima išgirsti labai daug.

Krikščionys įsivaizduoja Dievą kaip kokį gerą senelį, kuris vienaip ar kitaip pamalonina ir palengvina mūsų kasdienybę.

Jeigu jūs nors kartą perskaitytumėte Pauliaus laiškus, pamatytumėte, kad juose aprašyta Dievo malonė yra visai ne tokia, kokia ją įsivaizduoja daugelis krikščionių.

„Bet niekas iš šitų dalykų manęs neišjudina, ir nebranginu savo gyvybės, idant užbaigčiau savo bėgimą su džiaugsmu ir tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties Jėzaus, kad liudyčiau Dievo malonės evangeliją“. (Apd 20:24)

Apaštalui Pauliui buvo duota skelbti Dievo malonės evangeliją. Tai – geroji naujiena apie Dievo malonę, apie kurią Paulius rašo savo trylikoje laišku. Žinoma, jis jos pats nesusikūrė ir apie ją neparašė stebėdamas jį supančias aplinkybes. Jis tą Evangeliją gavo iš Viešpaties Jėzaus Kristaus. Tai – Kristaus evangelija, Jo žodžiai, kuriuos Paulius užrašė plunksna ir rašalu ant popieriaus.

„O dabar, broliai, aš pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris yra pajėgus jus pastatyti ir duoti jums paveldą tarp visų tų, kurie yra pašvęsti“. (Apd 20:32)

Pauliaus laiškuose mes skaitome Dievo malonės žodžius. Kiekvienas Pauliaus laiškas persisunkęs šildančiais, guodžiančiais, raminančiais ir džiuginančiais mūsų širdis Dievo malonės žodžiais. Kaip džiugu juose skaityti, kad mes esame išteisinti Dievo malone, išgelbėti, atpirkti, prikelti kartu su Kristumi ir pasodinti dangaus vietose, kad ateinančiais amžiais Dievas mums parodytų beribius Savo malonės turtus! Kaip smagu skaityti, kad mes būsime prikelti amžinu kūnu, kuriame spinduliuos Kristaus šlovė! Kaip gera žinoti, kad mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi ir būsime pašlovinti su Juo! Tai – mums dovanoti Dievo malonės turtai!

Atkreipkite dėmesį, kad Dievo malonė susijusi su dvasiniais, nematomois dalykais. Tai – mūsų dvasiniai palaiminimai Kristuje. Dievo malonė labai skiriasi nuo daugelio krikščionių įsivaizduojamos malonės. Niekur Pauliaus laiškuose nerassite parašyta, kad Dievas padeda išmokti pamokas ar mums sukuria palankias aplinkybes. Dievas nevaikšto su stebuklinga lazdele rankoje, siekdamas, kaip čia krikščionims palengvinti gyvenimą ir padaryti kokią malonią staigmeną. Krikščionys per daug galvoja apie save ir visai nekreipia dėmesio į tai, kas apie Dievo malonę rašoma Rašte. Dievo malonė yra konkreti, apibrėžta ir apibūdinta apaštalo Pauliaus laiškuose „Jo malonės žodžiais“.

Dievo malonę mums atnešė Kristus!

„Nes jūs žinote mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, kad, nors jis buvo turtingas, tačiau dėl mūsų tapo vargšu, kad per jo neturtą jūs būtumėte turtingi“. (2Kor 8:9)

Dievo malonė kalba apie Kristų ir apie tai, ką Jis dėl mūsų – nusidėjėlių – atliko. Kaip mes per Jį tapome turtingi visais dvasiniais palaiminimais. Tai, ką mes iš Dievo gavome dovanai, mums parūpino Jėzus Kristus. Jo dėka mes turime šlovingą amžiną gyvenimą. Niekada nepamirškime, kad mes buvome nuodėmėse mirę nusidėjėliai ir Dievo priešai, mes buvome verti ugnies ežero. Mes, kaip nusidėjėliai, esame neverti nei vieno Dievo palaiminimo. Todėl Jėzus Kristus ant kryžiaus už mūsų nuodėmes atliko Dievą tenkinančią auką, kad būtų pašalintos mūsų nuodėmės ir būtume išteisinti. Tik būdami išteisinti Kristuje mes esame verti visų dvasinių palaiminimų kartu su amžina šlove danguje. Mes to verti Jėzaus Kristaus dėka, nes Jis mums pelnė tokia privilegija. Jis mus atvedė prie neišsemiamų Dievo malonės turtų skrynios.

MUMS TEREIKIA MALONĖS

„Ir kad be saiko nesiaukštinačiau dėl apreiškimų gausos, man buvo duotas dyglys kūne, Šėtono pasiuntinys, idant mane smūgiuotų, kad be saiko nesiaukštinačiau. Dėl to triskart maldavau Viešpaties, kad tai nuo manęs pasitrauktų. Bet jis man tarė: „Mano malonė tau yra pakankama, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“. Todėl verčiau mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs“. (2Kor 12:7-9)

Apaštalui Pauliui buvo duotas dyglys kūne – tai buvo Šėtono pasiuntinys. Greičiausiai tai buvo žmogus arba keli žmonės, kuriuos Šėtonas siuntė paskui Paulių, kad pakenktų jo apaštalytei ir jo skelbiamai Evangelijai. Savo laiškuose Paulius gana daug rašo apie asmenis, kurie jam kaisiojo pagalius, stengdamiesi sugriauti Pauliaus įsteigtų pagonių bažnyčių tikėjimą ir juos atitraukti nuo Pauliaus evangelijos tiesos (apie tai rašoma skyriuje „Atkritimas nuo Pauliaus evangelijos“). Paulius tris kartus meldė Viešpatį, kad Jis pašalintų tą Šėtono pasiuntinį. Argi Pauliaus apaštalytė

nebūtų buvusi sėkmingesnė, jei niekas nebūtų jo persekiojęs ir nekliudęs jo kelionėms? Jei Šetono pasiuntiniai nebūtų atėję į pagonių bažnyčias, Paulius būtų sustiprinęs daugiau tikinčiųjų, daugelis būtų įtikėję jo skelbiama Evangelija ir niekas nebūtų buvęs suklaidintas bei atitrauktas nuo Pauliaus. Paulius prašė, kad Dievas pašalintų nepalankias aplinkybes ir kliūtis.

Tačiau ką į tai atsakė Viešpats? „Mano malonė tau yra pakankama, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume“. Viešpats pasakė, kad Pauliui nereikia geresnių tarnystės sąlygų, jam nereikia, kad liautųsi jį persekioję ir klaidinę tikinčiųjų bažnyčias. Pauliui nereikėjo, kad Dievas pakeistų aplinkybes, idant jo tarnystė taptų sėkmingesnė. Pauliui tereikėjo vienintelio dalyko – Dievo malonės. Ar žinote, ko mums reikia? Mums, kaip ir Pauliui, tereikia Dievo malonės. Mums pakanka tos malonės, kurią gavome Kristuje. Mums turi pakakti Dievo dovanotų dvasinių palaiminimų Kristuje. Mums tereikia tos malonės, apie kurią Paulius užrašė savo laiškuose. Mums nereikia, kad Dievas pašalintų visas kliūtis ir viską taip sudėliotų, idant mums viskas sektųsi. Atvirkščiai – Dievas leidžia, kad mus ištiktų visokiausi sunkumai, nuostoliai ir nesėkmės. Mus Dievas statydina ir stiprina Savo malonės žodžiu, kad pažinę savo palaimintą poziciją Kristuje ir amžiną šlovę su Juo, mes tuo pasitenkintume ir iškęstume visus sunkumus, visus nuostolius, visas nesėkmes, visus persekiojimus, visas kūno negalias ir visa kita, kas mums atrodo kaip didžiausios kliūtys. Kai mes patiriame nuostolius ir nesėkmes, ir tuo pačiu nepalūžtame, tai reiškia, kad „Kristaus jėga ilsisi ant mūsų“. Tai reiškia, kad Dievo malonės žodis mumyse veikia, jis sustiprina mūsų vidinį žmogų. Kaip jau buvo apie tai kalbėta anksčiau, Dievo žodis yra galingas mumyse tuomet, kai mes jam paklustame. Jis yra Dievo jėga tam, kuris tiki.

Kas būtų buvę, jei Dievas būtų pašalinęs Šetono pasiuntinį, ir šis būtų palikęs Paulių ramybėje? Manau, Pauliaus laišakai būtų buvę kitokie, juose nebūtų pilnai atskleista Dievo malonė, kad dėka dvasinių palaiminimų Kristuje mes galime išverti sunkumus, džiaugdamiesi savo amžina šlove. Jei Dievas pašalintų nepalankias aplinkybes, sunkumus, nuostolius ir persekiojimus, tai mums ir nereiktų Kristaus jėgos, kad ji galingai pasirodytų mūsų vidiniame žmoguje, kai mes bejėgiai patys negalime susidoroti su iškilusiais sunkumais. Dievui patiko apdovanoti Savo galia tokius trapius molinius indus, kaip mes. Jis nori parodyti visam pasauliui, kaip tokie bejėgiai gali iškęsti tokius nuostolius ir nepakeliamas gyvenimo naštas, kai juose gyvena galingasis Kristus. Apie tą galingąjį Kristų yra užrašyta apaštalo Pauliaus laiškuose, kad mes apie jį skaitytume ir Jo žodis „turtinai gyventų mumyse“ (Kol 3:16; Gal 4:19).

„Tebūna palaimintas Dievas – mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailėstingumų Tėvas ir visos paguodos Dievas; kuris guodžia mus visame mūsų

suspaudime, kad mes pajėgtume paguosti tuos, kurie yra bet kokiame varge, ta paguoda, kuria mes patys esame Dievo guodžiami. Nes kaip mumyse gausėja Kristus kentėjimų, taip per Kristų gausėja ir mūsų paguoda. Ir ar mes patiriame sielovartą, tai yra jūsų paguodai ir išgelbėjimui, kuris yra veiksmingas išvoeriant tokius pačius kentėjimus, kuriuos ir mes kenčiame; arba, jei esame paguosti, tai yra jūsų paguodai ir išgelbėjimui. Ir mūsų viltis dėl jūsų yra tvirta, žinant, kad, kaip jūs esate kentėjimų, taip būsite ir paguodos dalininkai“. (2Kor 1:3-7)

„Taip, ir visi, norintys dievotai gyventi Kristuje Jėzuje, kentės persekiojimą“. (2Tim 3:12)

Skelbdamas Malonės evangeliją ir rūpindamasis pagonių bažnyčiomis, apaštalas Paulius patyrė nemažai vargų ir persekiojimų. Jis buvo varginamas ir persekiojamas dėl Kristaus evangelijos, kurios nekenčia Šetonas, jo užvaldytas pasaulis ir jo „teisumo tarnautojai“. Paulius patyrė Kristaus kentėjimus. Jei mes norėsime gyventi pagal Dievo malonės evangeliją ir ją skelbti, taip pat nusiteikime kartu su Kristumi kentėti vargus ir nuostolius.

Kodėl Dievas leidžia tikintiesiems kentėti vargus ir patirti įvairius nuostolius? Tam, kad mes pasitenkintume Jo malone ir pasitikėtume Jo malonės žodžiu, galingai veikiančiu mumyse, išstveriant įvairius sunkumus „...kad jis pagal savo šlovės turtus duotų jums būti sustiprintais galybe per jo Dvasią vidiniame žmoguje... sustiprintais visa galybe pagal jo šlovingą jėgą visokiam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu“. (Ef 3:16; Kol 1:11)

Be to... už vargus mes būsime apdovanoti. Mūsų laukia amžina šlovė su Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Mūsų gyvenimas pagal Dievo malonę nėra bergždžias ir betikslis, nes jei kenčiame su Kristumi, tai su Juo būsime ir pašlovinti. Tai – Dievo šlovės turtai. Gyvendami pagal Dievo malonės žodį, jo dėka mes kenčiame su Kristumi, kad su Juo būtume ir pašlovinti. Tai – Dievo malonė!

„...o jei vaikai, tuomet paveldėtojai; Dievo paveldėtojai ir bendrapaveldėtojai su Kristumi; jei taip yra, kad kenčiame su juo, kad būtume ir pašlovinti kartu. Nes aš manau, kad šio dabartinio laiko kentėjimai nėra verti, kad būtų sugretinti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“. (Rom 8:17-18)

O kur jūs nukeliavę savo krikščioniško gyvenimo ieškojimuose? Ar nenorėtumėte visko pradėti iš naujo ir atsivertę štai šias eilutes: „Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktas būti apaštalu...“ keliauti į naujas, nepatirtas, bet jums skirtas Rašto erdves? Galbūt pats laikas susipažinti su Dievo malonės evangelija, kurioje užrašyti visi jums skirti dvasiniai palaiminimai?

Daugiau krikščioniškos literatūros rasite tinklapyje
www.maloneszinia.lt

© 2013